



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 54 / III Legislatura / Cinquè període

Dijous, 29 de març de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 46

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa als punts novè, desè, onzè i dotzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 2557).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Estat Actual de la Formació Professional a Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2557).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2558).

Rèplica: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2560).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2560).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la no-discriminació de gais i lesbianes a Catalunya (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2561).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 2562).

Rèplica: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2563).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa als punts novè i tretzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 2563).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les Escoles Bressol (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2563).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Ribes (CiU) (p. 2564).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 2565).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S) (p. 2566).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2566), I. Sr. Casanovas (M) (p. 2566) i I. Sr. Curto (P) (p. 2567).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2567).*

L'I. Sr. Escudé intervé per una qüestió tècnica (p. 2568).

Votació dels punts núms. 1 i 4: *aprovats per unanimitat (p. 2568).*

Votació dels punts núms. 2, 3 i 5: *rebutjats per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2568).*

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la reserva del sòl industrial (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Codina (CiU) (p. 2568).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2569).*

Rèplica: *I. Sr. Codina (CiU) (p. 2571).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2572).*

Interpe·llació al Consell Executiu sobre la implantació i el control dels abocadors d'escombraries (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2573).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2575).*

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2576).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 2577).*

Intervé per contradiccions l'I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2578).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política Penitenciària (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2579).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Ródenas (CDS) (p. 2580), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2581), I. Sr. Sabanza (M) (p. 2581), I. Sr. Perea (P) (p. 2581), I. Sr. Nualart (IC) (p. 2582) i I. Sr. Orriols (CiU) (p. 2582).*

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2584).*

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre els Abocadors a Catalunya (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2584).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, de modificació)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 2, d'addició)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 3, d'addició)

Torn a favor conjunt: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2586).*

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Torn a favor conjunt: *I. Sr. Madueño (S) (p. 2586).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2587), I. Sr. Curto (P) (p. 2587), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2587) i I. Sr. Masó (CiU) (p. 2587).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Pueyo (ERC), el qual presenta una esmena transaccional al punt 1 de la Moció (p. 2588).*

Votació del punt 1 (amb l'esmena transaccional): *aprovat per unanimitat (p. 2589).*

Votació del punt 2 (amb l'esmena núm. 5 incorporada): *rebutjat per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2589).*

Votació del punt 3 (amb l'esmena núm. 3 incorporada): *rebutjat per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2589).*

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts.

Preguntes (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la dimissió del Sr. Lluís Prenafeta

Formulació: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2589).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2590).*

Repregunta: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2590).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2590).*

Pregunta al Consell Executiu sobre una campanya de recollida de roba usada

Formulació: *I. Sra. Montserrat (P) (p. 2590).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2590).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la consideració d'estrangers referida a infants nascuts en altres comunitats autònomes en un formulari del Departament d'Ensenyament

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2591).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2591).*

Repregunta: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 2591).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 2591).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris seguits en atorgar subvencions a corporacions locals per a consultoris municipals

Formulació: I. Sra. Ferran (S) (p. 2591).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2591).

Rèplica: I. Sra. Ferran (S) (p. 2592).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2592).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses pel Consell Executiu respecte als joves que netegen vidres als semàfors

Formulació: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2592).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2592).

Repregunta: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2593).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2593).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les mines de Cardona

Formulació: I. Sr. Sabanza (M) (p. 2593).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 2593).

Repregunta: I. Sr. Sabanza (M) (p. 2594).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2594).

Pregunta al Consell Executiu sobre un programa d'investigació de noves tecnologies que possibilitin la integració educativa i ocupacional dels alumnes disminuïts

Formulació: I. Sra. Torrent (S) (p. 2594).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2594).

Rèplica: I. Sra. Torrent (S) (p. 2594).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2594).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'adscripció de centres sanitaris als centres docents

Formulació: I. Sra. Torrent (S) (p. 2595).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2595).

Rèplica: I. Sra. Torrent (S) (p. 2595).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2595).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a evitar els robatoris en les oficines de consulta de la Seguretat Social

Formulació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 2595).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2595).

Rèplica: I. Sra. Montserrat (P) (p. 2596).

Pregunta al Consell Executiu sobre la terminologia emprada pel Govern de la Generalitat en referir-se a Catalunya

Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2596).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2596).

Repregunta: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2596).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2596).

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de les condicions tècniques de les àrees de descans de les concessionàries d'autopistes

Formulació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 2596).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2596).

Repregunta: I. Sra. Montserrat (P) (p. 2597).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2597).

Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió d'execució de les obres de la variant de la C-150 de Banyoles (Pla de l'Estany) i el seu desdoblament fins a la N-II

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 2597).

Pregunta al Consell Executiu sobre el Servei de Medicina Interna de l'Hospital Álvarez de Castro, de Girona

Formulació: I. Sra. Fabian (IC) (p. 2597).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2597).

Repregunta: I. Sra. Fabian (IC) (p. 2598).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2598).

Pregunta al Consell Executiu sobre el pla de viabilitat de l'empresa Valeo Clausor

Formulació: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2598).

Resposta: H. Sr. Conseller de Treball (p. 2598).

Rèplica: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2598).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'acció del Govern per fer respectar les seves directrius en determinades àrees de l'activitat pesquera

Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2599).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2599).

Repregunta: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2599).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2599).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Residus Industrials que es produeixen a Catalunya (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2599).*

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2600), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2600), I. Sr. Curto (P) (p. 2601), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2601) i I. Sr. Madueño (S) (p. 2601).*

Intervé l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2602).

Posició dels grups: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2603).*

Intervenien per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Curto (P) (p. 2603) i l'I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2604).

Intervé per fer uns aclariments l'I. Sr. Clotas (S) (p. 2604).

Votació: rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 2604).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Barenys (S) (p. 2604).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 2605).*

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2606).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2606), I. Sr. Bauzá (P) (p. 2606) i I. Sr. Codina (CiU) (p. 2607).*

Posició del grup presentant: *I. Sra. Barenys (S) (p. 2608).*

Votació del punt 1: rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions (p. 2609).

Votació del punt 2: aprovat per unanimitat (p. 2609).

Votació del punt 3: rebutjat per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2609).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Dèficit d'Infraestructures i de Serveis Mínims que sofreixen les Valls Pirinenques (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Ganyet (S) (p. 2609).*

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2610), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 2610), I. Sra. Montserrat (P) (p. 2610), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 2611) i I. Sr. Moliner (CiU) (p. 2611).*

Votació: rebutjada per 26 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2612).

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i dotze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència demana l'assentiment de la Cambra per alterar l'ordre del dia en el sentit següent: els punts 9 i 10 passarien a ser l'11 i el 12, i l'11 i el 12 seran el 9 i 10. Conformes? (*Pausa.*) Doncs, passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat actual de la formació professional a Catalunya, que formula el Diputat Illustre senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'estat actual de la Formació Professional a Catalunya

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en la intimitat d'aquesta sessió, vull plantejar una interpellació sobre la formació professional que em va ser suggerida per les paraules del Molt Honorable President de la Generalitat en el marc del debat sobre l'orientació de política general del Consell Executiu el dia 14 de novembre de 1989.

Cito el fragment del discurs del President Pujol que feia al·lusió directa al tema de la formació professional: «Dintre d'aquest capítol general de l'ensenyament, voldria destacar que tot el Govern de la Generalitat dedica una especial atenció a la formació professional; és un sector en el qual el que a vegades es fa no és gaire agraït, perquè no és fàcil. És un sector educatiu difícil, que estava molt degradat, i que encara és lluny d'assolir el nivell que hauria de tenir, però que ha anat millorant. Els dono unes dades breus per afirmar, per il·lustrar aquesta afirmació: hem passat d'un global —sumant els dos graus de formació professional i sumant ensenyament públic i privat—, hem passat de 119.000 alumnes el 81-82, a 144 el curs passat. Dintre d'aquest context, en l'ensenyament públic, parlo ara només, la *ratio* alumnes/professors ha passat d'una mitjana de 15,9 a 12,5. En aquesta línia, també, i en el marc del Pla d'Equips ja esmentat, cal destacar l'impuls important que destinarem a equipament de noves instal·lacions de formació professional, moltes, vull subratllar-ho, en col·laboració amb indústries i gremis. Però, a part aquestes millores materials, crec que s'ha aconseguit un cert grau de millora en la consideració social de la formació professional, i crec, també, que hem començat a trencar una de les coses que feia més mal a la formació professional, i als joves que l'estudiaven i a les empreses, i a la competitivitat, que era la separació radical entre la formació i el treball. Una de les claus de l'alt nivell de la formació professional a la República Federal, a Suïssa o a Àustria, que

són els tres països que tenen la fama de tenir la millor, és precisament que sempre s'ha lligat estudi i treball, escola i empresa. És el que se'n diu la "formació dual". Esperem també que la reforma educativa en marxa ajudi a superar aquesta falsa dicotomia, i també que ajudi a superar una altra dicotomia pel que fa a la consideració social entre el BUP i la formació professional, malgrat les limitacions pressupostàries, i malgrat el fre que representa la legislació vigent encara; el Govern de la Generalitat entén la formació professional com una prioritat i, seguint el sistema dual d'aprenentatge, està disposat a fer que, en acabar aquesta legislatura, tots els alumnes inscrits en els cursos de Formació Professional 2 hagin pogut fer pràctiques en empreses.»

Fins aquí, les paraules del President Pujol, allò que els hermeneutés en dirien *l'ipsissima verba*. Justament vaig dir que a partir d'això se'm va suggerir la possibilitat de plantejar una interpellació, una interpellació que només vol ser això: de veritat aquesta és la situació de la formació professional? Podem creure que els pronòstics, la prospectiva, els horitzons que marca en aquest discurs el representant del Govern pel que fa a la formació professional, tindran un compliment segur, exacte, és a dir, hi haurà de veritat aquesta recuperació de la formació professional? A molts de nosaltres ens ha preocupat el tema com a diputats; ens ha preocupat, també, perquè hem dedicat molts anys de la nostra vida a la feina de la formació professional. M'està malament de recordar que justament després de la Llei d'Educació de l'any 1970, i d'aquell famós *Llibre Blanc*, em va tocar d'encapçalar, de dirigir i de publicar un llibre que es deia *La nova formació professional*, que intentava explicar els reptes que la formació professional plantejava amb vista al futur. Quan en aquests moments he repassat les afirmacions que fèiem en aquell moment els professionals de formació professional, he arribat a la conclusió que sí que hi ha hagut moltes realitzacions, però que, en canvi, no hem estat capaços de fer un capgirament de les perspectives que ja tenia en aquells moments la formació professional.

Nosaltres mantenim un seguit de dubtes raonables, que potser hauríem pogut esbandir si el Grup majoritari de la Cambra hagués acceptat la proposta de constitució d'una comissió d'estudi sobre la situació de la formació professional a Catalunya, proposta que va ser rebutjada el darrer Ple de l'octubre del 1988. O potser si hagués votat a favor d'una proposició no de llei presentada pel Grup Socialista d'aquesta Cambra, en la qual el «Parlament de Catalunya», dèiem, «insta el Consell Executiu a constituir, almenys a cada servei territorial, una comissió per programar les especialitats de formació tècnico-professional que cal impartir en cada zona, i a elaborar un mapa que tingui en compte les necessitats a cada territori. Aquesta comissió tindrà representants dels municipis, dels sindicats i de les organitzacions empresarials més representatives».

El punt número 2 d'aquella Proposició no de Llei deia: «Elaborar un pla quadriennal d'equipaments específics per a la formació tècnico-professional, que tingui present aquesta programació», i un punt número 3, «prioritzar, dins el Pla de Formació Permanent del Professorat, un programa d'actualització i millora qualitativa de la formació tècnico-professional».

En el preàmbul d'aquella Proposició no de Llei, una vegada més s'insistia en la importància cabdal que té canviar el sentit de l'actual formació professional. Potser hauríem esbandit els

nostres dubtes si no creguéssim que tenen una part important de raó els col·lectius que aquests dies, en el marc de les seves reivindicacions com a estudiants, plantegen sobre la problemàtica de la formació professional. En aquesta plataforma reivindicativa unitària, que s'està estudiant i debatent centre per centre, arreu de Catalunya, sobre formació professional hi ha alguns punts com els següents: quant a les pràctiques, es demana la remuneració econòmica del 100% respecte al salari mínim interprofessional; cobrament mensual de les remuneracions; certificats de les pràctiques i homologació d'aquests; garantia a tots els alumnes de FP2 de la possibilitat de realitzar pràctiques en alternança; no a les irregularitats en les pràctiques; augment del control d'aquestes per part dels estudiants i de les organitzacions sindicals de treballadors, i, pel que fa a la infraestructura, creació d'un fons d'inversió destinat a equipaments i materials als tallers; accés de manera gratuïta a les eines i els materials necessaris i, pel que fa al número 3, no a la discriminació de la formació professional; reconeixement de les titulacions per l'Administració i les empreses en la contractació laboral; reforma de l'actual sistema d'accés a Catalunya, amb racionalització de l'oferta d'accés als estudis universitaris per als alumnes titulats a la FP2, tema, aquest darrer, que queda pendent de com acabarà o com es concretarà la Llei de Reforma de l'Ensenyament.

L'àmbit de la formació professional és molt extens, i és per això que en aquesta interpellació jo voldria insistir en tres punts. En primer lloc, el de les mesures efectives de lluita contra el fracàs escolar en aquest àmbit específic de l'ensenyament; segon, una insistència en els mecanismes d'ordenació, gestió i planificació de la formació professional a Catalunya. I, tres, les garanties de relació efectiva entre FP2 i el mercat de treball.

El primer punt, em penso que és clar: el fracàs escolar és un dels estigmes de tot el nostre sistema educatiu; és un problema en el qual crec que seria del tot ingenu culpar l'Administració; tots els que hem estat professionals de l'ensenyament, o els que participem en l'ensenyament com a pares, sabem que hi ha molts elements en aquests moments per provocar el fracàs escolar. Fins i tot en el cas de la formació professional, crec que una crisi econòmica massa allargassada ha propiciat també elements que induïssin al fracàs escolar, perquè és molt difícil estudiar a qualsevol nivell educatiu, tot pensant que després passaràs a ser una part més d'aquests col·lectius de professionals en atur, que esperen el seu lloc de treball, o que van cada mes a les cues de l'INEM a veure quina feina troben. Ara bé, em sembla que, per part de l'Administració, hi ha una responsabilitat especial per tractar d'explicar-nos, d'una manera sistemàtica, què està passant amb el fracàs escolar, quines mesures hi ha per lluitar contra aquest fracàs escolar, i quins avenços i quins retrocessos hi ha en aquesta lluita contra el fracàs escolar. Jo diria que hi ha temes que no es poden explicar avui i deixar-los, i al cap d'uns quants anys tornar-los a veure, sinó que, com la consulta que fan els economistes a les borses importants del món, s'ha d'anar sabent com està la borsa de fracàs escolar cada any a Catalunya, perquè —ho repeteixo— és un dels temes fonamentals que es converteix en estigma de tot l'ensenyament, però, d'una manera molt especial, a la formació professional.

En segon lloc, hi ha la problemàtica dels mecanismes d'ordenació, gestió i planificació de la formació professional. En aquests moments, formació professional està connectada amb

formació d'adults, amb formacions reglades i no reglades, amb formacions ocupacionals posteriors, molt sovint vinculades amb l'INEM, vinculades amb els sindicats. A nosaltres, ens preocupa molt especialment que hi hagi una dispersió de controls pel que fa a tota la temàtica col·lectiva general de la formació professional i de la formació per a adults. En aquest sentit ens preocupa la dispersió fins i tot entre conselleries. Hem insistit i insistirem que ens sembla que depèn, tot això, de la Conselleria d'Ensenyament, i que, davant la proposta o davant la imminència de l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea amb tots els drets i amb tots els deures, és del tot indispensable que hi hagi un interlocutor únic i un coordinador únic de totes aquestes temàtiques relacionades amb la formació i l'ensenyament.

I, finalment, com que el temps se m'acaba, el tema de les garanties de la relació efectiva entre la FP2 i el mercat de treball, en el sentit de la lletra —i no sé si de la música— de les paraules abans alludides del President. Alguna vegada ens fem la pregunta de si certs tipus de formació en pràctiques no són una forma de desescolarització més o menys camuflada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, m'és grat, en primer lloc, agrair a l'Il·lustre Diputat senyor Riera que plantegi en forma d'una interpellació un tema tan important com és, certament, el de la formació professional —allò que jo he dit moltes vegades que, malauradament, continua essent encara la Ventafocs del sistema educatiu. Jo estic, no cal que li juri, segur que no cal ni que ho digui, absolutament d'acord amb les paraules que ell ha pronunciat basant-se en un paràgraf del discurs del Molt Honorable President en iniciar aquest període de sessions, i aquest és l'encàrrec que jo tinc de part seva. Jo faré tot el que pugui, hi posaré tot el meu saber i entendre per tal d'acomplir aquest encàrrec; per tal de fer que la formació professional..., i jo no sóc taumaturg i no faré miracles i no canviaré la situació d'un moment a l'altre, però sí que l'objectiu és que, al final d'aquesta legislatura, la formació professional tingui un altre aire. No hi ha dubte de la importància, tots n'estem convençuts i no cal que hi insistim més.

Malauradament, deia, la formació professional té segurament un mal d'origen, plantejat segons els esquemes de la Llei d'educació de l'any 70, la Llei Villar, que, per altra banda, va ser, sense cap mena de dubte, un pas endavant en molts aspectes, però que va produir aquesta mena de dicotomia entre el segon ensenyament del batxillerat per un costat i la formació professional per un altre, de tal manera que, malauradament i d'una manera gairebé sistemàtica, anaven a raure a la formació professional els alumnes menys dotats intel·lectualment i menys dotats econòmicament. Hi havia, doncs, una tria al revés en començar. I per això el Departament d'Ensenyament està posant en marxa una sèrie d'iniciatives per tal —miraré si tinc temps de detallar-les— d'aconseguir la millora de l'equipament, la redistribució de les especialitats que hi ha actualment, la formació dels professors, sobretot en col·laboració amb les empreses tant aquí com a l'estranger; els convenis de pràctiques amb alternança amb les empreses; donar una adequada orientació als estudiants —cosa que em sembla molt important—; la creació i la

potenciació dels plans de transició que ja duem a terme amb els ajuntaments, etcètera.

Com el senyor Riera deia molt encertadament, estem en vigílies d'entrar definitivament a Europa i per això, i tal com ell mateix suggereix en el text de la interpellació formulada, hem de fer una formació professional de nivell europeu, equiparable a Europa. I per això no hi ha dubte que nosaltres, tots els nostres esforços van dedicats a adaptar en tot allò que sigui possible aquí a Catalunya els sistemes que els països més avançats en aquest tema —com ell mateix deia—, Suïssa, Àustria, Alemanya, tenen. Hem visitat, per tant, i estudiat a fons quins són els sistemes de formació dual en aquests països i veiem que aquests sistemes observen determinades tendències com és incrementar el període d'exposició als alumnes, de disminuir l'especialització específica en molt benefici de la formació professional de base general i això fa, aquests dos factors units, fan que, en general, augmenti i millori el nombre d'estudiants que van cap al món laboral, i que és el que necessita més també, en aquest moment, la nostra societat.

Per això, no cal dir que cal pensar i preparar una formació professional addicional, qualitativa i de curta durada per a un segon període. La formació professional en general ha de tenir les característiques següents, que és el que acabo de dir amb unes altres paraules: en primer lloc, un perfil ampli, inicial; fer que es pugui continuar per etapes successives en els diferents períodes de la vida laboral; que sigui àgil; que sigui de qualitat i que tingui capacitat d'adaptació per tal de potenciar el possible pas d'un sector productiu a un altre sector productiu.

En aquest sentit, nosaltres hem iniciat una sèrie d'accions; accions que no podran ser culminades mentre no estigui en vigor la llei que ara, en forma d'avantprojecte, s'està discutint, que és la que ordena d'una manera bàsica tot el sistema educatiu en el conjunt de l'Estat. Nosaltres tenim una sèrie de reserves a aquesta llei encara, precisament en aquest sector importantíssim que és el període de 12 a 16 anys. Creiem que segurament no insisteix prou en els principis de la reforma que tots havíem consensuat i que el mateix *Libro Blanco*, publicat pel Ministeri, recollia de la necessitat d'un ensenyament comprensiu entre els 12 i els 16 anys. És a dir, hem d'evitar, sigui com sigui, altra vegada la dicotomia, i per això en fase experimental —i esperem de tota manera que aquesta llei es pugui rectificar en el curs de la discussió parlamentària i sigui un reflex autèntic d'allò que tots voldríem—, i per això hem iniciat a Catalunya l'experimentació d'una sèrie de mòduls professionals, com sens dubte sap el senyor Riera, molt més adaptats a les qualificacions europees i a les necessitats reals del nostre mercat. El mòdul professional és una cosa més flexible que els antics períodes de formació professional, Formació Professional I i II, que, malauradament, havia d'anar seguida —com sap molt bé el senyor Riera— d'una FP3, que ja era de caire universitari, tema previst en l'abans esmentada llei d'educació de Villar Palasí, però que, malauradament, per una sèrie de circumstàncies no es va arribar a posar en pràctica. Això, aquesta FP3, en terminologia nostra, és el que en el mercat europeu serien els nivells 4 i 5 de formació professional.

Per tant, aquests mòduls, tal com li deia, presenten un seguit de característiques que encara estem en període d'experimentació i d'avaluació, són ensenyaments intensius de qualitat, sense cap mena de dubtes, diversificats, adaptables, de durada varia-

ble amb continguts adequats realment a les demandes laborals de la nostra societat, del nostre sistema socio-econòmic, i als quals es pot accedir bé sigui pel sistema educatiu, o bé —com no tinc cap dubte que el senyor Riera hi estarà d'acord— des del propi treball, alternant de vegades períodes de treball amb períodes d'estudi, períodes d'estudi, evidentment, sempre en pràctiques.

Nosaltres, en aquest sentit, estem fem un gran esforç, en el sentit de potenciar les pràctiques a les empreses perquè, per exemple, si, al Pressupost, durant l'any 1989 hi havia uns 600 milions de pessetes, partida dedicada a pagar les pràctiques en alternança, en el Projecte de Pressupost que ja hi ha introduït en aquest Parlament hi dediquem 1.200 milions de pessetes.

Jo he d'advertir al senyor Riera que aquesta quantitat no seria suficient per pagar el salari mínim interprofessional, d'entrada, a tots els alumnes que fessin formació professional. El nostre objectiu, tal com ell deia i tal com nosaltres mateixos hem dit altres vegades, és que al final d'aquesta legislatura, no un 25 o un 30%, com passa ara, sinó el 100% dels alumnes que fan allò que ara se'n diu FP2 acabin havent fet un període de pràctiques en empreses.

Un altre punt important en què voldria insistir una mica és la necessitat de la informació. El senyor Riera ho ha dit i li dono la raó. La informació professional, la formació professional està poc valorada per la societat. Ja ho he dit jo mateix abans. I per això nosaltres hem de fer un esforç important perquè la gent l'aprecii, donant-li la qualitat que cal, que requereix, i la gent, els estudiants s'hi dediquin més, i tant els mateixos estudiants com els pares dels alumnes, com la societat en general vegin que dins el sistema educatiu hi ha múltiples possibilitats, que no tot s'acaba anant a la universitat i fent una llicenciatura o un doctorat, que de vegades a l'únic que condueix és a l'atur.

En canvi, hi ha determinades carreres, algunes universitàries i altres tipus de formació professional no universitària, encara, que realment les empreses treuen de les mans dels mateixos centres, tant a nivell d'enginyeria tècnica com a nivell de formació professional, els alumnes que estan ben formats. Per això, nosaltres hem emprès una sèrie de mesures a favor de l'orientació i a favor de la potenciació i de la regularització de la formació professional, i en aquest sentit, a part d'altres coses que jo ara no diré per no fer-me pesat i perquè el temps és escàs, la màxima, el màxim exponent d'aquesta campanya és precisament el Saló de l'Ensenyament, que actualment se celebra a l'antic mercat del Born, molt a prop d'aquest Parlament, i en el qual, si les senyores i senyors diputats accepten la invitació que jo els faig molt cordialment de visitar-lo, podran veure com realment, des d'aquest punt de vista, es dona una informació molt completa i es trenquen moltes llances a favor d'una formació professional de qualitat.

Un altre punt, no cal dir-ho, és una excel·lent formació del professorat; hi estem treballant, en això. Ahir parlava d'unes xifres molt importants que dediquem a la formació de professorat en el Pressupost pendent d'aprovació per aquesta Cambra; una part important d'això va per a formació professional. No cal dir que també una part important dels 1.500 milions de pessetes anuals que durant quatre anys dedicarem, estem dedicant als equipaments, anirà a formació professional. No hi ha dubte que molts dels centres tenen instal·lacions, tal com se'n diu ara, obsoletes, que no s'han transformat per tal d'adaptar-se a les ne-

cessitats, a les tècniques reals que imposa la societat moderna. I en aquest sentit vull anticipar al senyor Riera que nosaltres tenim la intenció de potenciar determinats centres, de fer una mena de centres pilot, l'Escola del Treball, de Barcelona, per exemple, que és de titularitat de la Diputació, i l'antiga, allò que se'n deia la universitat laboral de Tarragona, el Centre d'Estudis de Tarragona actualment, que, amb independència de si ha de continuar al mateix lloc on està o s'ha de canviar d'emplaçament, ja hi hem fet moltes coses i ho volem potenciar encara més.

No cal dir que estic totalment d'acord amb el que ha dit el senyor Riera també, que cal adaptar la formació professional a les necessitats reals del país. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem fent una enquesta per tot Catalunya sobre quines són aquestes necessitats. És a dir, a través dels consells comarcals —vam començar fent una enquesta pilot pel Baix Camp—, a través dels consells comarcals, nosaltres estudiem de prop tots els sectors de la comarca, què és el que hi ha, què és el que es necessita, quins són els dèficits existents en aquest nivell. Tenim ja l'estudi de Reus fet; en tenim molts d'altres en perspectiva, però la intenció és evidentment potenciar això per a tot Catalunya; fer-ho per a tot Catalunya i després fer un resum.

Acabo, el temps se m'acaba; puc insistir en algunes coses que no he tingut temps de contestar en la contrarèplica. Ja he parlat dels problemes que pot eventualment plantejar la Llei d'ordenació general del sistema educatiu, que, de tota manera, espero que hi hagi punts d'aproximació i que la Llei surti i ens permeti realment una autonomia i fer el plantejament que s'ha de fer en aquest sector, i no cal dir que jo també sóc absolutament partidari de crear un àmbit de participació i de consulta entre l'Administració per una part i els agents socials tan directament interessats en aquest camp.

Gràcies, senyor Riera. Excusi'm, si no li ho he contestat tot. Vostè pot insistir en el que vulgui. Jo, a la contrarèplica, miraré de superar els eventuais dèficits en què ara hagi incorregut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Ignasi Riera té torn de rèplica per cinc minuts.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Moltes gràcies, senyor President. En primer lloc, acceptada la invitació de visitar el Born i aquesta informació sobre els diversos nivells d'ensenyament.

Insistir en un tema, senyor Conseller. És del tot imprescindible fer aquest pacte pel prestigi de la formació professional, i aquest pacte requereix que hi hem d'involucrar els diferents agents socials perquè això pugui tirar endavant.

Si en la formulació o en l'avantprojecte de la nova llei d'ordenació de l'ensenyament de la reforma educativa ens preocupa el rol escàs que es dedica als ajuntaments en tots els mecanismes educatius, ens preocupa encara més en aquest tema de la formació professional, perquè creiem que ajuntaments i sindicats estan destinats a ser una part d'aquest element a favor del prestigi de la formació professional.

Jo, més que tractar de recontestar algunes de les afirmacions fetes, vull anunciar, senyor President, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup continuarà preguntant amb legítima impertinència sobre si funciona o no el pla de formació del professorat pel que fa a la formació professional. Preguntarem també per l'estat dels centres de formació professional; preguntarem si, a l'hora de repartir recursos, a la FP2 les especialitats

són distribuïdes entre centres públics i centres privats concertats d'una manera equidistant, que no pugui ser veritat l'afirmació segons la qual algunes de les especialitats en aquests moments més engrescadores passen a centres de tipus privat i no a centres públics.

I sobre tots aquests temes, més que dir-los ara, prefereixo anunciar que continuarem preguntant d'acord amb allò que és la nostra obligació en tant que diputats i que diputats de l'oposició. I vull insistir en un darrer punt. Nosaltres creiem important la creació d'aquest Institut Català de la Formació Professional que hem demanat en altres ocasions i l'establiment d'un conveni de col·laboració en matèria de formació professional ocupacional entre les administracions actuant, el Departament de Treball, i l'INEM, mentre aquest no sigui transferit a la Generalitat de Catalunya, proposta que nosaltres sempre hem fet als nostres programes, perquè ens sembla que és molt important que la formació professional tingui una direcció única i un servei d'informació únic.

És per això que també proposem l'establiment d'un servei únic i públic d'informació i d'orientació professional a Catalunya d'àmbit comarcal, amb coordinació de les administracions amb competències en el marc de la formació professional.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El Conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Molt breument. Jo estic d'acord amb el senyor Riera que aquest és un tema important en el qual cal involucrar tots els agents socials que hi tenen una participació molt activa. No hi ha dubte que el senyor Riera no ignora que en el moment actual, en la mesa de concertació, que se celebra sota la Presidència del Conseller de Treball amb diverses organitzacions sindicals i també, per altra banda, amb organitzacions patronals, aquest és un dels temes preferents. En aquesta mesa el Departament hi té representants específics, encarregats dels temes de formació professional, per exemple, el Director General d'Ordenació i Innovació Educativa i el Director General de l'Institut Català de Noves Professions. Aquests són els dos representants que el Departament d'Ensenyament té en aquesta mesa de negociació, on estic segur que s'arribarà a acords molt profitosos per a tots.

A part d'això, jo crec que el tema de la formació professional, de formació de professorat, vull dir, a què ara s'ha referit el senyor Riera, marxa bé; li repeteixo que estem disposats a fer un esforç molt gran per tal de millorar les instal·lacions de tots els centres. I, quant a l'última remarca que ha fet —i amb això acabo, senyor President—, li voldria dir que no sé què són aquests rumors que diu sobre si determinades especialitats, les més engrescadores, les donem al sector privat. Nosaltres no repartim les especialitats, senyor Riera; nosaltres posem als nostres centres allò que ens sembla més important. I les especialitats més engrescadores i més noves, aquests mòduls professionals que nosaltres hem establert, els establim fonamentalment en centres públics; això no vol dir —vostè ja sap que jo sóc un defensor de l'ensenyament privat— que nosaltres no respectem també les iniciatives que vinguin d'altres sectors; però només perquè en tingui una idea li llegiré la llista de mòduls professionals que estan actualment en experimentació, d'acord amb la reforma educativa, amb allò que hem aplicat ex-

perimentalment de la reforma educativa a casa nostra, i tots es fan evidentment en centres públics.

Les famílies professionals afectades són: administració; branca agrària; artística i artesanía; automoció; arts gràfiques; branca comercial; construcció, tema molt important, com sap el senyor Riera, hi ha actualment una mancança important de gent especialitzada perquè durant un temps la crisi greu de la construcció havia fet que no hi hagués gent que es volgués transformar en obrers d'aquest tipus; el disseny; l'electricitat i l'electrònica; l'estètica; fusta, fusteria; hoteleria i turisme, hi ha uns centres magnífics públics; imatge i so, a la Mercè, com sap, sens dubte, el senyor Riera, hi ha una instal·lació modelica que a més, si va al Born, tal com ha dit, cosa que jo li agrairé molt, veurà que allà hi tenen tot un plató i veurà que alumnes de so i imatge de la Mercè hi fan una feina molt bonica; mecànica; química; sanitat; tèxtil; treball social. Aquestes són algunes de les iniciatives quant a la instauració de nous mòduls professionals.

Jo acabo tornant al que he dit al començament. Jo estaria molt content si jo pogués, si jo fos capaç, i la meua gent, la gent que m'acompanya del Departament, fóssim capaços de complir d'una manera satisfactòria l'encàrrec que en aquest sentit ens ha fet el President, que són les paraules amb què ha començat el senyor Riera. Jo només voldria que dintre de pocs anys —ja li he dit que això no pot ser dintre de pocs dies, ni dintre de poques setmanes però sí que dintre de pocs anys— la formació professional, amb la denominació que sigui segons la nova legislació, tingui realment un atractiu per als nostres joves i doni a la societat catalana tots aquells tècnics que tanta falta li fan, si volem estar definitivament a l'altura del Mercat Comú.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la no-discriminació de gais i lesbianes a Catalunya, que formularà també l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la no-discriminació de gais i lesbianes a Catalunya

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, em penso que és del tot imprescindible que faci una prèvia a aquesta interpellació. Diferents grups d'aquest país m'han preguntat sovint amb una falta absoluta de respecte: «i com és que t'interesses per aquests i per aquestes?». És per això que jo voldria centrar la interpellació sobre un problema tan bàsic com és la garantia de drets per a un sector de ciutadans, estadísticament important, i que demani que els sigui reconegut el seu legítim dret a la diferència.

En primer lloc, repeteixo, és un sector important a la població, però és que ni que fos una minoria en aquesta població, en tant que persones, tenen un seguit de drets, i és justament aquest el sentit de la nostra interpellació. Interpellació que és precedida d'un seguit de preguntes ja en aquesta Cambra, d'acord amb un compromís que vam adoptar públicament de defensar els drets que creiem legítims dels col·lectius de gais i lesbianes de Catalunya.

Els fonaments d'aquesta interpellació són constitucionals; l'article 14 ens recorda que els espanyols són iguals davant la

lleí, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altre condició o circumstància personal o social.

Pel que fa a l'Estatut, el seu article 8.2 ens diu: «Correspon a la Generalitat com a poder públic i en l'àmbit de la seva competència promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què aquest s'integra siguin reals i efectives, remoure els obstacles que impedeixin o dificultin llur plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social.» Més encara, jo voldria recordar que aquest Parlament, el 26 d'octubre de 1983, a proposta de la Diputada del Partit Socialista Unificat de Catalunya senyora Assumpció Sallés, i amb una esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que va ser finalment la base del text, va aprovar aquesta Proposició no de Llei: «El Parlament recomana al Consell Executiu de la Generalitat que, en matèries que són de la seva competència, segueixi les resolucions sobre l'homosexualitat aprovades per l'Assemblea de parlamentaris del Consell d'Europa, del primer d'octubre de 1981.»

És a dir, en aquest tema estem plantejant un tema de dret en el qual el Parlament de Catalunya s'ha pronunciat d'una manera clara. Del que es tracta és de saber si la vida política d'aquest país respon o no a les directrius que el Parlament li marca.

Hi ha un seguit de llistat de greuges, o si volen de fets ja denunciats, quant a la presumpta discriminació de gais i lesbianes a Catalunya. Hem parlat més d'una vegada del tractament que molt sovint ha donat TV3 a la problemàtica de gais i lesbianes. El primer de maig de 1984 vaig coincidir al programa d'*Àngel Casas Show* amb una notable personalitat de la vida social catalana que va fer unes manifestacions absolutament ofensives sobre gais i lesbianes comparant-los amb viciosos o amb malalts. Els col·lectius de gais de Catalunya van demanar el dret de rèplica, que no els va ser concedit en aquell moment. Hi ha una inassistència de TV3 a un seguit d'actes i conferències de premsa sobre la problemàtica homosexual. El mes de maig de 1988 això va provocar una protesta a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En un moment determinat vam plantejar, el mes d'abril de l'any 88, una pregunta en aquesta Cambra sobre si hi havia o no discriminació en el tema de la política de les subvencions, en concret del Departament de Cultura, als col·lectius de gais i lesbianes de Catalunya. Alhora, en aquell moment dèiem —i vull tornar-ho a dir— que s'havia trobat una actitud enormement favorable de la Conselleria de Sanitat en la col·laboració amb el col·lectiu de gais per la salut.

Hem denunciat un document que ens sembla gairebé propi d'una antologia de textos exòtics, i és en la normativa per a l'elecció, per a la tria de mossos d'esquadra a Catalunya: es parla d'una sèrie d'aberracions, psicopatologies, i en concret es considera que aquells candidats de trets marcadament afeminats no poden accedir a la condició de mossos d'esquadra. La paradoxa, en aquest cas, és que també hi ha mossos d'esquadra femenins. És a dir, si es manté aquesta norma vol dir que els mossos d'esquadra femenins han de ser d'entre els que tinguin caràcters no afeminats, la qual cosa ens planteja en tot cas una situació més aviat paradoxal.

En un text per a mestres, orientacions i programes d'educació per a la salut a l'escola, publicat pel Departament d'Ensenyament i el Departament de Sanitat i Seguretat Social —per

cert, en el moment que els consellers eren consellers creuats amb els que hi ha ara aquí, diguéssim el senyor Laporte era Conseller de Sanitat, el senyor Guitart era Conseller d'Ensenyament— a la pàgina 110-111 es parla també dels homosexuals com d'un grup, diguéssim, «vetant», un grup davant del qual els criteris educatius han de ser dir: descobreix l'altre sexe i no descobreix el sexe, que en principi és del que es tracta o el que caldria fer moltes vegades a l'escola.

Hi ha, per tant, situacions que fan pensar que potser sí que hi ha indicis de discriminació en el tractament de gais i lesbianes. Hi ha alhora també, ens sembla a nosaltres, una falta de política activa. M'explicaré per què. Hi ha temes en els quals l'acció política no és únicament l'acció d'evitar que hi hagi lesions o vulneracions del dret, sinó també hi ha una acció preventiva, tal com ens deia l'article citat de l'Estatut, es tracta de promoure les condicions per tal que la llibertat i la igualtat de l'individu i dels grups en què aquest s'integra siguin reals i efectives; es tracta de remoure els obstacles que impedeixen o dificulten llur plenitud i facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social de Catalunya. I és per això que nosaltres hem demanat sovint que el Parlament de Catalunya insti el Parlament de l'Estat perquè porti endavant un seguit de mesures que serien bàsiques per evitar la discriminació de gais i lesbianes: la destrucció de les fitxes policiaques per motiu de l'homosexualitat, tema ja plantejat al Parlament de l'Estat; la reforma del codi penal en els seus articles 165 i 181 bis; una problemàtica moltes vegades plantejada, i ahir mateix, en el tema de la llegítima en aquesta Cambra; el reconeixement de les parelles de fet a tots els efectes, i nosaltres creiem, també, la creació d'un organisme o direcció general per la igualtat social que permeti, en aquests moments, un tractament clar de la problemàtica dels sectors que se senten discriminats a Catalunya per raó de la seva sexualitat. Creiem també que és important la reforma de la Llei d'estrangeria per molts punts, que no són objecte d'aquesta interpellació, però entre d'altres per poder nacionalitzar el company o companya d'una parella homosexual.

Són, per tant, tots aquests punts els que ens semblen que aquest Parlament ha de plantejar sovint en altres instàncies, ja que, des d'aquesta, difícilment ho podrà resoldre.

Pel que fa al Parlament de Catalunya, insistim en la reforma de la Llei de la Successió Intestada; en el reconeixement de les parelles de fet; a fer recomanacions als mitjans de comunicació públics perquè el tema homosexual sigui tractat amb la deguda atenció i sense tractaments discriminatoris; la supressió de la causa excloent mèdica per afeminament marcat, ja alludida anteriorment, i també la creació a Catalunya d'aquesta direcció general per a la igualtat social que permetria replantejar molts problemes del que és en aquests moments la problemàtica quotidiana dels col·lectius de gais i lesbianes, objecte, encara constantment, de befa en els mitjans de comunicació públic; objecte, constantment, sovint, d'agressions que un sector de la societat i de la població consideren com la cosa més normal del món, ja que es pot fer el «pim, pam, pum» contra un col·lectiu que és considerat com un col·lectiu marginal i marginable a Catalunya.

Vull acabar dient, només, que hi ha un seguit de legislació europea molt més avançada que no pas la nostra legislació; hi ha una llei antidiscriminària francesa, del 1985, una llei del 25 de juliol del 1985, que em penso que explica molt més clara-

ment per què és funció pública la necessitat de garantir els drets de gais i lesbianes a la seva subsistència, el dret d'una minoria a ser diferent i a viure com a minoria diferent.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu de la Generalitat té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, de la seva interpellació jo dedueixo que és evident, i em sembla que vostè ho ha dit, també, que no existeix ni ha existit cap tipus de voluntat discriminatòria envers cap col·lectiu, i menys cap al col·lectiu de gais i de lesbianes. Han rebut, durant aquests anys, ajuts de diferents departaments: del Departament de Treball, per a orientació, per a formació; de Cultura, de Sanitat, com vostè ha fet palès... S'ha ajudat el casal Lambda, la Coordinadora d'Iniciatives Gais, els Gais per la Salut.

D'altra banda, coincidim perfectament amb el plantejament que ha fet en la introducció prèvia: del dret a la diferència, els drets constitucionals clarament establerts, també, en el nostre Estatut, les resolucions, la coincidència..., evidentment, l'acceptació i la defensa de les resolucions del Parlament i del Consell d'Europa, i de tot el seu plantejament. Ha incidit o ha fet menció d'uns greuges, uns greuges que, bàsicament, se centren en dos temes: la presència de TV3 en els actes organitzats per aquests col·lectius, i els mossos d'esquadra. Quant a TV3, bé, jo no haig de..., ni sóc qui per dir-ho, segurament, però m'imagino que la queixa de la presència de la televisió a molts actes, doncs, no és sols dels col·lectius a què vostè fa menció. Ara mateix el senyor Rigol em parlava, es queixava, també, que no havien assistit al Congrés d'Unió Democràtica. Vull dir..., és anècdota, però vull dir-li que segurament és un plantejament... (*remor de veus*) molt més ampli.

Quant als mossos d'esquadra, sí que volia..., perquè m'afecta més directament, segurament, no? Miri, en l'annex de la convocatòria hi ha com cent vuitanta-cinc causes d'exclusions mèdiques, que no obeeixen a cap voluntat discriminatòria. En una d'elles es parla, efectivament, com ha dit vostè de «tics, hàbits espasmòdics greus o efeminament marcat». Però també es parla d'altres coses, de moltes coses: «obesitat o primor manifestes que dificultin o incapacitin per a l'exercici de les funcions pròpies del càrrec». Per exemple, «torticoli congènita, seqüeles raquítics...» No fan referència a una discriminació per sexe; fan referència únicament i exclusivament, o obeeixen únicament i exclusivament a un principi: en totes les bases de convocatòries de totes les policies figura aquesta relació de manera que se centren només en un sol objectiu, que no hi hagi trets físics singularitzables per al bon desenvolupament de la funció policíaca. De tal manera que tampoc no podria ser congruent pensar que un aspecte efeminat correspon sempre a una situació personal d'homosexualitat; evidentment que no és així. Per tant, no crec que hi hagi coincidència entre un plantejament o entre un greuge per a un grup determinat i el que diuen les bases de la convocatòria.

Estem disposats a garantir els drets d'aquests ciutadans, com vostè ha dit, perquè el dret a la diferenciació és un dret constitucional i un dret que s'ha de respectar. Estem plenament d'acord amb el plantejament que ha fet vostè i que va fer ja oportuna-

ment el Parlament espanyol, sobre la desaparició de les fitxes policiaques, sobre la modificació del Codi Penal. Potser falta — i jo li vull dir en aquests moments que moltes vegades es pot produir alguna situació discriminatòria, no de l'Administració de la Generalitat, evidentment, no del Govern de Catalunya, però sí que, socialment, es pot produir alguna situació com les que vostè ha enumerat. En tot cas, jo li vull dir que la Conselleria de Governació està disposada, està oberta a rebre en cada moment els suggeriments, les queixes, les reclamacions dels grups organitzats que existeixen de gais i lesbianes, només amb un motiu, amb un objecte, i és que en cada moment puguem ajudar que els drets i les llibertats d'aquests ciutadans siguin respectats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera pot fer ús d'un torn de rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. I gràcies, també, al senyor Conseller de Governació per la proposta darrera que acaba de fer. És a dir, jo estic segur que els col·lectius de gais i lesbianes de Catalunya prendran nota de la proposta, de l'oferta que vostè els acaba de fer, d'una manera més formal, de dir que, davant situacions de presumpta discriminació, seran més escoltats, més rebuts, més atesos en totes les seves reivindicacions.

Vull precisar que el tema de TV3, el tema més important no era la presència de TV3, sinó el fet que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'hagi negat més d'una vegada a acceptar rèpliques per a allò que es considerava una vulneració de dret. Repeteixo que aquest és un tema que hem plantejat i que continuarem plantejant a la Comissió de Control parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i també d'altres mitjans de comunicació públics. No és aquest sol mitjà de comunicació el que té una actitud de vegades displicent, d'una ironia de mal gust, anava a dir, en relació amb una situació de gais i lesbianes, sinó que n'hi ha molts d'altres i, per tant, és important de veure-ho. Perquè, és clar, ens trobem a deu anys de la legalització dels col·lectius de gais i lesbianes a Catalunya, però amb la sensació que no hi ha hagut una acció decidida per remoure les dificultats legals i per crear un ambient diferent en relació amb el que són els drets o les garanties de no-discriminació de gais i lesbianes. En aquest sentit, vull esmentar, per agrair-la també, una acció de govern de la Generalitat de fa ben pocs dies: la carta del Conseller Trias és del 6 de març de 1990. El Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya publica un fulletó sobre una temàtica importantíssima, i que tot el que es digui i es publiqui sobre aquest tema és encara poc: es tracta de les proves serològiques de la SIDA, davant d'un resultat negatiu, i a l'interior del text hi ha una redacció que pot ser, si més no, ofensiva o discriminatòria per a gais i lesbianes de Catalunya. El Col·lectiu d'Iniciatives Gai envia una carta al Conseller; jo envio una carta, també, al Conseller, dient: «Conseller, em sembla important que tingueu en compte aquesta proposta que fa aquest col·lectiu», i rebo —ho repeteixo—, el 6 de març, una resposta del Conseller Trias: «Lamento sincerament que el text del fulletó hagi pogut donar lloc a interpretacions errònies, perquè, com saps prou bé, el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha tingut sempre molta cura en aquests aspectes. Tal com pots veure per l'escrit, hem procedit de forma immediata a la seva rectificació». Em penso que aquest tipus d'accions —anava a dir «ràpides»— són accions

importants, perquè són les que garanteixen que, davant de violacions o presumptes violacions de dret, hi haurà una actitud de rectificació i una actitud política de rectificació immediata, que és el que indica aquesta voluntat política.

Hi ha un tema que segur que s'escapa, en aquests moments, de l'aspecte més estricte de la interpellació, que és que hi hagi garanties de dret, i que aquestes garanties de dret, d'acord amb les propostes que ha fet sovint el Síndic de Greuges, siguin unes garanties específiques de cada dia. Es tracta de canviar el sentit, i d'entendre que a la nostra societat hi haurà, hi ha hagut i hi ha hagut sempre col·lectius de gais i lesbianes que, en determinades cultures, han estat considerats com a molt normals; és impossible, avui, estudiar la literatura clàssica sense tenir en compte la normalitat de l'homosexualitat i és impossible de llegir textos que consideràvem mítics en la nostra infància, de Virgili, sense tenir en compte aquests punts. És impossible de llegir la literatura universal, és impossible convidar autors importantíssims, com David Leavitt, per exemple, aquí a Catalunya, sense tenir en compte la seva condició d'escriptor homosexual i, per tant, el missatge que emeten els seus llibres. Ara bé, tot això és encara sovint poc, i s'ha de fer una acció posterior per tal que la societat canviï la seva manera d'interpretar els gais i les lesbianes, no considerant-los com una aberració social, sinó considerant-los com una part integrant de la societat.

Permeti'm finalment, senyor Conseller, que digui que això que l'obesitat sigui un element negatiu per accedir a la condició de mossos d'esquadra em provoca a mi desesperacions personals molt especials, que espero que siguin remogudes.

Gràcies, senyor Conseller. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller vol intervenir per fer la contrarèplica? (*Pausa.*)

Modificació de l'ordre del dia

Bé, haig de demanar als grups parlamentaris el seu assentiment per posposar —ara tocava la interpellació que era el punt número 9 de l'ordre del dia—, i veure, en aquest moment, el punt número 13, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Escoles Bressol, que també presentarà l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera. (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Escoles Bressol

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la vacil·lació era perquè la continuïtat d'ocupació a què m'ha sotmès avui el meu Grup i aquesta Cambra —suposo que per pagar pecats anteriors— m'ha impedit d'anar al despatx a buscar els papers relacionats amb aquest tema.

L'altre dia vam plantejar, en el darrer Ple, una interpellació al Consell Executiu sobre les escoles bressol a Catalunya. Les escoles bressol i les llars d'infants, les plantejàvem en el període educatiu que la nova llei de reforma considerarà com el període educatiu de zero a sis anys. És una nova etapa, dèiem, una etapa d'infància, una etapa que ens hauria de permetre considerar que, des del primer moment, el nen és ja un subjecte —anava a dir una víctima— del sistema educatiu i que, per tant, des

del primer moment, entra a formar part d'aquesta societat com una persona que ha de ser educada i que participa en aquest procés educatiu.

Aleshores, després de la interpellació, a nosaltres ens semblava que era important centrar la Moció en els quatre punts que ara descriuré. En primer lloc, plantejàvem la publicació al llarg de l'any 1990 d'un cens de llars d'infants i d'escoles bressol que funcionen en l'actualitat a Catalunya, amb la descripció de les seves característiques arquitectòniques, la seva situació legal, laboral, i proposta educativa.

Per què això? Dèiem que, en aquests moments, hi ha sectors en què les propostes oficials queden sovint mal descrites en relació amb les propostes oficioses. M'explico: hi ha molts col·lectius, hi ha molts grups, hi ha molta gent que es dedica a tenir o instal·lar escoles bressol, llars d'infants; ens sembla que és absolutament important que hi hagi una inspecció sistemàtica d'aquests centres perquè, evidentment, estem tractant dels més petits i hem d'evitar que la dedicació educativa als més petits —o assistencial, si algú vol, als més petits— pugui ser, naturalment, un negoci en el sentit pitjor de la paraula i que, en tot cas, hi hagi una subordinació dels interessos econòmics immediats a les garanties de funcionament d'aquests col·lectius.

Ens sembla, per tant, que aquesta publicació també anual de les llars d'infants i de les escoles bressol, amb la descripció de les seves característiques arquitectòniques —perquè sovint ens podríem trobar que aquests infants estan en un espai que no és l'espai adequat, que es troben en una situació legal poc clara, que la situació del personal que hi treballa, des del punt de vista laboral, tampoc no és clara, que la proposta educativa és nul·la i allò és un mer pàrquing de criatures.

Per tant, la primera pregunta o el primer punt de la Moció sembla que és un punt clar: es tracta d'objectivar al màxim les dades que tenim sobre tots els esforços públics i privats que es fan en aquesta etapa.

El segon punt era la creació d'un organisme homologable, una subdirecció general per a les escoles bressol, que doni resposta als problemes d'administració quotidiana d'aquestes escoles: tramitació de subvencions, signatura de convenis, formació i reciclatge d'educadors professionals especialitzats en educació infantil.

Per què aquesta proposta? Perquè els col·lectius d'escoles bressol ens diuen sovint que no tenen interlocutors clars, que els fan anar d'una finestra a l'altra —per dir-ho de la manera més vulgar i quotidiana del món—, que no saben exactament a qui han de demanar ajuts, suport, orientació i a qui han de reclamar en el cas concret que creguin que tenen dret a reclamar. És a dir: per tant, la creació d'un organisme..., al nostre text hem posat «homologable a una subdirecció general», perquè no som qui nosaltres per indicar com ha de ser aquest organisme ni quina qualificació ha de tenir; això correspon, en tot cas, al Consell Executiu de decidir quin tipus de qualificació tindrà aquest organisme.

Hi havia un tercer punt que és que l'etapa de zero a tres anys sigui considerada com una etapa educativa, adscrita al Departament d'Ensenyament, i que, com a tal, compti amb els mitjans humans i pedagògics adequats. Això és perquè en la futura llei d'educació es considera l'etapa de zero a sis com una etapa educativa, tenim la sensació que hi haurà un treball important i ràpid per garantir el caràcter d'etapa educativa pel que fa a la

subetapa —diguéssim— de tres a sis anys, però que de zero a tres costarà molt més de reglamentar-la, per moltes raons: perquè no hi ha previsió de recursos, perquè no queda clar el tipus de professionals que han de fer-se càrrec d'aquesta etapa i perquè és, per tant, perillós deixar una mica al lliure albir de cada grup o de cada Administració que és l'etapa de zero a tres. Per tant, la insistència a considerar aquesta com una etapa educativa és una proposta que va més enllà del que està adscrit i que parteix una mica d'un seguit de dubtes que, la pràctica quotidiana, en aquest punt, planteja.

Hi ha, finalment, un quart punt on es tracta de reblar una proposta que ha estat formulada i que ahir va tornar a ser formulada pel Conseller arran d'una interpretació de la Diputada socialista, senyora Torrent, i és l'efectivitat de l'oferta educativa per a nens de tres anys. Confesso que el text diu una petita barbaritat i és que: «l'oferta de plaça escolar pública a tots els nens de tres anys que la sol·licitin.» No crec que sigui habitual que els nens de tres vagin a les escoles a sol·licitar una plaça si no és en estat de gran desesperació familiar, però s'entén que, en aquest cas, és una proposta..., «els nens de tres anys, els pares dels quals la sol·licitin»; crec que és només en aquest cas una referència tècnica.

Fixin-se que nosaltres no volem anar més enllà del que ens ha estat formulat pel Govern; és a dir, ens han dit: «al llarg dels tres propers cursos hi haurà places escolars per a tots els nens de tres anys, els pares dels quals les sol·licitin.» Doncs, bé, és aquesta proposta que fem. Jo, en aquest punt, vull insistir en un aspecte: per a certes zones perifèriques de Catalunya, per a certes zones suburbials, aquesta proposta és fonamental des del punt de vista d'integració escolar, però també des del punt de vista de normalització lingüística. I, en aquest cas, em permeto parlar des de l'experiència de regidor d'ensenyament a l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat on a les escoles on va ser possible, de manera més o menys experimental, garantir aquesta plaça escolar als tres anys, els resultats al cap d'uns quants anys han estat molt diferents. Per què? Perquè la capacitat d'un nen de tres anys a entrar ja en un període educatiu i, sobretot, a entrar en uns certs hàbits lingüístics és realment notable i d'una diferència notable en relació amb els nens que han tingut aquestes possibilitats a partir dels quatre, a partir dels cinc o a partir dels sis anys en què ja és obligatori que assisteixin a l'escola. Per tant, aquest seria el quart punt de la nostra Moció.

Hi ha un seguit d'esmenes presentades a aquesta Moció. Ja d'entrada —i abans de dir si incorporem o no aquestes esmenes a la nostra proposta— vull, d'antuvi, agrair a tots els grups que han tingut l'atenció de llegir-se la Moció i de presentar-hi les esmenes corresponents.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Han presentat esmenes el Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social i el Grup parlamentari Socialista. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Teresa Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Riera, nosaltres entenem l'educació dels infants com una funció prioritària, tant pel que fa a la família com per a la societat, i entenem que la valoració que un país fa de l'ensenyament dels seus infants i joves evidencia l'estima que té envers les seves

possibilitats d'evolució i envers la seva projecció cap al futur.

Per tant, el Govern de la Generalitat, per mitjà del seu Departament d'Ensenyament, és el primer interessat a prosseguir la línia político-educativa de millorar l'atenció a l'educació de manera global i, específicament, en aquesta etapa tan delicada del desenvolupament infantil. Això fa que nosaltres compartim totalment la preocupació que vostè té.

Qui ha d'estar més preocupat que nosaltres pel nostre futur com a comunitat i com a poble? Així, en aquesta línia, el nostre Grup donarà suport a totes aquelles iniciatives que ens ajudin en aquesta tasca. I tal com ja va dir l'Honorable Conseller en la resposta a la seva interpellació el Ple passat, donarem suport al punt 1, i elaborarem un cens —que el Departament d'Ensenyament, per altra part, ja està realitzant— que creu que estarà finalitzat durant el present any.

En el sentit del punt 2, la darrera reestructuració orgànica d'aquest Departament, establerta pel Decret 222/89, del 12 de setembre, va decidir no crear unitats segons les diferents etapes educatives; crear-ne una per a l'etapa de zero a sis anys estaria en desacord amb la consideració que vostè demana en el punt 3 i que el Departament ja li ha donat d'una etapa educativa més, que ha de funcionar amb el mateix suport estructural que la resta d'etapes educatives. Una altra cosa creiem que seria anar en contra d'aquest reconeixement assolit per primera vegada a tot l'Estat espanyol, reconeixement que si no era prou clar va quedar explicitat amb l'edició del llibre *Orientacions i programes per a l'educació a la llar d'infants i el parvulari*, el qual contempla l'etapa de zero a sis anys com una etapa educativa, com ja consta, expressament, en el pròleg del mateix llibre, que diu: «La llar d'infants i el parvulari apareixen com un lloc on els pares troben, per una part, recursos per a la seva incorporació social, i, per altra, elements que els ajuden en la tasca educativa. No són una substitució de la família, sinó un complement educatiu d'aquesta. La seva funció és, primordialment, educativa en el sentit més ampli de la paraula.» En el mateix llibre s'assenyalen tot un seguit de normes, orientacions i programes per a aquesta etapa i reconeixement que no ens permet de donar suport al punt tres, perquè fer-ho seria com afirmar que aquesta consideració d'etapa zero a sis anys com a etapa educativa no hi és, i això no s'ajusta —com vostè pot veure— a la realitat.

En el mateix punt parla de dotar-la de mitjans humans i recursos pedagògics adequats. El Departament d'Ensenyament també el té molt present i ha realitzat un gran esforç en el camp de la formació i l'homologació del professorat i que no repetiré, perquè va ser àmpliament explicat pel Conseller en la seva resposta a la interpellació del passat 15 de març, en la qual també va expressar la voluntat del consell educatiu de cobrir, progressivament, la demanda social de l'escolarització d'infants de tres anys, que ja programa el Departament d'Ensenyament i que es podrà dur a la pràctica en la mesura que ho permetin les disponibilitats pressupostàries.

En aquest sentit, independentment dels futurs acords a què es pugui arribar amb el Govern de l'Estat per al funcionament de l'educació infantil —encara que, segons paraules del Ministre al Conseller, tenen altres prioritats, de moment—, el Consell Executiu ha fet un remarcable esforç en el Projecte de Pressupost d'enguany en augmentar fins al 54% la partida global d'escoles bressol; aquest augment representa un 100% a les

subvencions a les escoles bressol d'iniciativa social i dels ajuntaments. I la de despeses de funcionament de les escoles de la Generalitat passa de 319 milions l'any 1989 a 380 i representen, aquestes quantitats, un cost per alumne que passa de 81.794 pessetes el 1989 a 97.435 el 1990. I per llar, aquest cost comporta passar de 7.500.000 a 9.000.000 i escaig de pessetes.

Per aquest motiu, i per demostrar la voluntat del nostre Govern, en aquest cas, el nostre Grup votaria favorablement el punt 4 si acceptés l'esmena que hem presentat i que deixaria modificat el punt en aquest sentit: que sigui efectiva, d'acord amb les possibilitats pressupostàries, al llarg dels tres cursos escolars, l'oferta de plaça pública a tots els nens de tres anys que la sollicitin.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Per l'Agrupació parlamentària del CDS i per defensar la seva esmena, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats. Vull posar de manifest, en iniciar la meua intervenció, l'expressa sensibilització del CDS vers el tema tractat en la Moció, perquè estem parlant d'una etapa de l'ésser humà especialment decisiva per al que ha d'ésser el seu esdevenidor.

El CDS creu que l'objectiu fonamental d'aquesta etapa ha d'oferir alguna formació que propiciï el desenvolupament ple i integral de cada nen per tal d'aprofitar tota la seva potencialitat. La nostra Agrupació parlamentària està substancialment d'acord amb el plantejament que conté la Moció. Estem plenament d'acord que els centres que es dediquen a llars d'infants i escoles bressol necessiten estar dotats d'un professorat altament especialitzat, amb formació específica en psicologia i pedagogia, i amb una bona experiència en aquesta etapa evolutiva de l'ésser humà. Creiem també que cal un equip de suport psicopedagògic i d'orientació, tant per al professorat com per a la família. En definitiva, estar dotats de l'equip humà necessari per tal de fer un diagnòstic pedagògic de tots els infants al seu càrrec.

Si bé per nosaltres, en aquesta primera etapa educativa, la responsabilitat de l'educació de l'infant rau fonamentalment en la família i, consegüentment, la resposta institucional cal que sigui complement i suport de la tasca dels pares proporcionant la qualitat educativa, però no exclusivament pel que fa al professorat, sinó també en les dotacions de materials i en les infraestructures, la metodologia aplicada en aquesta etapa de la formació ha d'estar basada en un ensenyament personalitzat que tingui en compte no tan sols l'estat de desenvolupament mental de cadascun dels nens, sinó també quines són les necessitats específiques per aconseguir el seu desenvolupament integral. Per aquestes raons, des del CDS demanem que es redueixi al màxim la *ratio* professor-alumne; tanmateix, creiem que és absolutament prioritària la promoció de les associacions de pares per tal de promoure la participació de la família en aquesta etapa escolar, potenciant la interrelació escola-família a través d'educadors amb funcions específiques d'assessorament, suport i orientació.

L'esmena presentada per l'Agrupació parlamentària del CDS és una aportació en positiu en la línia de demanar que el Consell Executiu faci uns centres escolars abans que els nens accedeixin a un centre educatiu. En les previsions del Projecte de Llei d'ordenació general del sistema educatiu, la denomina-

da LOGSE, no es considera aquesta etapa de la formació com a ensenyament obligatori, però sí que es considera com un període pre-escolar en el qual es garanteix un nombre de places públiques suficients per atendre la demanda que es produeixi. Les il·lustres senyores diputades, els il·lustres senyors diputats estem segurs que saben que el CDS està a favor de l'ensenyament gratuït des dels tres anys, i, si aquest és el fi a assolir, cal comptar amb les infraestructures idònies per a una tal finalitat, i estem convençuts que això tan sols és possible si prèviament tenim coneixement de les necessitats i de les disponibilitats, i amb aquesta finalitat presentem la nostra esmena demanant el cens escolar. Considerem que la creació d'una subdirecció que s'ocupés específicament d'aquesta matèria, d'una banda, mostraria una veritable preocupació per part de l'administració per aquesta etapa i, el que és encara més important, possibilitaria la recerca de solucions adequades. Per això, estem plenament d'acord amb la proposta que en aquest sentit conté la Moció. Per al CDS, en aquesta etapa de la formació dels infants, el paper que ha de complir una escola bressol no és tan sols el de custodiar els infants mentre els pares treballen, sinó que considerem que es tracta d'una etapa educativa decisiva per al seu desenvolupament i, per tant, cal que aquest ensenyament tingui uns continguts que permetin a l'infant interrelacionar-se amb el seu entorn i amb la resta d'infants, prioritzant el seu desenvolupament integral. Per tant, i suposo que de la nostra intervenció es dedueix, donarem el nostre suport al text de la Moció proposada i demanem que es tingui en consideració l'esmena en positiu que hem presentat.

Moltes gràcies, Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín Toribio. Per defensar l'esmena del Grup Socialista, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, manifestar el nostre reconeixement a la sensibilitat que el senyor Ignasi Riera manifesta sempre pels temes de l'educació infantil; per altra banda, se suma també a la nostra sensibilitat, que molts cops coincidim en temes molt similars en aquest Parlament, en tot el que fa referència als problemes educatius del país. La nostra esmena, que l'hem establert a partir del punt 4 de la Moció que ha presentat el senyor Ignasi Riera, fa referència a l'establiment d'un pla educatiu que relacioni i garanteixi la continuïtat entre l'escola bressol i el parvulari. Per què fem aquesta esmena? En primer lloc, vull dir que estem d'acord amb tots els punts de la Moció que ha presentat el senyor Ignasi Riera. Presentem aquesta esmena d'addició perquè si la LOGSE reconeix el període educatiu de zero a sis anys, com deia, com un període educatiu de fet, en estar dividit en dos cicles de zero-tres i tres-sis i en no estar garantit, com ja ha explicat el senyor Ignasi Riera, a la pràctica com es realitzaran, si hi hauran places efectives de zero a tres i de tres a sis, de fet sembla més segur, el que es veu més a la vista és que de tres a sis, segurament, hi haurà més oferta pública que no pas de zero a tres, nosaltres voldríem garantir que aquest període educatiu tingués una continuïtat i, per tant, que l'educació que els nens i les nenes reben en els zero-tres i en els tres-sis tingués una continuïtat educativa. Vull dir amb això que el que es garanteixi és que l'evolució psicomotriu dels nans i dels nens estigui garantida de tal manera que quan arribin a

l'educació primària s'hagin desenvolupat totes les seves capacitats i les seves madureses per tal que, quan arribin a l'etapa primària, siguin nens i nenes capaços intel·lectualment. Per tant, seria bo que es fes un pla educatiu que garantís aquesta continuïtat i, per altra banda, dir que ja hi han experiències a Europa d'aquest tipus; per exemple, en el cas concret d'Holanda s'ha fet un pla que garanteix aquesta continuïtat en els dos cicles de l'educació infantil i que ha donat resultats molt positius, i, per tant, caldria tenir-ho present.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, la meua Agrupació vol anunciar, d'entrada, la seva intenció de vot favorable a la Moció que presenta l'Il·lustre senyor Riera, amb alguna precisió que no renunciem a fer, però una precisió que creiem que no requeria, per part nostra, la presentació d'esmenes, especialment perquè ens agradaria que la proposta del senyor Riera pugui arribar a ser assumida amb un màxim d'unanimitat per part de la Cambra. Pel que fa als punts 1, 2 i 3 de la Moció del senyor Riera, realment, des del nostre punt de vista, no creiem que hi hagi res a afegir-hi. Pel que fa al tercer punt, en tot cas, ens agradaria de fer algun matís, deixant ben clara la nostra opinió que cal que els professionals transferits al Departament d'Ensenyament siguin considerats, necessàriament, i a tots els efectes, personal docent —és evident—, de la mateixa manera que entenem que s'hauria de cercar, s'hauria de buscar la manera d'articular mesures que permetin la participació de les aules públiques existents i també d'aquelles aules privades sense afany de lucre. En síntesi, creiem —i és una de les coses que voldríem deixar més clares— que les llars d'infants, que les escoles bressol no poden ésser mai, especialment des del punt de vista del personal que les atén, una solució de recol·locació d'aquest personal, sinó que s'ha de deixar ben clara la importància que aquesta etapa sigui coberta amb el major rigor i sempre pel professorat més específic i més competent en aquests temes concrets, i això és desitjable tant o més en aquesta etapa, tant o més que en les altres etapes de l'ensenyament. Per tant, esperem, desitgem que la Moció sigui aprovada, i si no ho és o no ho és íntegrament, doncs és evident que també des de la nostra Agrupació farem aquelles accions i aquelles iniciatives legislatives que siguin necessàries i que calguin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, em toca ara, a mi, fixar la nostra posició sobre la Moció presentada pel senyor Ignasi Riera sobre les escoles bressol. Ja des d'ara els dic que la nostra posició, la posició del Grup Mixt, serà favorable a aquesta Moció. No obstant això, tot i ser la nostra posició favorable, no deixa d'incloure una certa crítica o potser, millor dit, reflexió sobre la perfectibilitat del que es posa a la nostra consideració. Bé, com molt bé ha dit el senyor Riera, havia llegit amb un cert astorament això que els nens anessin a buscar plaça en una escola bressol, veig que ja ha estat aclarit el tema, no em ficaré en això. Ens hauria agradat

que el que diu en el seu primer punt, «la publicació, al llarg de l'any 1990, d'un cens de llars d'infants i d'escoles bressol», hagués anat acompanyat d'un estudi prospectiu, que fos actualitzat periòdicament, de la necessitat de places escolars, per poder preveure, amb el temps suficient, l'ampliació correcta del que hauria de ser, al nostre entendre, una xarxa pública d'escoles bressol. Cal tenir present que tractem una etapa educativa, no d'un emmagatzematge de criatures, que segons nosaltres converteix el que hauria de ser una acció de govern, no només, com es va dir en aquesta Cambra, en una acció pública important, sinó, a més, en una actuació bàsica en l'educació dels futurs ciutadans. Ja sabem que actualment el Departament d'Ensenyament no compta amb els mitjans suficients, ni humans ni pedagògics, per poder afrontar l'etapa d'escolarització dels zero als tres anys amb l'èxit suficient, però creiem que això no és una excusa; un govern ha de saber trobar la manera d'afrontar les responsabilitats i les necessitats que el país té. Anem encara més lluny: caldria, no tan sols que els mitjans pedagògics fossin suficients, com es diu a la Moció, sinó també que haurien de ser els adequats, sobretot en qualificació acadèmica, cosa que ara per ara fóra molt discutible de discernir en certes escoles bressol. És clar que això caldria també que anés acompanyat de la configuració adequada de l'espai físic on es desenvolupen aquestes escoles, físic i funcional, del mateix edifici escolar. Permeteu-me, senyors, que acabi amb la reflexió que em va fer no fa gaire una persona que porta tota la seva vida professional vinculada i dedicada a l'educació dels infants, aquesta persona em deia: «cal que els polítics, i sobretot els que estan al front del Govern, parleva i debateu sobre la importància de l'educació dels zero als tres anys i després més enllà fins als sis anys, però convé, sobretot, que actueu». I és per això que nosaltres, els diputats d'Esquerra Catalana, anunciem, juntament amb la resta del Grup Mixt, que votarem favorablement, amb les esmenes o no —a nosaltres ja ens va bé la Moció sense les esmenes—, però amb les esmenes o no, la Moció que ha presentat el senyor Ignasi Riera.

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor Riera, lamento que l'alteració de l'ordre del dia hagi impedit per la nostra part fixar un posicionament d'acord amb la sensibilitat i d'acord amb la serietat de la seva iniciativa i de la seva intervenció. En tot cas, dues precisions. La primera, en relació amb estes consignacions pressupostàries a què s'ha fet referència des de la tribuna del Parlament per la Illustre diputada portaveu del Grup de Convergència i Unió, i assegurar-li que, probablement, podrem demostrar en el debat de pressupostos que estes consignacions, estes xifres, est creixement tan alt, relatiu a estes partides, no és així, si es parla en termes reals; li asseguro que no és cert est augment del 50%. I, en segon terme, recordar que la passada legislatura, a iniciativa del seu Grup parlamentari, vertader impulsor i preocupat també per les escoles bressol, va fer l'intent d'una proposta conjunta relativa a la problemàtica de les escoles bressol; en aquell moment no va prosperar aquella iniciativa, aquella proposta conjunta, crec que est no és lo moment per posar en evidència els motius pels quals no va prosperar, però en tot cas

manifestar que des de llavors, des de fa tres anys, que jo recordi, en est Parlament ningú havia presentat una iniciativa amb esta severitat, amb esta sensibilitat com la que vostè ha presentat.

Ens sembla puntual i oportuna esta Moció, i tenint present que el segon punt va més enllà del que fa tres anys es pretenia, lo Grup Popular donarem suport, votarem a favor de la iniciativa, torno a repetir, que amb tot rigor ha presentat l'Illustre Diputat senyor Riera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Ara l'Illustre senyor Ignasi Riera té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. I per indicar que la premsa de la primera presentació m'ha impedit de comentar, tot i que els diputats el tenen, el cinquè punt d'aquesta Moció, i és que «la partida pressupostària per a les guarderies laborals augmenti d'acord amb l'increment efectiu de les seves despeses mitjançant l'adequació i dotació pressupostària de l'INSERSO i mitjançant un esforç complementari suficient del pressupost de la Generalitat». Aquest cinquè punt responia a la doble font, diguéssim, de finançament que tenen les guarderies, que, com saben, hi ha guarderies laborals que depenen de la Conselleria de Treball, és a dir, el Ministeri de Treball les traspasa a la Conselleria de Treball i la Conselleria de Treball, justament preocupat, amb carta que vam comentar a la interpellació, del Conseller de Treball, per la insuficiència absoluta i relativa d'aquestes quantitats per a les guarderies laborals de Catalunya, va fer la proposta que la Conselleria de Treball complementaria, amb una quantitat adequada, la possibilitat de fer, de completar aquestes partides pressupostàries que vénen a través de l'INSERSO.

Bé, pel que fa a les esmenes presentades, voldria fer una explicació especialment de l'esmena presentada pel Grup Socialista, per la Diputada Dolors Torrent. He de confessar que en la preparació d'aquesta interpellació i de les mocions subsegüents he comès el delictes de plagi, he plagiat una Proposició no de Llei del Grup Socialista sobre el mateix tema d'escoles bressol i en el qual, en concret, hi ha la proposta que ens fa ara la Diputada Dolors Torrent, sobre aquest pont de continuïtat entre l'etapa zero-tres i l'etapa zero-sis. En el debat en Comissió, suposo que de Cultura, d'aquesta Proposició no de Llei, evidentment, nosaltres hi votarem totalment a favor, però en aquests moments una raó de tipus molt pragmàtic, que és que el Grup de la majoria ha dit que amb l'afegit o amb l'acceptació d'aquesta esmena del Grup Socialista votaria en contra d'aquest punt, i jo crec que és important que el Parlament es pugui pronunciar favorablement sobre aquesta oferta de plaça pública a tots els nens de tres anys els pares dels quals les sollicitin, no acceptarem aquesta esmena. Repeteixo: quedarà ben clara la nostra actitud en Comissió, l'acord i la sintonia amb la proposta, però ens sembla que, en aquests moments, el pragmatisme també de vegades s'ha d'imposar, fins i tot per als grups petits.

Aleshores, la proposta del Grup del CDS, del professor Joan Martín Toribio, és absolutament raonable, aquest cens escolar... De tota manera, ens sembla, senyor Martín Toribio, que són mecanismes una mica paral·lels i diferents; és a dir, ens hauria agradat molt que això fos un punt afegit, un punt més de la Moció, fins i tot l'hauríem presentat amb molt de gust, però ens

sembla que, com a element afegit al primer punt de la Moció, podria desvirtuar el sentit de la Moció. En aquest sentit: el cens dels nens de Catalunya d'ençà que neixen serà un element fonamental del mapa escolar, i la reforma serà possible aplicar-la bé si el mapa escolar funciona bé, i, per tant, si el mapa escolar ens assegura i ens forneix les dades sobre els nens que neixen a Catalunya i a quins llocs de Catalunya neixen i viuen. Per tant, això ens sembla del tot indispensable, serà una de les línies de defensa quan hem fet la defensa d'aquest mapa escolar a Catalunya, però preferiríem que, en aquests moments, quedés separada, aquesta proposta, del tema de la publicació del cens d'infants i d'escoles bressol que funcionen a Catalunya, amb la descripció de totes les seves característiques; és a dir, entenguin que si no acceptem la seva esmena no és, en aquest cas, per no comprensió del sentit de l'esmena, sinó també perquè ens agradaria que aquest primer punt, que pot ser fonamental com a eina de treball per a tots nosaltres amb vista al futur de les escoles bressol, també fos aprovat per la majoria d'aquesta Cambra.

I també una mica per la mateixa raó, senyora Teresa Ribes, agraint-li l'atenció que ha parat al tema i a la Moció, dir que acceptem que les limitacions de tota acció política siguin les partides pressupostàries corresponents. Com que en aquest moment només m'he de posicionar sobre les esmenes, no em posiciono sobre altres consideracions que ha fet vostè sobre la Moció, cosa que m'agradaria molt però que em penso que seria no reglamentari.

Per tant, gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera, especialment pel respecte al Reglament. (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, senyor... Per quina qüestió?

El Sr. ESCUDÉ: Per demanar votació separada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé, quins punts vol...?

El Sr. ESCUDÉ: Per part del nostre Grup, demanaríem votació conjunta —i separada la resta— del punt primer i del punt quart, i tots els altres punts, per part nostra, podrien anar en una votació segona.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votem en primer lloc aquests punts de la Moció: punt 1 i punt 4.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Votem a continuació els punts 2, 3 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres punts de la Moció han quedat rebutjats per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Entrem al novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la reserva del sòl industrial, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Francesc Codina, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reserva del sòl industrial

El Sr. CODINA: Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller Molins, l'ICS, l'Institut Català del Sòl és un organisme autònom del Govern de la Generalitat de Catalunya, adscrit al seu Departament, que va ser creat per la

Llei 4/80, de 16 de novembre de 1980. Gairebé dia a dia, fa deu anys, l'Institut Català del Sòl fa deu anys que està intervenint en la política, en la política catalana i, especialment, en la política de sòl.

El proppassat Ple, avui fa quinze dies, el senyor Oliart substanciava una Moció —en què jo vaig tenir l'honor, en nom del meu Grup, de posicionar-me— pel que feia al sòl destinat a sòl residencial. Avui li plantejo una interpellació —en aquest cas no puc dir en nom del Grup—, en nom meu, perquè parlem del que és la política que l'Institut Català del Sòl té previst, una mica també de recordatori de què és el que ha fet, què és el que té previst, bàsicament, pel que fa a sòl industrial.

Jo li encetaré una sèrie de preguntes, diríem, d'interrogants que tinc plantejats, i que esperaré que vostè em pugui anar contestant, pel que ha fet en aquesta política i, especialment, per quina serà la política que s'emprarà. Jo li preguntaria, senyor Conseller: s'ha fet una política dirigida a obtenir un major equilibri territorial? És evident que una política que tendeixi a això, a un equilibri territorial, farà que la localització dels diversos polígons industrials tinguin unes característiques determinades que no tindria si no fos que, en un marc de política global i general, es tingués una voluntat d'aquest equilibri del país.

De cara al repte que representa l'Acta Única, quines previsions són les que té el Departament en aquest sentit? Quines mesures dinàmiques es pensen prendre per part del Departament, per part de l'Institut Català del Sòl, perquè una política que, des del meu punt de vista, fins ara ha estat una mica estàtica, una política estàtica pel que fa a la reserva de sòl, sobretot de sòl industrial, pugui evolucionar? S'ha fet alguna cosa pel que pugui ser la internacionalització econòmica? Jo penso que seria bo que es tingués una perspectiva de futur en el sentit de l'important que seria per al país que es fes la reserva, diríem, de sòl destinat a un increment de les seues socials, de les seues que poden ser, evidentment, internacionals, o seues d'empreses en general que puguin dinamitzar, que puguin fer que els sectors industrials del país puguin tenir i aplicar una política molt més dinàmica del que ha estat fins ara.

Tinc interès, senyor Conseller, a conèixer aquest i molts altres aspectes que, pel que és una interpellació i el temps de què disposem, segurament no em podria respondre, i jo potser tampoc tindria temps d'anar-les desgranant d'una en una. Però especialment, senyor Conseller, especialment, a mi m'agradaria que em parlés, concretament, de la política en sòl industrial, però, específicament, de què és el que pensa l'Institut Català del Sòl —i el seu Departament, evidentment— pel que fa al Polígon Pedrosa. I per què li faig aquesta, diríem, aquesta petició que centri més la seva intervenció en aquest sentit? Perquè el Polígon Pedrosa és un polígon que, des de la meua perspectiva, si està enfocat d'una manera determinada, podrà donar uns resultats, no diré que immillorables, però uns grans resultats, i segons la direcció que porti la política que s'hi vulgui aplicar es podria caure en uns resultats que no fossin els que esperem.

Per entendre-ho, tot plegat, una mica, a mi m'agradaria, molt breument, fer una petita història del que és el Pedrosa. El Pedrosa —el conegut avui com a Polígon Pedrosa; abans, els del poble en deïem Marina, era una altra cosa— està situat entre, per una banda, la Gran Via, per altra banda, amb el límit de Barcelona, tocant, a ponent, amb un altre polígon industrial, en aquest cas concret, el que havia estat la barriada de Can Pi, i, en

el sud, pel que va ser la vergonyant presa de territori de l'Hospitalet i l'actual ocupació —des de ja fa anys— de la Zona Franca. Aquest territori, doncs, era un territori que li deia abans que els del poble en dèiem la Marina, que la seva principal riquesa era l'agricultura; que després, al llarg del temps, va patir un cert canvi i va ser el lloc on, durant molts anys, un sector de vegades menyspreat però importantíssim, i tant de moda, jo diria, avui, com va ser el sector dels escombriaires, tenien la seva seu, on criaven porcs i, on a més de fer un servei importantíssim, en aquells moments, a la societat, doncs era la seva pròpia defensa, la seva economia, és a dir, hi havia un sector important, com li dic, que avui pràcticament ja no en queda res. I que el Pedrosa pot tenir una importància econòmica molt important, molt evident. Ha passat per diferents etapes: des d'aquell moment, l'Ajuntament de fa deu o dotze anys tenia la temptació de fer-hi habitatges, hauria estat esgarriós fer només habitatges; imagini's el que era l'Hospitalet fa trenta anys i ara, actualment, afegir-hi, en aquests darrers trenta anys, Bellvitge, el Polígon Gornal, per la banda de baix, perquè per la banda de dalt, Pubilla Casas, Florida, etcètera, ja ho coneixen prou, que a més el Pedrosa hagués estat, doncs, un altre polígon d'aquestes característiques, hagués estat realment desastrós.

Hi va haver un moment determinat, en la proposta d'un diputat d'aquesta Cambra —que en aquests moments lamento que no sigui aquí perquè vull fer una citació seva, que és ara regidor de l'Hospitalet i en aquest moment portaveu del PSUC—, el senyor Joan Saura, que a mi em sembla una mica, des de l'enyorança, que pretenia que el Pedrosa pogués ser una mica reserva del Baix Llobregat, del Barcelonès, del que havia estat i encara el que podia mantenir una mica, doncs, l'esperit agrícola i tot això ha anat, diríem, canviant, la seva fesomia ha anat canviant, les seves vocacions han anat canviant, i sembla que en aquests moments hi ha un projecte que, pel poc que en coneixem, doncs, pot ser un projecte que, definitivament, s'arrelli no només a la ciutat de l'Hospitalet sinó a l'economia del país.

Tinc la impressió que no s'hauria d'anar cap a un polígon estrictament —i no ho dic amb cap to pejoratiu, allò, un polígon a base de magatzems i de sectors terciaris—, tinc la impressió que s'hauria d'anar, doncs, a una política d'aixecar el nivell, el llistó, de for, aprofitar, doncs, la ubicació d'unes indústries, d'uns serveis determinats que faci que l'únic —i em sembla que és l'únic— polígon del Barcelonès tocant a Barcelona, concretament, tocant al Cap i Casal, tant a prop, doncs, del que és el nucli central de Catalunya, des del punt de vista industrial i des del punt de vista de vida econòmica i financera, que si no ho féssim bé es podria malbaratar, doncs, aquesta possibilitat.

Senyor Conseller, m'agradaria —com li deia abans— que, sobretot, m'expliqués quins són els propòsits de capteniment del Govern pel que fa a aquest sector, el sector de sòl industrial en general, però, d'una manera especial, permeti'm —i jo també entendré que si a vostè, doncs, li ha agafat una mica de sorpresa i no té prou documentació per contestar-me pel que fa al Pedrosa, concretament, doncs, també ho entendré i li demanaré que en un altre moment m'ho faci arribar—, però sí que m'agradaria, doncs —i hi insisteixo moltíssim—, com a diputat d'aquesta Cambra, com a ciutadà de l'Hospitalet, bé, doncs, conèixer exactament quina serà la política que el Departament, a través de l'Institut, pensa aplicar-hi.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltíssimes

gràcies per la seva atenció.

El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-President Primer el substitueix en la direcció del debat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, voldria, en primer lloc, disculpar la meua absència al moment que, procedimentalment, corresponia el debat d'aquestes interpellacions i voldria, a l'hora de presentar les meves excuses, que, en cap cas, fos interpretat el meu retard com una manca de respecte al Parlament sinó, simplement, com una manca de bona organització per part meua. Prego que em disculpi...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: ...tant la Mesa com tots els diputats i molt particularment els dos diputats interpellants. La promoció de sòl per part de l'Institut Català del Sòl, des de l'any de la seva creació —certament, prop dels deu anys— ha comportat una inversió de 20.253 milions de pessetes en adquisició de sòl i de 15.000 milions de pessetes en obres d'urbanització. És a dir, en la posada en circulació de sòl tant residencial com industrial del voltant dels 36.000 milions de pessetes, 20.000 en adquisicions, 15.600 en urbanització.

En particular, la promoció de sòl industrial ha buscat els dos paràmetres als quals ara faré esment: un —al qual feia esment l'Il·lustre senyor Diputat al moment de la seva interpellació—, l'objectiu territorial no només d'equilibri sinó també d'adequació del territori a l'ús corresponent, però també, òbviament, d'equilibri territorial però, en definitiva, objectius de tipus territorial, i un altre, també, en tant que l'Institut Català del Sòl és l'instrument del Govern de la Generalitat per tirar endavant diferents polítiques i, en aquest cas i parlant de sòl industrial, per tirar endavant també, en la part que li escau, la política industrial del mateix Govern.

Per tant, en les actuacions de l'Institut Català del Sòl s'ha actuat amb aquesta doble perspectiva: la perspectiva territorial —que correspon a l'instrument de política de sòl—, equilibri territorial, adequació de l'ús d'aquell sòl i, alhora, a la política industrial del Govern. En particular, per tant, la promoció de sòl industrial atenent la política d'industrialització difosa i d'equilibri territorial ha comportat la delimitació de seixanta-cinc nous sectors industrials i cinc sectors d'urbanització prioritària, també industrials, segons la figura definida d'urbanització prioritària, creada a la Llei 3/84, de Mesures d'Adequació i de l'Ordenament Urbanístic a Catalunya.

Durant aquests anys s'han desenvolupat també els dotze polígons que varen ser traspassats oportunament per l'Institut Nacional d'Urbanisme, segons el Reial Decret 1503/80, de 20 de juny. Aquest total d'actuacions ha significat la promoció de més de 3.000 hectàrees de sòl industrial —3.000 hectàrees de sòl industrial—, la inversió en adquisició de sòl —i ara parlo ja només de sòl industrial— ha estat d'11.000 milions de pessetes i el cost d'urbanització de 7.500 milions de pessetes.

Per tant, pràcticament, dels 30.000 milions..., 36.000 mi-

lions, als quals abans feia referència, pràcticament la meitat en sòl industrial i la meitat en sòl per a ús residencial.

Quant al capítol de realitzacions, és a dir, de vendes efectuades després d'aquesta actuació en compra i en urbanització, les 411 hectàrees venudes comporten una implantació industrial del voltant de 800 empreses.

Les actuacions de l'Institut Català del Sòl en matèria tant residencial com industrial responen a plans d'actuació quadriennals. En aquest moment estem desenvolupant el Pla d'actuació 88-92. L'estratègia d'acció industrial de l'Institut Català del Sòl atén les directrius —com deia— d'equilibri territorial, de normalització del preu del sòl, de desenvolupament de plans generals —és un instrument per al desenvolupament dels plans generals dels diferents municipis del país—, i de creació d'infraestructura industrial competitiva atenent, òbviament, les directrius del Departament d'Indústria que, per altra banda, té una representació directa en el si del Consell d'Administració de l'Institut Català del Sòl.

L'Institut Català del Sòl actua a través de la gestió urbanística directa o concertada com a administració actuant en els sectors d'urbanització prioritària i constitueix reserves de sòl per tal de configurar aquesta Catalunya ciutat com un gran sistema urbà amb un desenvolupament industrial equilibrat i difós al llarg i ample del territori. L'anàlisi que sustenta l'estratègia industrial de l'Institut Català del Sòl els propers anys té present, segons aquest Pla d'actuació —termini mitjà 88-92, al qual feia referència—, el següent: per una banda, el paper del canvi tecnològic en el sector industrial, que es tradueix no tan sols en la modernització de l'estructura productiva interna de les empreses, sinó també en les mesures per potenciar els camps futurs, amb el suport dels parcs d'innovació tecnològica; parcs d'innovació tecnològica que formen dues o tres de les actuacions de l'Institut Català del Sòl, en aquest moment.

Per altra banda, el creixement —un segon objectiu—, el creixement del sector terciari dinàmic que, a més de reforçar els serveis de capitalitat completa i potenciar el sector industrial ja consolidat, es constitueix com un sector predominant en el futur per a la creació de llocs de treball i alhora creador de béns experts multiplicables i vendibles.

En tercer lloc, la integració a la Comunitat Econòmica Europea, amb la consecució del Mercat Únic, que es comporta com un estímul important per a la indústria catalana, i fomenta considerablement tant la inversió autòctona com l'estrangera, com la posició clau de Catalunya respecte a aquests mercats exteriors. Podré fer —quan em refereixi, doncs, a l'actuació concreta de l'Institut Català del Sòl en el polígon Pedrosa— una més extensa referència a aquest tema de la internacionalització de l'economia, al qual l'Il·lustre senyor Diputat també feia referència. Si l'Il·lustre senyor Diputat tingués interès podríem potser especificar en àrees específiques —àrees concretes d'actuació de l'Institut Català del Sòl—, fer més èmfasi en la següent intervenció parlant de la localització concreta en el territori i amb quins objectius s'han fet aquests diferents polígons industrials.

N'hi ha uns que tenen una repercussió global per al conjunt del país, pel volum de la seva actuació, per la situació estratègica de la seva actuació, com podrien ser, per exemple, els polígons de Sant Cugat-Rubí, el polígon de Cerdanyola Parc Tecnològic o el del Far de l'Empordà, en tant que la seva vessant duanera, o el polígon de Viladecans, o a Lleida, o a l'Hos-

pitalet del Llobregat, o el mateix Pedrosa —del qual parlarem més a bastament—, o el de Santa Perpètua de Mogoda o el del voltant del canal de rem, a Castelldefels; per tant, aquestes actuacions tenen una repercussió global per tot Catalunya d'un conjunt de 693 hectàrees.

Unes altres en l'àmbit estricte de la Regió I, que totalitzen 605 hectàrees d'actuacions; unes altres que fan referència a les polaritats —a les ciutats polaritats de primer ordre en el conjunt del país i que tenen molt a veure amb la zona central al voltant de l'Eix del Llobregat— del territori, que serien les actuacions a l'Eix de l'Anoia, a les terres de ponent, l'Eix del Llobregat, el Triangle del Camp de Tarragona; aquestes polaritats, principals. El Delta de l'Ebre, la Garrotxa, Osona, l'Empordà, el Gironès i Pla de l'Estany, l'Eix del Tordera i el Penedès, que totalitzen 1.621 hectàrees. En polaritats de segon ordre: actuacions a Blanes, Cervera, Palamós, Mollerussa, Cassà de la Selva, l'Arboç, Llagostera, Balaguer, Tàrraga, Ripoll, per exemple, amb actuacions que totalitzen 100 hectàrees. I en aquesta actuació d'industrialització difosa, que alhora té també una gran influència respecte a l'urbanisme intern dels petits nuclis de població, que tenen en aquest moment o es troben amb la necessitat de fer sortir del nucli urbà aquella indústria situada des de fa anys i que avui comporta un enrenou per a la resta d'activitats humanes residencials i que necessita expandir-se a l'extraradi d'aquest petit nucli de població, que comporten actuacions d'aproximadament 141 hectàrees en municipis com les Borges Blanques, Calaf, Cardona, Gadesa, Móra la Nova, Solsona, Santa Coloma de Queralt, Viella, Móra d'Ebre, Montblanc, Puigcerdà, Tremp, Vall-llobrega, aquestes d'aquesta industrialització difosa i alhora aquesta doble utilització urbanística interna d'una millor organització de les pròpies ciutats com la de Montcada, Sant Vicenç dels Horts, Sant Boi, Molins de Rei, Rubí, Terrassa, la Seu d'Urgell, dintre d'aquests sectors d'urbanització prioritària que han totalitzat 200 hectàrees.

Tot aquest conjunt d'actuacions són les 3.370 hectàrees a les quals feia referència a l'inici, que és el conjunt de les actuacions de l'Institut Català del Sòl en matèria industrial.

Fent una referència específica al tema del polígon Pedrosa, aquest és un polígon que es crea per Decret del 26 de gener del 65 —vint-i-cinc anys, per tant—, es delimita, el polígon Pedrosa, al terme municipal de l'Hospitalet per a la seva execució pel sistema d'expropiació. Aprovat el Projecte de Taxació conjunta, per Ordre del Ministerio de la Vivienda, del 17 de juliol del 68, es va procedir a l'expropiació forçosa dels béns i dels drets afectats. Posteriorment, i a petició d'una part dels propietaris afectats pel Ministerio de la Vivienda, aquest, per Ordre del febrer del 76, accepta el canvi de sistema d'expropiació pel sistema de compensació. I en data 1 de març del 77 es constitueix formalment la Junta Mixta de Compensació, a la qual es varen adherir els propietaris que varen acceptar els drets i les obligacions que comporta aquest sistema de compensació i varen obtenir la reversió dels terrenys expropiats. Per Ordre del mateix Ministeri de la Vivienda, del 10 de juny del 77, acollint les peticions de la Junta Mixta, va acceptar el canvi d'ús residencial —al qual feia referència l'Il·lustre Diputat— per ús industrial, per raó de l'excessiva densificació —com vostè feia referència— del municipi de l'Hospitalet i d'escassa dotació de zona comercial de què disposa aquest municipi de l'Hospitalet. Transferides les actuacions del Instituto Nacional de Urbanización a la

Generalitat de Catalunya per Reial Decret —al qual abans feia referència— del 20 de juny del 80, es va adscriure a l'Institut Català del Sòl. La Junta Mixta de Compensació, amb participació de l'Institut Català del Sòl, redacta i tramita un pla parcial d'ordenació que va ser aprovat definitivament pel Consell Metropolità, en sessió de data 28 d'octubre de 1986.

Quin és el planejament aprovat, en aquest moment? El Pla parcial ordena una superfície total de 885.250 metres quadrats d'extensió, 88 hectàrees. En sòl públic té una superfície total de 522.850 metres quadrats, dels quals 132.000 corresponen a equipaments, 113.000 a espais lliures i la resta a vials. El sòl edificable té una superfície total de 361.000 metres quadrats, dels quals 201.400 corresponen a usos industrials —200.000 metres quadrats, usos industrials—, 148.000 a usos comercials i 11.500 a usos residencials —que sí que són inclosos també en una petita part del polígon, la qual és més a prop de la zona residencial existent al voltant que rodeja la zona del polígon Pedrosa.

El Projecte de Compensació del polígon Pedrosa ha estat aprovat, definitivament, per l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, amb data 29 de desembre de 1988.

D'acord amb el Projecte aprovat, els propietaris que es varen adherir al sistema d'expropiació tenen una participació del 40,96%, l'Institut Català del Sòl, una participació del 49,03% i a l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, li correspon el 10% restant. D'acord amb els esmentats percentatges s'han efectuat adjudicacions de cada un dels sòls d'acord amb la seva qualificació urbanística i ha quedat de la següent manera: l'Institut Català del Sòl és propietari de 76.000 metres quadrats, qualificats com a sòl comercial, 100.000 metres quadrats, qualificats com a sòl industrial, 11.500 metres quadrats, qualificats com a sòl residencial, el total dels que conté el polígon. Pel que fa als propietaris privats, que disposen d'un total, tenen adjudicats com a sòl comercial 71.500 metres quadrats i com a sòl industrial 51.283 metres quadrats. I pel que fa a l'Ajuntament de l'Hospitalet, té adjudicat com a sòl industrial 48.912 metres quadrats. Les despeses previstes en el Projecte de compensació per a la gestió i la urbanització del polígon estan fixades provisionalment en 1.611.708 milions de pessetes, 1.611 milions de pessetes. El pressupost de contractació puja 1.433 milions de pessetes dels quals 730 milions de pessetes ja s'han certificat fins a la data, com es pot veure en la..., si més no visualment, en la realització de les obres que està tenint. Certament, aquesta és una actuació alhora que complexa, perquè és duta a terme com a polígon de compensació amb tres propietaris diferents, diguem-ne, dues administracions públiques i uns privats amb un percentatge molt important del 40% quant a la propietat del sòl; és complexa quant a la seva gestió per tant, però certament és un polígon que ha de constituir, no només per a la ciutat de l'Hospitalet, sinó també per al conjunt de la regió primera, una peça extraordinàriament important, no només de política industrial sinó també de presència, quant a la seva utilització, en l'àmbit industrial i en l'àmbit comercial. Molt concretament, també per a la seva informació, l'Institut Català del Sòl ha tret ja a concurs de la part del sòl de la seva propietat i d'acord amb el planejament ja aprovat, el passat dia 5 de febrer va treure a concurs l'adjudicació d'un hotel i d'un centre de negocis situat en la primera línia de l'autovia, mirant el mar des del centre de l'eix del polígon cap a mà dreta, per entendre'ns, un hotel i un

centre de negocis, que estarem en condicions d'adjudicar quan finalitzi el termini de presentació d'ofertes d'aquí a un parell de mesos, o un parell de mesos a comptar des del 5 de febrer, per tant, a partir del dia 5 d'abril. Igualment, d'aquesta peça, hotel i centre de negocis, en forma part el centre Catalonia Ex-import, amb l'objectiu de ser utilitzat com el lloc de trobada tant dels industrials del país amb un objectiu d'exportació com de les empreses d'arreu amb un objectiu d'importació i introducció de productes en el país. Aquesta activitat d'importació i exportació serà molt tinguda en compte en el desenvolupament d'aquesta àrea del polígon Pedrosa, que, òbviament, l'Institut Català del Sòl porta a terme molt de la mà absolutament, coordinadament amb els responsables del Departament d'Indústria i, molt concretament, també dintre del Departament d'Indústria, de la problemàtica del comerç exterior que, com coneix el senyor diputat, està en aquest moment ubicada en les responsabilitats del Departament d'Indústria. Qualsevol aclariment que no hagi estat capaç de fer, amb molt de gust en la propera intervenció l'hi respondré.

El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre diputat senyor Francesc Codina vol fer rèplica? Doncs, té la paraula per cinc minuts.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, més que rèplica m'agradaria poder oferir al Conseller la possibilitat de matisar algunes de les qüestions que em sembla que no han quedat prou explícites en la seva primera intervenció i que a mi m'interessa de conèixer i que, per altra banda, també m'atreviré a fer-li algun comentari que seria bo que recollís, aquest segur. En la memòria de l'Institut Català del Sòl, de l'any 1988, a la plana 66 fa referència a l'Hospitalet com a comarca del Baix Llobregat. L'Hospitalet és Barcelonès, i en una publicació del Departament seria bo que no confoguessin el personal i que això quedés corregit. Hi ha hagut algun aspecte que no m'ha contestat, senyor Conseller, i faig referència a la política general pel que fa a les seues socials. És a dir, jo perdoni, doncs, que insisteixi en aquest punt, però em sembla que és molt important que si fem una política dirigida, doncs, a la possibilitat, que després resulta que en una acció puntual com és en el Pedrosa, a través d'aquest centre dedicat a importació, exportació, és clar, d'alguna manera s'està fent, però no hi ha un reconeixement explícit, per part del Departament i per part de l'Institut, que hi ha una voluntat de captació de seues socials, podria no quedar..., si més no, a mi, no em quedaria prou clar, i m'agradaria que el Conseller en aquest sentit, doncs, m'ho matisés una mica més.

Ha dit també el Conseller, quan fa referència ja a Pedrosa —i és cert perquè vaig tenir oportunitat, doncs, de veure-ho en algun diari—, que hi ha actuacions ja pel que fa a aquest centre de Catalonia Export-import, i pel que fa a l'hotel, que precisament no li haig d'amagar que aquest va ser un dels motius que em va fer presentar aquesta interpellació. Perquè, paral·lelament amb això, l'Ajuntament de l'Hospitalet endega un pla d'hotels en general, i el polígon Pedrosa també té una incidència col·locant-hi, doncs, un hotel. A mi, em preocupa saber, senyor Conseller, si la connexió, si la coordinació entre el Departament o l'Institut Català del Sòl i l'Ajuntament de l'Hospitalet és prou fluida, perquè si certament la gran superfície, la més important, està en mans del Departament, en mans de

l'Institut Català del Sòl, però en canvi n'hi ha una altra també d'important molt menys, molt menys, però que està en mans de l'Ajuntament i una altra en mans —diríem— de l'empresa privada, si no hi ha una certa coordinació em preocupa pensar que el polígon Pedrosa, malgrat tots els bons projectes que puguin haver-hi, per totes les parts intervinents, no estic fent cap crítica, és a dir, hi pot haver una bona predisposició per part del Departament i també per part de l'Ajuntament i també per part de la iniciativa privada, però podríem entrar en interferències d'interessos i que aquesta bona experiència, que jo m'atreveixo a qualificar de molt bona experiència, se'n podria anar una mica en orris.

Ens ha parlat de l'experiència també en el Pedrosa del que ha estat la Junta, una junta de compensació. A mi em sembla que aquest és un instrument que vostè i les administracions tenen a l'abast i que s'hauria d'intentar, doncs, d'aprofitar més, perquè, com vostè comentava, passa per una col·laboració, en aquest cas, de l'Ajuntament de l'Hospitalet, el Departament i els propietaris. Això, segurament, deu fer, i aquesta és una pregunta que m'agradaria que em contestés en aquesta segona intervenció, m'imagino que això deu fer que la necessitat d'inversió per part del Departament es redueixi. És a dir, hi ha inversions no només del Departament pel que fa a la reserva de sòl, i això m'imagino que deu possibilitar, doncs, fer unes actuacions, més actuacions o amb més profunditat aquestes actuacions.

Seus socials, què es pensa fer? Coordinació, vocació per una i per altra banda d'entesa amb l'Ajuntament de l'Hospitalet. Possibilitat que aquesta, aquest sistema de juntes de compensació funcionin a altres llocs de Catalunya i reconeixement del que em sembla que tots ens podem sentir satisfets del que representarà per al cap i casal de Catalunya, per a la ciutat de Barcelona, que tan a prop del seu, del seu nucli, doncs, hi pugui haver un polígon que reuneixi, sembla, les condicions que vostè ens ha dibuixat.

Jo ja acabo la meua intervenció, entre altres raons perquè s'ha encès la bombeta, demanant-li aquest reconeixement, diríem, com deia, no només de l'Hospitalet, sinó tot aquest sector de la regió primera, la importància que pot tenir, doncs, per a tota la regió primera aquest projecte, i demanar-li, com li feia fa uns dies, quan li parlava i li preguntava sobre els accessos al polígon Pedrosa i també al polígon Gornal, que si és tan amable ens pugui fer arribar, no la part, diríem, de literatura, que es pot recollir perfectament en la seva intervenció després en el *Diari de Sessions*, sinó si hi ha algun projecte, si hi ha algun dibuix que ens permeti amb una major claredat poder interpretar quina és aquesta voluntat.

Senyores i senyors diputats, senyor President, moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. L'Honorable Conseller, per a la contrarèplica, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Quant a la memòria i l'error de l'àmbit comarcal pel que fa al municipi de l'Hospitalet de Llobregat, en prenc nota.

Seus socials d'empreses. Certament un dels temes en què l'Institut Català del Sòl amb les seves actuacions té un interès específic és en una política de preparació de sòl per a l'establiment de les seues socials de les empreses i de què formen part no

només l'actuació del polígon Pedrosa, en la qual nosaltres tenim —com ja he explicat— doncs, una actuació només relativa, sinó també en altres polígons com ara, doncs, el de Cerdanyola, centre direccional de Cerdanyola, o el de Rubí-Sant Cugat. Podríem dir que aquesta política de preparació de sòl per a oficines, per a seues socials d'empreses, el conjunt d'actuacions al voltant de la gran conurbació se situen en aquests tres àmbits fonamentals: Cerdanyola-Centre direccional, Rubí-Sant Cugat —el polígon Mas San Joan—, i Pedrosa.

A Pedrosa en concret, i això és al que feia referència abans, es fa una actuació específica en un àmbit que representaria l'establiment transitori, probablement transitori, de les seues d'empreses amb objectius comercials. És a dir, aquesta actuació del Catalonia Ex-import, a la qual feia referència, pretén l'establiment, posar el peu a terra, primer, d'una empresa de fora del país o del país per a l'exportació, amb possibilitats de la seua social, però sobretot amb possibilitats d'un centre d'emmagatzematge i d'exposició de productes que li serveixin perquè, amb la seva utilització, li doni aquesta vessant de la importació i l'exportació. És a dir, fóra una combinació entre seua social i emmagatzematge i exposició de productes per a la importació o per a l'exportació.

La veiem com a transitòria. És a dir, per a aquelles empreses que, no essent encara, no estant encara establertes en l'àmbit de la importació o de l'exportació utilitzen això com la primera, el primer pas que fan en aquesta direcció, i que, si aquest pas es consolida, hauran de necessitar, perquè el cost del sòl en aquesta zona i per tant l'escassetat dels espais d'emmagatzematge no haurien de ser la instal·lació definitiva d'una empresa, sinó l'inici d'una activitat, que li permet, amb la facilitació de l'edifici, una implantació molt ràpida i que l'èxit de la seva gestió probablement l'obligaria a buscar un emplaçament definitiu en altres àrees del territori. És a dir, és l'intent, precisament, d'ajudar aquelles empreses que estan iniciant un camí en la importació, l'exportació que, perquè és als inicis, no els permet una implantació amb gran quantitat d'espai, que no necessiten una gran quantitat d'espai, i que de l'èxit de la seva intervenció en aquest camp es pot produir una necessitat d'espai, que en cap cas podria ser coberta per aquest polígon Pedrosa, i que hauria de buscar una reubicació en la resta del territori. És a dir que, per tant, i pel que fa al seu interès específic de les seues socials, en el polígon Pedrosa hi haurà una zona destinada, la que en el planejament figura com a oficines, que serà perfectament útil per a l'establiment de seues socials estables. Però una altra part del polígon, que és aquest Catalonia Ex-import, amb aquesta vocació específica de transitorietat, per a aquells que estan iniciant la seva actuació en el camp de la importació i l'exportació, amb aquest doble lligam d'oficina més un petit àmbit d'emmagatzematge, per tant, amb tot el que això comporta de bona comunicació, d'entrada de camions, càrrega i descàrrega de mercaderies, etcètera.

Però, aquesta segona, la primera amb vocació d'estabilitat, la segona amb aquesta vocació de transitorietat que el mateix èxit del desenvolupament de les operacions d'aquestes empreses podria comportar aquesta transitorietat.

Feia referència, l'Il·lustre Diputat, al tema de la coordinació, pel que feia als aspectes específics del tema de l'hotel, per exemple. Com ja li he dit, el planejament ha estat aprovat —com es fa sempre, per iniciativa municipal i actuació última de

la Direcció General d'Urbanisme—, i en el planejament es contemplava aquesta actuació d'hotels; en tot moment, per tant, ha existit el coneixement, i jo diria que fins i tot el desenvolupament d'una àrea hotelera en aquest àmbit venia, precisament, de la mà de les converses hagudes entre el mateix Ajuntament i l'Institut Català del Sòl. Tots hem cregut que és una molt bona ubicació per a un hotel; no cal dir, doncs, la situació que té, entre una zona extraordinàriament ocupada territorialment, i de gran activitat econòmica, social, de tota mena, i una infraestructura tan important pel que fa a un hotel com és l'aeroport del Prat. Per tant, creiem que, certament, poques ubicacions en el territori hi ha tan adients perquè s'hi situï un hotel com el polígon Pedrosa, i creiem que no és incompatible amb altres iniciatives que, en qualsevol cas, ja no són del Departament. Nosaltres hem donat a conèixer que teníem la intenció, i de comú acord hem tirat endavant aquesta ubicació de l'hotel. Aquest hotel sortirà, per altra banda, a concurs públic —no pretenem fer nosaltres d'hotelers, òbviament—, i jo crec que el lliure joc de la iniciativa ens donarà si és o no és una bona ubicació, i si són o no bones ubicacions d'altres que es pugui pretendre implantar.

Quant als polígons de compensació, té els seus avantatges i els seus inconvenients. Posar d'acord diferents propietaris per al repartiment dels diferents usos del sòl d'acord amb el planejament no sempre és un procés fàcil, i menys encara en unes peces com aquesta, el cost de la qual és prou conegut per tots; probablement poques peces en el territori tenen el cost del sòl en el polígon Pedrosa. Com vostè coneix, l'Institut Català del Sòl hi té participació, ja que ha aportat la inversió de la infraestructura, de la construcció de la infraestructura. Sobre la base d'això, el polígon de compensació avalua aquesta inversió en adjudicar-li la propietat d'una part del sòl, però jo diria que aquesta coordinació ha vingut, com sempre, a través de dos mecanismes: de l'aprovació del planejament —que es fa, fonamentalment, no exclusivament, però fonamentalment d'acord amb el municipi respectiu, en aquest cas amb el municipi de l'Hospitalet—, iniciativa municipal, aprovació definitiva de la Direcció General, i una segona fase, que és l'adjudicació entre tots els membres de la Junta de Compensació del sòl concret. Per tant, és una doble coordinació a nivell de planejament, i després a nivell de desenvolupament concret de les diferents actuacions. Sempre existeix, per tant, la coordinació amb el municipi respectiu, perquè sempre hi ha un procediment de planejament en el qual la intervenció del municipi és inexcusable i, per tant, ens obliga mútuament a l'entesa, i no sempre existeix també aquesta coordinació a nivell del desenvolupament, perquè moltes vegades l'Institut Català del Sòl actua com a únic desenvolupador d'aquests polígons dels quals és propietari exclusiu.

Confio haver estat capaç de respondre, doncs, a les seves preocupacions i, en qualsevol cas, estic a la seva disposició, òbviament, per enviar-li la informació escrita que li podria facilitar la comprensió de la informació verbal que li he donat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació i el control dels abocadors d'escombraries, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la implantació i el control dels abocadors d'escombraries

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Política Territorial, accepto les disculpes prèvies que ha fet sobre el seu retard; penso que és plenament comprensible, com també podríem entendre que, per aplicacions reglamentistes, ens han fet substanciar aquesta interpellació quatre setmanes després del seu ajornament, i no quan creiem que la faríem, que era fa quinze dies, i hauríem pogut tractar, conjuntament amb una altra interpellació sobre abocadors de residus urbans, aquest tema. De tota manera, pensem que continua essent oportuna la qüestió del control dels residus urbans, i el nostre objectiu és anar aprofundint en aquesta problemàtica. Diguem que és oportú perquè és un tema d'actualitat en l'opinió pública, està augmentant la consciència que tenim un país brut; hi ha reportatges il·lustratius de molts mitjans de comunicació sobre aquesta qüestió, i s'està constatant l'existència d'una enorme quantitat —que podríem qualificar sense cap dubte de més d'un miler— d'abocadors incontrolats o mal controlats en els quals se sol mesclar la brossa purament i merament urbana amb tota mena de residus industrials que la gent, d'una manera indiscriminada, aboca, i que alguns d'aquests, com tots sabem, poden ser tòxics i, òbviament, són contaminants en les seves diverses formes. I que en conjunt, tot això confereix al país un aspecte lamentable en moltes zones, prop de les zones urbanes, de les zones més densament poblades, en major percentatge, però que d'una manera o altra, d'extrem a extrem del nostre territori, van contribuint a una degradació constant del medi en el qual ens movem.

No caldria que recordéssim —ja es va explicar a la interpellació de fa quinze dies— que, en principi, la Llei 8/87, del 15 d'abril, Municipal i de Règim Local de Catalunya estableix que són competències municipals la recollida i el tractament dels residus, i que això es contempla en l'article 63.2 l). De tota manera, posteriorment, la mateixa Llei diu que el tractament dels residus obliga sols els municipis de més de 5.000 habitants. Això vol dir que hi ha moltíssims —moltíssims, la gran majoria de municipis, evidentment no la gran majoria de població, però la majoria de municipis que no tenen aquesta obligació, i que tampoc no tenen, ells tots sols, els mitjans per poder-ho afrontar. I que, a més a més, la realitat és que molts dels de més de 5.000 tampoc no tenen un tractament correcte. Alguns han emprès diverses iniciatives de tractar els residus d'una manera mancomunada a través de la figura aquesta, jurídica, o també, a partir de fa molt poc, dels mateixos consells comarcals. Aquestes deficiències, de tota manera, pensem que són excessivament consentides pel Departament, perquè la funció d'un òrgan de govern del país, el que entenem que hauria de fer és orientar, orientar i promoure una sèrie d'actuacions tendents a corregir aquesta situació. I el Conseller, en la resposta de l'altre dia, sí que ens va dir que s'anava fent això, però que es feien orientacions puntuals, i bàsicament orientacions quant a estudis d'abocadors. Jo voldria tornar a insistir en un tema perquè s'ha plantejat, des d'altres instàncies del Govern, com un exemple a seguir en el tractament d'abocadors, i és el tractament de residus urbans, i és l'abocador de la Garrotxa, en el terme municipal de Beuda, prop de Besalú, que tracta aproximadament unes

40-50 tones/dia, i qua abasta una àrea, també aproximada, d'uns 50.000 habitants. Aquí, el mateix President de la Generalitat va donar totes les garanties tècniques i polítiques que això seria un abocador modèlic, i crec que hi ha un error d'inici, i és que l'elecció de l'emplaçament no es va fer per estudis geològics, per estudis tècnics, sinó per raons pràctiques; és a dir, hi havia una oferta d'un municipi concret a un territori concret, i a partir d'aquesta oferta, d'aquest defecte de forma, es va fer posteriorment un estudi geològic per intentar justificar això. Aquest emplaçament que va provocar una impugnació o un contenciós que no es va substanciar perquè, segons que es va dir, tenia un defecte de forma; però el que no s'ha dit mai és que hi hagués falta de raó en aquest error d'emplaçament. Fruit de l'oposició inicial —crec que és lògic dir-ho així—, de l'oposició inicial dels veïns, fonamentalment, de Besalú, a aquest abocador i a aquesta falta d'idoneïtat d'emplaçament, va fer obligar, pràcticament, a triplicar el pressupost que en principi hi havia destinat, i també es va crear una comissió de seguiment, fruit de la seva tasca creiem que és aquest major control que tenim sobre aquest abocador.

De tota manera, l'actuació de la Generalitat —i no estic parlant de les competències exclusives, sinó d'aquesta tasca d'orientació— no crec que sigui la més idònia que s'ha seguit en aquest abocador, perquè quan, el novembre, van aparèixer els problemes que vam estar tractant l'altre dia, el que es manifestava, que hi havia fuites de lixiviats, es va conèixer per denúncies de ciutadans, es va promoure un cert secretisme de l'Administració oficial, es va crear un desconcert, i, fins i tot, s'ha creat un confusionisme quan fa quinze dies se'ns deia que les obres estaven pràcticament realitzades... Jo vull creure que és una equivocació, un defecte d'informació del Conseller, que no una mentida conscient d'ell. És a dir, penso que hi havia un informe no prou rigorós dels seus assessors, perquè hi ha un projecte recentment acabat, projecte elaborat, contractat pel mateix Departament, i que les obres que preveu aquest projecte no estan, avui, al dia d'avui —o almenys en el dia d'ahir— començades. Per tant, el que voldria dir és que aquest és un exemple, i pocs exemples més ens fa el Departament, de com s'han de tractar i com s'han de promoure aquests tractaments. I avui, que hi ha una consciència creixent del problema, hi ha molts ajuntaments i molts consells comarcals que s'ho plantegen. No voldria que ens digués, el Conseller, que en el programa específic per al tractament de residus sòlids industrials es pensa resoldre el problema; primera, perquè l'objecte d'aquest programa —com diu l'article 5 del decret de l'any passat— és únicament i exclusivament —o almenys així ho diu— la cooperació econòmica, la cooperació econòmica, que no cap orientació, amb els serveis municipals de recollida de residus sòlids urbans d'origen no industrial. Per tant, en aquest programa no es dona prioritat al tractament, no es promou, ni s'orienta de cap manera els ajuntaments i els consells comarcals, i tampoc no es dona prioritat per la via merament pressupostària, perquè des de l'any 88, pràcticament, estan paralitzades les dotacions. L'any 88 hi havia 480 milions, l'any 89, 500, i enguany, per al 90, al Projecte de Pressupostos se'n plantegen inicialment 500.

Conseqüència de tot això, què és el que passa? Que els consells o els ajuntaments que volen fer un tractament han d'anar-se espavilant pel seu compte, i això vol dir caure en cases comercials, que fan, tenen plantes incineradores, que tenen

plantes de tractament, que els venen el seu producte com el millor, cada casa comercial sap que el que ven és el millor que es fabrica al mercat. S'han de fiar també d'algunes instal·lacions que visiten i els agraden, sense conèixer-ne els defectes tècnics, sinó simplement guiant-se per la vista i no per un coneixement tècnic i, en definitiva, gasten temps, diners i esforços per saber què han de fer, amb el risc, lògicament, d'equivocar-se en obtenir informacions incompletes. I conec casos concrets que tenen diverses solucions i no saben amb quina quedar-se. Diuen: «Hi ha tres opcions: els abocadors controlats, les plantes de trituració o les plantes incineradores», i com totes tenen excel·lències, no saben amb quina carta quedar-se. El que difícilment es plantegen aquests ajuntaments és la barreja que existeix avui entre els residus sòlids, únicament i exclusivament de caràcter urbà, i els residus industrials que comentàvem al principi. Els riscos que això comporta —i tampoc no arriben a pensar en la necessitat que hi ha d'educar la població, i lògicament de dotar-los dels mitjans per fer aquesta educació de cara a promoure recollides selectives que es fan en alguns llocs. Recollides selectives de vidre, que no és, ni de bon tros, a tot Catalunya, que es fa; la recent aprovació a la Comissió d'Indústria de la recollida selectiva de les piles botó pel seu elevat grau de toxicitat, o la recollida selectives —també es fa en alguns llocs— de productes industrials. Llavors, el que entenem des d'Iniciativa per Catalunya és que el Departament ha de donar informació, ha d'orientar els ciutadans, ha de promoure aquesta conscienciació del risc, ha de promoure aquest tractament, perquè, si no, el que no es pot fer sense aquestes accions prèvies és acusar la gent, acusar determinades comarques o determinats municipis d'ignorants o d'insolidaris, com s'ha fet des d'alts càrrecs de la Generalitat, si abans el que no s'ha procurat és evitar la lamentable situació en la qual ens trobem.

Llavors, la meua pregunta aniria dirigida en aquests tres sentits: quins són els percentatges de residus sòlids urbans que avui es tracten respecte al total dels que es produeixen? Què pensa fer el Departament quant a orientació, informació, promoció i facilitats per al tractament dels residus sòlids urbans, amb aquestes especificacions que, part, són dels sòlids assimilables a urbans, industrials assimilables a urbans, però part no, i, com un cas concret, inicial i model, quina és la valoració que el Departament fa de l'abocador de la Garrotxa? És a dir, després d'un any i mig llarg de funcionament d'aquest abocador de la Garrotxa, si el Conseller creu que és un exemple a seguir, si és un exemple de com no fer certes coses —per exemple, els errors dels emplaçaments, el descontrol de les obres, les falles de disseny—, si cal promoure o cal evitar les comissions de seguiment, què és el que es fa dels lixiviats que en aquests moments s'acumulen i no sé si se sap on han d'anar en el moment que les basses estiguin plenes, i, també, com a cas concret d'aquest abocador de la Garrotxa, si és cert el compromís que s'ha pres de tancar —si hi torna a haver un altre accident semblant al que hi va haver—, de tancar l'abocador fins que s'arregli definitivament; és a dir, no permetre el que està passant en aquests moments, que durant cinc mesos —durant cinc mesos: des del mes de novembre— hi ha falles, perquè s'han de resoldre, però que en tot cas s'ha permès que vagi funcionant l'abocador, cosa que significa incrementar les pèrdues i incrementar les filtracions de lixiviats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El Conseller

té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'Ilustre Senyor Diputat ha fet esment al fet que ja fa reiterades sessions que en aquest Parlament es discuteixen, es comenten i es debaten aquests temes, que fan referència tant a residus industrials com a residus urbans. Crec que això és molt bo: forma part d'aquesta necessària informació als ciutadans, que, per sort i pel prestigi d'aquest Parlament, doncs, passa per aquest Parlament, i que ens permetrà, a més de la que ja hem fet amb la discussió del Projecte de Llei del Pla de Residus Industrials, que formi part novament, al llarg de les properes setmanes, de les discussions d'aquesta Cambra.

Avui feia esment específic als temes de residus urbans, tot recordant les competències municipals en el tema. I jo diria que, òbviament, cal interpretar aquesta competència restringida dels municipis inferiors a cinc mil habitants no en el sentit que la seva responsabilitat s'acaba amb la recollida d'escombraries: cal que aquesta recollida posi a mans d'un lloc de tractament adient —realitzat pels municipis de més de cinc mil, que tenen la competència també en el tractament— aquestes escombraries; és a dir, el que en cap cas podria succeir és que aquests municipis que només tenen competències —els menors de cinc mil habitants—, que només tenen competència en la recollida, sí que tenen, però, la responsabilitat de què fan, a qui lliuren, on i de quina manera aquestes escombraries. Òbviament, com molt bé recordava l'Ilustre senyor Diputat, en el tractament tenen competència només els municipis de més de cinc mil habitants.

Quin és el paper del Govern de la Generalitat en aquestes qüestions? El paper i la forma com s'ha desenvolupat aquest paper per part del Govern fins a avui ha estat el d'assessorament, el d'assessorament dels llocs concrets, de les comarques, dels municipis que, interessats en la resolució d'aquest problema, han demanat la col·laboració del Govern de la Generalitat; ajut que ha tingut i continua tenint la doble vessant: d'ajut tècnic, de col·laboració en les decisions de quin sistema en aquella comarca és millor, si el sistema d'incineració, el sistema de recuperació, regeneració o el sistema de deposició controlada, en la decisió, en la presa d'aquestes decisions, doncs, han demanat moltes vegades l'assessorament tècnic per part del Govern, i el paper també d'ajut econòmic. Sempre, però, la decisió ha correspost, com ha de ser, als municipis o als consells comarcals. En aquesta afirmació no es vulgui veure una actuació, per part del Govern de la Generalitat, de no voler involucrar-se en el problema.

Hem dit públicament —ho hem dit també a les associacions municipalistes, a les organitzacions municipalistes del país: Associació i Federació de Municipis— que estem disposats a fer tot allò que elles creguin que necessiten per part nostra, quant a la col·laboració en la resolució d'aquest problema. I avui vull tornar, des d'aquesta tribuna, a posar-ho de manifest: estem a la disposició per fer tot allò, tot allò que aquestes organitzacions representatives dels municipis de Catalunya creguin que necessiten del Govern de la Generalitat per tirar endavant aquestes instal·lacions. Perquè, com vostè molt bé deia, nosaltres no tenim la responsabilitat concreta de la resolució dels residus urbans, però sí que tenim la responsabilitat del medi en el conjunt del país, i, per tant, que es resolgui de bona o no bona manera el problema dels residus urbans: hem, necessàriament, d'inter-

sar-nos per la resolució d'aquest problema. Torno a dir-ho: estem a la disposició d'aquestes organitzacions per tot allò que creguin que necessiten de nosaltres —dels municipis concrets, de les comarques concrets i de les organitzacions municipals. Al final de la meua primera intervenció en tornaré a parlar, d'aquesta qüestió.

Deixin-me fer una referència específica, de resposta o de comentari a la seva intervenció pel que fa al cas concret de l'abocador de la Garrotxa, situat al municipi de Beuda. Crec que no hi ha hagut secretisme per part de les actuacions del Departament: a primers de gener es va anar, sobre el propi territori; el 10 de desembre, em penso que és, s'agafen les primeres dades de resultats de les anàlisis; a primers de gener es tenen reunions en el territori, òbviament amb el Consell Comarcal, que és el responsable de la gestió, també amb l'Ajuntament de Besalú, també amb la Comissió de Seguiment que funciona —amb la qual jo personalment he estat fa pocs dies, novament— i en què s'ha discutit i s'ha posat de manifest i s'ha explicat molt clarament des del primer moment, des del primer moment, quin va ser l'incident que va succeir amb motiu dels aiguats del mes de novembre, i quines eren, a parer nostre, les solucions que calia donar-hi. Confusionisme entenc que tampoc; jo vaig dir aquí molt clarament —potser podria llegir-ho i repetir-ho—: «El Consell Comarcal de la Garrotxa ha efectuat unes obres provisionals de recondicionament complementàries per tal de controlar la possible contaminació. Aquestes obres, en concret, consisteixen en la eliminació del tub de drenatge perquè estava fissurat i ara els lixiviats es recullen directament a la bassa.» En el moment que jo vaig dir-ho aquí, al Parlament, això estava fet, i eren les mesures provisionals; el que no estava fet i així ho vaig dir: «s'han iniciat les actuacions per al recondicionament complementàries per tal d'assegurar que el funcionament de l'abocador no ocasioni cap incidència negativa sobre l'entorn.» Un cop adoptades les mesures addicionals, que són les que es contenen en el Projecte que la setmana passada va entregar la Direcció General del Medi Ambient, que és un exemple de com normalment col·laborem amb els diferents ens comarcals o municipals responsables del funcionament dels abocadors, s'ha realitzat, per exemple, el projecte tècnic i se'ls ha donat el projecte tècnic que es va lliurar —com li dic— la setmana passada, al Consell Comarcal, fa ja deu o dotze dies per les mesures addicionals que, un cop adoptades —que en cap cas vaig dir jo que ja haguessin estat adoptades—, un cop adoptades les mesures addicionals es podrà garantir el normal funcionament de l'abocador fins i tot en el supòsit de condicions meteorològiques extremes.

Això és el que vaig dir: s'havien fet ja les actuacions; les actuacions que permetien fer una cosa sobre la qual el senyor Diputat em preguntava: com és que hem deixat que es continués l'abocament en aquest abocador? Doncs, precisament perquè les mesures preses d'immediat d'eliminació del tub de drenatge que estava fissurat i recollida directa de tots els lixiviats a la bassa de lixiviats ha fet que —com es pot comprovar pels amidaments que s'han dut a terme puntualment al llarg d'aquests mesos— en cap cas s'hagi produït cap fuga més de lixiviats fora de la bassa instal·lada a aquest efecte. Per tant, s'ha pogut continuar utilitzant l'abocador perquè les mesures urgents que es van dur a terme garantien que el funcionament de l'abocador, que en cap cas el seguiment del funcionament de l'aboca-

dor pogués provocar els incidents que les pluges del mes de novembre havien provocat.

Òbviament, òbviament ens ha ajudat la meteorologia, que ens dificulta en altres coses i per altres coses, però que en aquest cas òbviament ens ha ajudat. I sí que és cert —com per altra banda hauria de ser obvi— que existeix el nostre compromís, el compromís personalment meu —que aquest no té valor, encara que es valori amb el que correspongui—, però si de la Direcció General del Medi Ambient, que, òbviament, qualsevol abocador de Catalunya que en el seu funcionament no garanteixi la salut de les persones, tenim el compromís, perquè és la nostra obligació, de no deixar-lo utilitzar per l'abocament, per la deposició controlada de residus mentre no estiguin resoltes les circumstàncies tècniques que facin que el seu funcionament no sigui el correcte.

Per tant, que quedi clar que aquest sí que és un compromís que jo he adoptat, que he fet públic i que reafirmo en aquest moment.

La nostra opinió, la meua opinió respecte a les comissions de seguiment. La nostra opinió queda ben palesa fent un paral·lisme amb el que, quan és la nostra competència, com és el cas dels abocadors o de les instal·lacions de tractament de residus industrials, que és de la nostra exclusiva competència, no saltres creem, fem existir comissions de seguiment; així estava inclòs en els annexos als programes de gestió de residus, de la Junta de Residus i confio que així ho continuarà —n'estic segur,estic segur que així serà també— en el Projecte de Llei que, quan s'escaigui, doncs, tindrà quan hagi estat aprovat pel Consell Executiu, tindrà entrada en aquest Parlament. Per tant la nostra opinió respecte a l'existència d'una comissió de seguiment és extraordinàriament positiva; creiem que és necessari que posem tots els mecanismes al nostre abast perquè aprenuem tots junts a confiar en una tècnica i ens obliguem tots junts a utilitzar aquesta tècnica amb les més grans garanties de seguretat per resoldre un problema, que torno a dir, no és ni del Govern de la Generalitat, ni és dels municipis en el cas dels residus urbans. És de tots els ciutadans, perquè tots els ciutadans estem involucrats en la generació dels residus, i per tant també, en el seu tractament i en la seva eliminació.

Per tant, la nostra opinió, la del Departament, la del Govern de la Generalitat, pel que fa a l'existència de comissions de seguiment, queda ben palesa en la nostra proposta que es creïn, quan es facin, instal·lacions d'aquesta naturalesa.

Voldria, finalment, fer aquesta referència. Ha fet, ha comentat l'Illustre senyor Diputat que, pel que fa a l'emplaçament de l'abocador de la Garrotxa, no es va escollir per raons tècniques, sinó per raons que un municipi determinat va fer l'oferta de situar-lo en la seva..., en el seu terme municipal. Sense entrar en l'afirmació concreta d'aquest cas concret de Beuda sí que voldria fer una reflexió general. Com vostès saben, en el cas de residus urbans només es pot instal·lar en els llocs on el municipi dona el seu permís i el seu vist-i-plau. Podria pensar-se que és potser aquesta legislació la que fa que en algun moment determinat no es vagi per la lògica de l'emplaçament tècnicament adient, sinó per la lògica de l'oferta.

L'Illustre senyor Diputat sap que la nostra proposta, precisament, del Pla de Residus, és aquesta, fer-lo sobre la base dels continguts tècnics i de l'adequació tècnica del sòl. L'equilibri difícil entre la determinació tècnica i el respecte que cal tenir

amb l'autonomia municipal és el que aquesta Cambra ha de ser capaç de trobar i haurà de ser capaç de trobar en la discussió del Projecte de Llei de Residus Industrials; però que igualment fóra bo, entre tots, que intentéssim donar llum a aquestes actuacions que, pel que fa a residus urbans, és competència municipal, però que com dèiem abans i amb això, Illustre senyor Diputat, com en altres coses estem d'acord, que no pot, perquè sigui només competència municipal, no escapa també a la responsabilitat, també, a la responsabilitat del Govern de la Generalitat. Aquest equilibri entre la idoneïtat del sistema i la ubicació d'aquest sistema i l'autonomia municipal caldrà que entre tots siguem capaços de discutir-lo amb molta profunditat i de ser capaços d'utilitzar i d'exhaurir o de marcar el mecanisme que alhora compleixi ambdues condicions, perquè estic absolutament d'acord, absolutament d'acord amb vostè: les ubicacions de les deposicions controlades de residus no s'han de posar als llocs perquè un digui «vull un abocador», sinó que les hem de ser capaços de posar en els llocs que a tots ens donin més garantia respecte a la seguretat del seu funcionament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Gimeno vol fer rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. En un to, penso, molt menys crispat que altres vegades —crec que estem fent un bon debat—, i el que m'agradaria no és contrarestar sinó complementar algunes de les informacions i demanar algunes respostes que entenc que no se m'han donat.

Per part del Conseller s'ha dit que el Departament fa estudis geològics o ha fet estudis geològics, ha col·laborat en la tria de decisions i ofereix ajuts econòmics; que la decisió, òbviament, és de l'ajuntament o del consell comarcal i, evidentment, això és cert. Jo podria dir —en tinc una experiència: fa cinc anys que el Consell Comarcal des d'abans que es creés ja funcionava amb una comissió comarcal al Montsià— que ens plantejem la necessitat del tractament conjunt dels residus urbans i que hem intentat i hem procurat fer estudis diversos; hem tingut una certa col·laboració del Departament, però jo diria que no suficient com per poder dir que se'ns ha ajudat en la tria de decisions, i penso que no és un exemple, a no ser que això sigui —vull dir, un exemple estrany—, a no ser que sigui perquè, com diu l'article 6 de l'Ordre aquesta del programa específic, la selecció de les sol·licituds es farà en funció de la urgència de l'actuació, del major nombre de municipis beneficiaris, del major nombre d'habitants beneficiaris o de la major aportació dels ens beneficiaris. És a dir, si el Montsià, pel fet que és una comarca que té uns 50.000 i escaig habitants, no és prioritària per això i no cal destinar-hi tanta prioritat com en d'altres que tenen més municipis o tenen més població, i crec que no seria aquest el cas.

El que vull dir és que no hi ha hagut als consells comarcals i als ajuntaments la necessària insistència, per dir-ho d'alguna forma. Ja sé que no és la competència, però sí la insistència del Departament respecte a la necessitat de tractar els residus i d'oferir el seu suport. El fet que el Conseller diu: «Estem a disposició de les associacions municipalistes..., potser també és d'esperar que siguin els municipis els que plantegin la necessitat.» Jo crec que la necessitat, si un no la planteja i existeix, el que s'ha de fer és, des de les instàncies superiors, plantejar-ho seriosament i intentar resoldre la problemàtica, perquè si un municipi insolidari desinteressat en aquest tema genera una quantitat de residus molt gran i no vol fer cap tractament, què

passarà? Que no farem els tractaments? Estar simplement a disposició crec que no és prou.

Respecte a l'abocador de Beuda, si no s'ha produït cap fuita, se'ns ha dit que no s'ha produït cap fuita..., jo el que crec que podríem dir és que... (*remor de veus*) —posteriorment al novembre, sí, sí, ja—, el que no s'ha fet potser és detectar-ne cap, perquè si el projecte actual preveu la millora de la impermeabilització del sòl, vol dir que s'ha constatat que existeixen zones on no hi ha impermeabilització, no sols al tub final sinó durant tot el recorregut. I que potser no s'ha detectat perquè, a causa de la manca de pluges, han anat aprofundint i no han aflorat a l'exterior, però jo crec que no podríem..., és molt aventurat dir que no n'hi ha hagut, perquè, si no n'hi ha hagut, és que és impermeable, i si és impermeable no cal fer el projecte, per exemple. Respecte a l'emplaçament, jo comparteixo la idea que s'ha dit aquí, que no s'ha de fer per la lògica de l'oferta, suposo que, de tota manera, encara que no ho ha dit, significa que accepta que va ser un error el criteri d'ubicar l'abocador aquest de la Garrotxa a un lloc sense fer els estudis tècnics pertinents, però el que ja no comparteixo tant és el procediment —i no voldria mesclar-ho massa, perquè ja en parlarem en el Projecte de Llei— de la imposició a l'hora d'establir ubicacions concretes. Crec que hi va haver un error; el que no es podia fer era que, tot i que hi puguin haver uns estudis tècnics, que ja veurem fins a quin punt són vàlids, sí que és lògica la imposició. I el que crec que falta, precisament, és el que deia al començament d'aquesta rèplica: conscienciació per part d'aquells que poden fer-ho —i és el Govern de la Generalitat— de la població i dels governants d'aquesta urgència en el tractament dels residus, tant urbans com industrials. I crec que el que fa falta és fer entendre a la població —i en això em remeto també a una afirmació que va fer en la passada interpellació, en la resposta— que som l'única espècie, l'única espècie damunt del planeta que produïm residus que no són reciclables naturalment. Vostè va dir: «Si vivim, contaminem...» Jo crec que això és una afirmació que és poc clara, perquè totes les espècies vivim i produïm residus, però excepte la humana, totes entren dins del cicle biològic, i no contribueixen a degradar l'ecologia, a degradar aquest equilibri ecològic. Som l'única espècie que ens sortim d'aquest equilibri, que produïm residus no reciclables, i, per tant, som els qui ens hem de preocupar d'evitar aquesta situació. Per això voldria —i acabo ja— que se'ns digués, a part que estem a disposició de les administracions municipals, si estem en la idea de donar prioritat a l'actuació del Departament, i vol dir modificar les dotacions del Pla de Residus Sòlids Industrials, aquests 500 milions inicials; si part de la propaganda i publicitat, els 220 milions de la Direcció General de Medi Ambient i els 50 de la Junta de Residus, es dedicaran a aquestes campanyes de conscienciació, o si són per cantar les excel·lències del Pla de Residus Industrials, com fins ara, em penso, amb una propaganda confusa s'ha fet per televisió. (*Remor de veus.*) Si de l'abocador de Beuda es farà, realment, aquesta valoració que he demanat, i també he demanat quin és el percentatge de residus que avui es tracten per tenir-ne una informació.

En definitiva, «prioritzarem» des del Departament la regeneració, la protecció i el respecte al medi ambient en què estem immersos? Aquesta seria la nostra pregunta i aquest seria, en tot cas, si no queda prou respost, el contingut de la nostra moció subsegüent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Gimeno, moltes gràcies. L'Honorable Conseller té la paraula per formular la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Començaria, potser, amb una cosa que m'he deixat de comentar-li: aquest percentatge que em demanava, probablement en percentatge de residus no el tindrè, però sí que tinc, li puc fer la relació de quines són les comarques i amb el percentatge en què tenen solucionat, per comarques, el problema del tractament dels residus: l'Alt Camp, un 0%, amb la construcció de la incineradora de Tarragona, del consorci de la qual forma part el municipi de Valls, resoldria en un alt gran percentatge el problema, però en aquest moment 0% en l'Alt Camp; 80% en l'Alt Empordà, amb l'abocador de Pedret i Marsà; l'Alt Penedès, un 50%, amb la planta de reciclatge de Vilafranca; l'Alt Urgell, un 100% solucionat; l'Alta Ribagorça, un 100% solucionat; l'Anoia, un 0% —l'Anoia, un 0%—; el Bages, un 40% solucionat; el Baix Camp, un 0%, també amb la construcció de la incineradora de Tarragona, del consorci de la qual forma part l'Ajuntament de Reus i alguns altres municipis, donarien solució en un alt percentatge als seus residus urbans; el Baix Ebre, un 0%, s'està construint l'abocador de Tortosa, que solucionaria aproximadament un 80% del problema dels residus urbans del Baix Ebre—; en el Baix Empordà, un 30%, amb l'abocador de Solius, en aquest sentit s'està també, és un llarg intent des de fa anys d'intentar solucionar aquest problema en el Baix Empordà; en el Baix Llobregat, un 80%, s'hi dona sortida a través de la planta de tractament de Gavà i de l'abocador del Garraf; en el Baix Penedès, un 30%, resolt el problema del Vendrell amb la planta de tractament de Vilafranca; pel que fa al Barcelonès, un 100% resolt, provisionalment, amb l'abocador del Garraf, la incineradora de Sant Adrià, la incineradora de Montcada i la planta de tractament de Gavà, com probablement coneix, es pretén i està en estudi una nova planta d'incineració; pel que fa al Berguedà, el 0% solucionat; pel que fa a Cerdanya, amb una petita incineradora en el municipi de Llivia, només soluciona el 5% dels seus residus urbans; a la Conca de Barberà, el 0%, la Conca de Barberà no té cap mena de tractament dels seus residus urbans; pel que fa al Garraf, solucionat un 80%, amb la utilització de la planta de reciclatge de Vilafranca; pel que fa a les Garrigues, el 0%, han demanat ja subvenció per a dos abocadors; pel que fa a la Garrotxa, el 100%, amb l'abocador de Beuda, del qual hem parlat a bastament; el Gironès, fins ara, el 100%, ara el 70% perquè la incineradora de Girona ha quedat insuficient, cal cercar una nova solució, el consell comarcal ha sol·licitat subvenció per a un abocador; pel que fa al Maresme, un 50%, i amb dificultats per trobar una solució conjunta de tota la comarca; pel que fa al Montsià, el 50%, Amposta està utilitzant o utilitzarà l'abocador de Tortosa, segons sembla; la Noguera, un 0%, té presentada una sol·licitud al Consell Comarcal per fer dos abocadors; Osona, un 10%, en el Baix Osona hi va haver, doncs, la ubicació de la incineradora de Malla, recordem la conflictivitat que va provocar; al Pallars Jussà, un 80%; al Pallars Sobirà, un 0%, s'està construint un abocador que en resoldria el 80%; al Pla de l'Estany, el 100%, amb l'abocador que el Consell Comarcal gestiona en el mateix municipi de Banyoles; al Pla d'Urgell, un 0%; al Priorat, un 0%; la Ribera d'Ebre, un 20%; el Ripollès, un 100%, amb problemes de funcionament de

l'abocador de les Lloses, però que resol momentàniament el problema; a la Segarra, un 0%; al Segrià, només el municipi de Lleida té resol't el problema, encara que de manera molt provisional; a la Selva, un 20%, a l'abocador de Lloret, d'un gran funcionament, el Consell Comarcal ha presentat sol·licitud de subvenció per construir un abocador en la zona de Santa Coloma; al Solsonès, un 80% solucionat; al Tarragonès, el 0%, s'hi està construint la incineradora a què he fet referència; la Terra Alta, el 0%; a l'Urgell, el 0%; la Vall d'Aran, el 0%, té, en aquest moment, ja concedida subvenció per a la construcció d'una incineradora que s'estan arribant a acords respecte a la seva ubicació concreta i a la tecnologia a emprar; al Vallès Occidental, un 100% de solució, amb l'abocador d'iniciativa privada de Vacarisses; s'està estudiant la possibilitat de la construcció d'una incineradora, i en el Vallès Oriental un 60% de residus tenen tractament, amb l'abocador de Santa Maria de Palautordera i el de Vacarisses, i el Consell Comarcal ha sol·licitat també subvenció per al projecte d'una incineradora.

Probablement no n'hi ha prou, amb aquest seguiment que fem, probablement no n'hi ha prou; probablement no n'hi ha prou, de posar-nos a disposició; probablement hem de passar tots plegats a ser més actius en el camp del tractament dels residus, bé siguin urbans, bé siguin industrials, perquè, certament, l'impacte sobre el territori està ja avui essent greu i en cert sentit, probablement, la moció que tinc entès que es tramitarà en aquest Parlament d'aquí a una estona ens podria ajudar, precisament, a agafar, a prendre aquesta actuació més activa, que sempre, i pel que fa a residus urbans, l'hem de fer molt d'acord, absolutament d'acord amb els municipis, que són els que, per respecte a la seva autonomia, però també per respecte a la seva competència, tot ho hem de fer molt d'acord amb ells. En cap cas —tancat aquest tema—, en cap cas voldria, i que quedi ben clar, i així ho he dit, que jo hagi dit de cap manera que va ser un error la ubicació de la deposició controlada a Beuda; no ho he dit en cap cas. El que sí que he dit és que, deixant al marge, precisament, la seva afirmació, he fet una consideració general respecte a com s'ha d'actuar. Sí que conec que els estudis que s'han fet, i així ho torna a reafirmar aquest darrer projecte, que conjuntament o posant en conjunció la realitat física del sòl amb els mitjans d'impermeabilització i de gestió adient, tenint en compte la realitat del sòl de l'abocador de Beuda, aquest pot reunir totes les garanties per al seu bon funcionament; és a dir que, combinant la realitat física del sòl amb els projectes, tant de la instal·lació com de gestió de l'abocador, aquest pot reunir totes les garanties pel que fa al seu funcionament.

Finalment, deia, senyor Diputat, no es pot fer una imposició als municipis, recordant el mecanisme que s'utilitza pel que fa a residus industrials. És extraordinàriament delicat donar la sensació que, en la tramitació que es fa d'acord amb una llei d'aquest Parlament aprovada pràcticament per unanimitat, pràcticament per unanimitat, que amb la utilització d'aquest mecanisme s'està imposant una solució a un municipi. Ja sé que el mecanisme diu que, malgrat que el municipi digui que no, el Consell Executiu pot decidir tirar-la endavant, ja ho sé, però aquest és el mecanisme que tots plegats hem cregut que és l'únic que ens pot permetre tirar endavant aquestes instal·lacions. Si no, per què aquesta Cambra, per unanimitat, accepta un mecanisme d'aquesta naturalesa? En qualsevol cas, senyor Diputat, tindrem oportunitat, en la discussió del Projecte de

Llei, de tornar a discutir i veure de ser capaços de trobar allò que dèiem abans: la forma més adient per, tot respectant l'autonomia municipal, ser capaços de fer una cosa que tots estem d'acord que tenim necessitat de fer, que és donar tractament, de la forma més segura i més respectuosa amb el medi possible, al problema dels residus.

Òbviament, al llarg d'aquests mesos, com probablement hauríem d'haver fet potser abans, certament, haurem d'intentar traslladar als nostres conciutadans —i en això només el Govern no podrà fer-ho, tots estem implicats en el problema—, haurem de ser capaços de traslladar als nostres conciutadans la realitat del problema que, torno a dir, no és només del Govern, ni de la Generalitat ni dels governs locals, pel que fa als residus urbans —és un problema de tots—, a través d'una pedagogia que, entre tots, hem de ser capaços de fer de la nostra societat i de la qual hem de participar nosaltres mateixos, els primers, respecte a la personalització del problema. No és cert que aquest sigui un problema de les indústries, no és cert: qui utilitza les piles som nosaltres, qui gaudim dels olis som nosaltres... Són problemes personals: de tots i cadascun dels ciutadans...

Per cert, no som l'única espècie que contaminem, no som l'única espècie que contaminem: qualsevol despulla animal pot contaminar les nostres aigües, Illustre senyor Diputat, qualsevol despulla animal putrefacta contamina les aigües; els residus urbans contaminen, no són només els industrials els que contaminen: qualsevol residu pot contaminar; també els de les altres espècies, no només els homes o les dones, no només l'espècie humana, tots, tots contaminem. Però òbviament, senyor Diputat, crec que hem de ser capaços de transmetre aquesta informació de la globalitat del problema a la nostra societat, de la globalitat del problema: no és només un problema de residus, el problema del medi és molt més ampli que el problema dels residus.

Hem d'entendre, hem de fer, hem d'ordenar el nostre país quant a la utilització del sòl, per exemple, on posem el sòl industrial, on és millor que vagi el sòl industrial, on el sòl residencial, on el sòl de reserva ecològica —òbviament, hem de parlar, i molt a bastament, d'això—, on el sòl permanent agrícola, per exemple, perquè en l'ús del territori, que les coses estiguin al seu lloc, no que deixem que es posin a l'arbitri d'iniciatives privades, nosaltres, el Govern de la Generalitat, hem d'ordenar la utilització del sòl en el territori, hem de globalitzar el problema, per tant, del medi, i, només com una part d'aquesta globalització, hem de parlar del problema dels residus.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al catorzè punt de l'ordre del dia... (*L'I. Sr. Gimeno de mana per parlar.*) Digui'm.

El Sr. GIMENO: Per contradiccions, molt breument.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. GIMENO: Fins i tot menys. Hi ha moltes coses que podríem dir, però continuarem el debat: simplement era per l'afirmació aquesta que, fins i tot una despulla animal o una resta contamina. Jo he dit que l'única espècie que no entra dins del cicle biològic en els seus residus, que fa residus no reciclables, és l'espècie humana. Tots els altres residus són fruit del cicle biològic, i aquests no els podem considerar com una contaminació, en tot cas és un ús no hàbil de les aigües que es pot produir, però que no és la contaminació que hem de controlar.

El Sr. PRESIDENT: Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Penitenciària, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Penitenciària

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en poques ocasions un debat haurà estat més infructuós o més inútil que el que va tenir lloc durant la interpellació que dóna lloc a aquesta Moció, si no és per posar en evidència el grau de desconeixement que té el Conseller de Justícia dels seus propòsits de capteniment en relació amb la política penitenciària.

En funció de la multitud de preguntes que van quedar sense resposta, aquesta Moció podria ser més llarga que *La Ilíada*, però hem triat no cansar les senyores i els senyors diputats i reduir-la a tres propostes concretes que considerem les més urgents i les de més fàcil acord entre els grups.

En el primer punt s'insta el Consell Executiu que presenti un pla d'actuació, limitat al de la resta de la legislatura, per tal de saber quins són realment els centres que es pensa construir. Senyores i senyors diputats, aquest és el tema bàsic en política penitenciària; difícilment és possible millorar el sistema penitenciari sense disposar de les places necessàries, però mirin, renunciem a demanar un pla a mitjà i a llarg termini, perquè el Consell Executiu s'ha demostrat incapaç de dur a terme un pla d'aquestes característiques. Quan va presentar el pla indicatiu l'any 1983, ja vam veure, durant el debat de la interpellació, que només s'ha pogut complir un 10% del que teníem previsible. Renunciem, doncs, a això i sols demanem que la Conselleria de Justícia es posi d'acord amb ella mateixa.

I per què diem això? En el programa electoral de Convergència i Unió es diu que durant aquesta legislatura, a més a més dels dos centres penitenciaris que s'estan construint, el de Can Brians i el de Quatre Camins, que ja ha estat construït, es construiran quatre nous centres penitenciaris. El senyor Conseller, l'Honorable senyor Conseller també ha fet públicament promeses de més construccions de les que estan ara en marxa, i en la resposta de l'Honorable Conseller a aquest diputat en el passat debat de la interpellació, doncs, també va dir que se'n construirien més dels que estan en marxa; va dir, concretament, que es construiria un nou centre penitenciari i un mòdul de dones, a part de l'hospital penitenciari. Però veient la realitat del pressupost de 1990, que contradiu aquestes afirmacions i contradiu el programa electoral de Convergència i Unió, perquè, si vostès ho consulten, veuran que només hi ha dues partides: una partida és per acabar o continuar la construcció de Can Brians i l'altra partida és per a la construcció de l'hospital penitenciari.

Per tant, nosaltres el que volem saber és exactament, durant aquesta legislatura, què és el que es farà? Quantes places noves es construiran? És demanar molt, senyores i senyors diputats? Jo crec que no. Però avui, perquè vostès reflexionin sobre un fet molt important, he fet una simple divisió, i si mantenim el ritme de construcció que es va iniciar l'any 1984 i ara, per tenir les 5.000 places penitenciàries noves que el mateix Consell Executiu considera imprescindibles, i que pensava tenir-les acabades l'any 1990, necessitarem, senyores i senyors diputats, quaran-

ta-set anys. Vostès podran fer les seves constatacions i les seves reflexions conseqüents.

El segon punt de la Moció constata l'existència de llistes d'espera per accedir al règim obert, i, en conseqüència, instem el Consell Executiu a presentar i a executar un programa urgent per posar remei a una situació, senyores i senyors diputats, que qualifiquem d'intolerable. Mirin, el tractament penitenciari té un caràcter gradual i progressiu: hi ha tres graus, primer, segon i tercer, i quan un intern arriba a tercer grau, si té treball, pot accedir al règim obert, que, per a ell, naturalment, significa uns grans avantatges. Però quina és la situació actual? La situació actual és que, per manca de places en règim obert, hi ha molts interns que, reunint els requisits que marca la Llei, no poden accedir-hi, i això nosaltres considerem que és completament intolerable. Perquè, a més a més d'aquesta situació, senyores i senyors diputats, no és justificable, i no és justificable perquè no se'ns pot allegar, en aquesta qüestió, el que sempre se'ns diu: les faltes d'inversions. Construir noves places de règim obert no és tan difícil com construir nous centres penitenciaris: es poden instal·lar en pisos, es poden instal·lar en xalets, i, per tant, està a l'abast de la política del Consell Executiu.

Miri, un grup de diputats d'aquesta Cambra, pertanyents al Grup Socialista i a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, fa uns quinze o vint dies vam anar a València a veure unes experiències que tenia posades en marxa la Generalitat valenciana —he de dir que la Generalitat valenciana no té competències en matèria penitenciària, però, no obstant això, està preocupada per la reinserció dels interns—, i vam poder veure, en visitar-los, uns pisos en els quals hi havia, doncs, recluses, recluses en règim obert; uns dels pisos estaven dedicats a les recluses que tenen infants al seu càrrec i uns altres pisos estaven dedicats a recluses que no tenen infants. Se'ns va explicar que, al començament, va haver-hi un cert problema per convèncer els veïns que acceptessin aquestes experiències, aquestes experiències pilot, però una vegada aquestes primeres resistències van ser vençudes, doncs ara resulta que hi ha una gran amistat i una gran col·laboració i solidaritat entre els veïns i les internes que ocupen aquests pisos. Per què? Perquè, senyores i senyors diputats —i vostès ho saben bé—, la proximitat crea solidaritat, i jo penso que experiències d'aquest tipus es poden posar en pràctica aquí a Catalunya, amb molt més motiu quan la Generalitat de Catalunya té competències plenes en matèria penitenciària.

En aquest cas, però, també ens limitem a demanar una cosa que està en el programa de Convergència i Unió: els diré textualment què diu. Diu, en relació amb el règim obert, naturalment: «Es potenciarà el règim obert mitjançant la creació de nous centres d'aquesta modalitat a Barcelona, Lleida i Girona», però no se n'han creat, i en els pressupostos de 1990, aquest Projecte que acaba d'entrar a la Cambra, tampoc hi ha partides pressupostàries dedicades a aquesta matèria. Ja els anuncio que hi ha presentades les esmenes corresponents, però, en fi, aquest no és ara el debat.

Senyores i senyors diputats, jo vull també que reflexionin que el règim obert és una etapa clau en el procés de reinserció i de reeducació, i totes les senyores i els senyors diputats que són advocats o que estan en relació amb els centres penitenciaris, amb els interns i amb tota la vida penitenciària ho sabran tan bé com el que els està dient aquest diputat.

Finalment, senyores i senyors diputats, el tercer punt fa referència al Consell Català Penitenciari, i es demana, simplement, que es posi en marxa, després de constatar, això sí, la seva injustificada paralització. Es va crear per decret del mateix Consell Executiu, de 1984; el componen, entre altres, representants de les Conselleries de Governació, Ensenyament, Sanitat, Treball i Cultura i, per descomptat, de Justícia; també el jutge i el fiscal de vigilància penitenciària; també representants de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis, i també representants d'aquest mateix Parlament —encara que no s'han elegit mai—: un representant per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana i un representant per la Comissió del Síndic de Greuges.

Aquest organisme és un organisme que té caràcter assessor i consultiu. Jo, abans de redactar aquest punt i, fins i tot, abans de fer la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, vaig fer les oportunes..., vaig preguntar als jutges i vaig preguntar als fiscals i també vaig preguntar a la Federació de Municipis si això funcionava, si aquest Consell Català Penitenciari funcionava, i els puc assegurar que, per les respostes que he obtingut de totes aquestes fonts d'informació, en els dos últims, dos anys i mig darrers, indubtablement no ha funcionat. Ignoro si al començament sí que va funcionar, però tinc dubtes que mai hagi funcionat aquest Consell Català Penitenciari. Va néixer perquè tot el tema de la reinserció i de la reeducació ha de transcendir al camp o al món penitenciari, i això ja es diu en l'exposició de motius d'aquest mateix decret. Per tant, a mi em sembla que aquest Consell és un organisme, a mi em sembla, molt necessari per dur a terme tot el que fa referència a la coordinació entre diferents institucions, públiques i privades, tendents que sigui realitat el procés de reinserció i de reeducació, i penso, senyores i senyors diputats, que s'hauria de posar en funcionament. I, en qualsevol cas, jo tinc molta curiositat per conèixer els arguments que se'm donaran, si és que no es pensa donar suport a aquest punt, quins arguments se'm podran donar per negar-se que, simplement, es posi en funcionament un organisme creat pel mateix Consell Executiu de la Generalitat.

I, amb això, senyores i senyors diputats, acabo aquesta defensa. Els dono moltes gràcies per la seva atenció, i també al senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. No hi ha esmenes; per consegüent, passem al posicionament dels grups: l'Agrupació parlamentària del CDS vol fer ús...? (Pausa.) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ròdenas.

El Sr. RÓDENAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ja des d'un bon principi anunciem, anuncio jo personalment, el suport de l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social a aquesta Moció presentada pel Grup Socialista. Hi donem suport perquè en principi estem d'acord que tota l'acció política que es vagi portant a terme es pugui aclarir en cada moment, al marge de qüestions més generals, o fins i tot en un termini molt més llarg.

Tres són els punts que conté aquesta Moció, que ja els ha defensat l'Illustre Diputat senyor Oliart. I, realment, quina és la idea fonamental d'aquesta Moció en els tres punts? És intentar resoldre a curt termini els greus i grans problemes penitenciaris que tenim en les presons del nostre país. El primer punt es refereix a l'actuació del Consell en la construcció, anunciada, de nous centres penitenciaris, i comporta, també, la necessitat que

tenim tots els diputats d'aquesta Cambra de saber realment quins centres es contruiran en els dos anys que resten de legislatura —o l'any i mig, o el temps que sigui— i quan es faran. Cal que els diputats d'aquesta Cambra en tinguem coneixement per poder explicar als nostres conciutadans, en general, i de manera particular a la gent que està afectada directament per aquests problemes —que són molts més dels que ens pensem, perquè s'hi han d'incloure no només els que pateixen personalment la manca de llibertat, o les privacions de llibertats, sinó totes les persones que estan al seu entorn: el problema familiar d'aquesta gent és molt gran—, i hem de saber si es traslladaran uns presos a la Model, ja siguin preventius, ja siguin condemnats, i quan es farà; i cal saber també quan es farà un centre de joves, i quan es farà; i cal saber també quan es faran els hospitals psiquiàtrics, els hospitals penitenciaris que estan en projecte, i sobretot quan es faran... Això seria un etcètera etcètera etcètera. En definitiva, tenir clar des del nostre punt de vista què és el que realment es farà en el sentit expressat pel Consell i, en concret, per l'Honorable Conseller de Justícia.

L'altre punt que consta en l'esmentada Moció és el que fa referència a la insuficiència, al descontrol..., a la ineficàcia, en definitiva, del règim obert. És evident que no hi ha places, i això és una situació intolerable, perquè porta la gent que es troba en situació d'accedir a aquest règim a una desesperança permanent. I, això, evidentment, des de la nostra Administració, hauríem de solucionar-ho a curt termini: l'Administració està obligada a fer complir les lleis, però és la primera que ha de complir les lleis. És evident que aquesta obligació afecta portar a terme l'adequada activitat en règim obert i la legislació penitenciària en general. S'estan conculcant els drets dels presos, drets que estan reflectits en les lleis penitenciàries.

Què podríem dir de l'últim punt de la Moció? Ja ho ha dit el senyor Oliart —si es creen consells, comitès, comissions..., si no serveixen per a res que no es creï res—; no cal fer-hi més comentaris.

A mi m'agradaria, a part de les dades concretes que es fan i s'han fet en la presentació de la Moció, introduir un punt que per a nosaltres és absolutament cabdal. És treure una visió un xic més filosòfica del que representa la persona, del que representa la dignitat de la persona en tant que es troba en una situació de mancança de llibertat i en una situació molt delicada, d'arribar a la convicció que qualsevol cosa que es faci s'hauria de fer en interès dels presos i de la mateixa societat, i evidencia així que, encara que l'Estat està obligat a corregir accions delictives, ha de practicar una política penitenciària humana, una política penitenciària que tingui en compte sempre la dignitat de les persones, una política penitenciària que veritablement tingui el seu fonament en la reinserció dels presos.

Les penes privatives de llibertat no han de comportar penes accessòries privatives de dignitat: ja en tenen prou amb la seva manca de llibertat. Ja s'ha dit moltes vegades que el grau de democràcia d'un país es mesura pel tractament als seus marginats; hi estem d'acord. I no hi ha dubte que, un sector important de marginació, el constitueixen els presos i les seves famílies, que moltes vegades queden absolutament desamparades, quan tenen un familiar del qual depenen, sobretot econòmicament, en una situació d'aquestes. Es tracta, doncs, de fer un gran esforç per comprendre la realitat dels presos. Evidentment, això, no només comporta un esforç econòmic, que lògicament el comporta, si-

nó que fonamentalment es tracta de fer un esforç de conscienciació política, de posar-se, encara que sigui per un moment, en la situació de la gent que pateix aquestes situacions. Hem de ser sensibles al problema.

El Diputat senyor Oliart s'ha referit a alguns diputats d'aquí que som lletrats, que som juristes, i que per raó de la nostra professió hem tingut accés i tenim accés directe als problemes que es pateixen en aquestes situacions. Jo crec que hem de tenir clar l'objectiu de la política penitenciària, que no és altre que la reinserció: si no fem els esforços que calguin en aquest sentit, fracassarem en la política penitenciària, com s'ha demostrat fins ara. Per a nosaltres és un problema greu, i no s'arribarà a resoldre mai si no es fa amb una voluntat política decidida, amb una eficàcia administrativa puntual i concreta i amb una sensibilitat de tots nosaltres, al marge de fer esforços pressupostaris.

No tenim en compte qüestions d'altre tipus, com podrien ser electoralistes —ja sabem que no són un cos electoral, els presos, ni les seves famílies: els presos perquè, si estan condemnats, normalment no voten, i les seves famílies perquè són molt alienes als temes polítics—, perquè —per acabar— nosaltres estem convençuts que la dignitat de la persona és innegociable, irrenunciable, i s'ha de defensar en tot moment i en tota circumstància.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'exercici del Govern comporta necessàriament l'assumpció de competències de tota mena i de tota índole. De totes aquestes, algunes poden comportar també per als governants, probablement, brillantor política i satisfacció reconeguda; d'altres competències, però, igualment necessàries en un país normal, no es troben exemptes de dificultats i complexitats, així com de manca de reconeixement social. Evidentment, la qüestió penitenciària pertany, sens dubte, a aquesta segona categoria de competències. Tant les unes com les altres, però, han de ser exercides amb idèntica eficàcia, encara que no els correspongui el mateix nivell de gratificació.

Pel que fa a la Moció promoguda pel senyor Oliart, que ha donat mostres repetides davant d'aquesta Cambra de preocupació per aquests temes, aquesta Moció fa referència a alguns dels aspectes bàsics del que hauria de ser una veritable infraestructura penitenciària a Catalunya, moderna, amb els equipaments adequats, les mesures assistencials indispensables i la garantia de total respecte a la condició humana i a la dignitat personal dels reclusos.

Per això, és necessari de conèixer els projectes de creació de nous centres penitenciaris que pensi dur a terme l'Administració de la Generalitat i, en conseqüència, la inajornable substitució de la presó Model, rebutjable per les condicions en què es troba i s'ha trobat sempre, tant per part dels reclusos actuals com també, en la memòria històrica, per aquells qui en el règim anterior hi van sojornar a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat. Un mes, com fixa la Moció, potser sigui probablement un termini massa breu per a la presentació d'un pla d'actuació; però en tot cas és clar que la presentació del pla és convenient per a una desconcentració humana i infraestructural enfront de la congestió penitenciària actual en un període immediat.

En l'actualitat —i, com es sabut, de manera particular a la presó dita inexplicablement Model—, són molts els reclusos que no poden acollir-se a les possibilitats del règim obert per la manca de places existent i coneguda. En realitat, aquesta situació és humanament més angoixant i font permanent de malestar en tots els àmbits si es té en compte que ens referim a personal intern, privat de llibertat, classificat de tercer grau, amb lloc de treball assegurat a l'exterior i complint, doncs, els requisits bàsics que indica la Llei per acollir-se al règim obert. Posar solució a aquesta situació irregular, difícil de sostenir ja personalment per alguns interns, el seu entorn familiar i afectiu, i aquells mateixos que poden dependre'n econòmicament, és —hauria de ser— una mesura urgent del Departament de Justícia, que no pot retardar-se més.

Finalment, l'encert d'haver creat ja fa sis anys el Consell Català Penitenciari no s'ha vist correspost amb la intensitat i la eficàcia que es necessitaven per l'actuació d'aquest organisme, que no ha tingut el desplegament potencial que el mateix decret de creació permetia. Tota mesura, en conseqüència, que vagi en la línia d'estimular l'acció d'aquest organisme ha de ser, doncs, ben rebuda, amb la finalitat que els objectius que en justifiquen la creació puguin ser finalment aconseguits.

Per tots aquests motius, i amb la mateixa voluntat que ha generat la presentació d'aquesta Moció, tindrà el vot favorable d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup parlamentari Mixt, vol fixar posició? (*Pausa.*) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Des de l'escó, per manifestar que els diputats d'Esquerra Catalana, i també els de la resta del Grup Mixt —el Partit dels Comunistes i el senyor Ayguadé—, votarem a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista, perquè si bé som conscients de les dificultats de dur a terme una política penitenciària que respongui immediatament al continuat increment de la població reclusa de Catalunya, també són massa evidents les mancances en la política penitenciària del Govern, com queda palès de l'anàlisi del que han estat els últims anys, tant pel que fa a la construcció de nous centres penitenciaris com a la remodelació dels existents, i les previsions de futur, fins ara desconegudes per aquests diputats, així com la migrada acció positiva per millorar les condicions assistencials i de reinserció dels reclusos, les seves famílies i els alliberats, sense distinció entre homes, dones o joves.

Tampoc podem deixar de banda la poca operativitat en relació amb les expectatives que havien despertat amb la seva creació el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció i el Consell Català Penitenciari, ni tampoc la migradesa de les dotacions pressupostàries per tal de redreçar el tema en l'actual exercici.

Per tant, com que la Moció del Grup Socialista insta el Govern a emprendre accions per tal de reconduir la seva política penitenciària, votarem a favor de tots els seus apartats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. El Grup parlamentari Popular pot fixar posició: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tal com l'Illustre interpellant va reconèixer implícitament en la seva intervenció el passat Ple, el Govern de la Gene-

ralitat va demostrar un gran ànim quan va demanar i va assumir les competències en matèria penitenciària, cosa que no ha fet cap altra comunitat autònoma. Però, una vegada assumides, aquestes competències han de ser executades amb eficàcia i amb la deguda planificació, cosa que no sembla que succeeixi, ateses les dades que el Diputat interpellant ens va oferir i les que ens consten al propi Grup parlamentari.

L'absència d'eficàcia per part del Departament de Justícia en matèria penitenciària és realment injustificable, perquè, certament, la Conselleria, exceptuant la justícia juvenil, no té gaire més coses a fer. I què és el que tenim ara? Doncs, la impossibilitat que els reclusos exerceixin el seu dret al règim obert per manca, simplement, d'espai, amuntegament, manca d'higiene, inexistència d'una mínima disciplina, rebrot de malalties eradicades, brots de malalties tropicals, absència de medicina preventiva per als funcionaris, psicòpates perillosos deixats anar a les inacabables hores del pati, entrada d'armes i drogues, etcètera.

L'absència de planificació també sembla clamorosa, no sols per incompliment del pla indicatiu o sectorial, sinó també perquè les mateixes actuacions en matèria penitenciària són clarament desequilibrades: mentre d'una banda es contrueix una presó de cinc estrelles —en la qual, per cert, el Govern es gasta en l'alimentació de cadascun dels presos més que el Ministeri de Defensa a alimentar els nostres reclutes—, i es disposa d'aparells esterilitzadors més sofisticats que als mateixos hospitals de l'ICS, o bé s'estableix un sistema —molt modern, potser— de secció oberta mixta a Lleida-1, o es fan estudis per implantar l'anomenada llibertat a prova, tot això coexisteix amb les situacions que es donen a la Model o a Wad-Ras, i no sols respecte als penats, sinó també respecte als funcionaris.

És per tot això que, tenint en compte que la funció de l'oposició parlamentària no és tan sols el control sinó també l'impuls de l'Executiu —i creiem que en aquesta matèria l'Executiu està certament mancat d'aquest impuls—, és per tot això, com dic, que el Grup Popular votarà favorablement la Moció presentada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per anunciar que el nostre Grup votarà a favor dels tres punts de la Moció presentada pel Grup Socialista, en aquesta Cambra.

Volem dir que el problema de les presons és un problema greu, que existeix en el si de la societat catalana, i existirà el problema de les presons mentre no hi hagi una modificació i adequació del Codi Penal a les noves situacions. Ahir, en aquest Parlament, estàvem parlant d'adequar una llei a les noves situacions; creiem —malauradament, aquest Parlament no té competències per legislar en matèria penal—, però crec que s'ha de començar a fer un esforç perquè no sigui només la pena de privació de llibertat l'única que estigui tipificada en el Codi Penal. Però mentre existeixi aquesta tipificació, és evident que hi ha d'haver una política, una política penitenciària, i entenem que aquesta política penitenciària, en aquests moments, el Govern de la Generalitat no la porta.

Creiem —i això s'ha dit moltes vegades en aquesta Cambra— que una de les funcions més importants dels centres peni-

tenciaris seria la reinserció. Aquest Diputat creu, des d'un principi, que és molt difícil la reinserció dins dels centres penitenciaris, però el que sí que és impossible és la reinserció en uns centres penitenciaris com la Model de Barcelona. Crec que el primer problema que existeix, i que fa referència al primer punt de la Moció, és que encara existeix massificació a les presons catalanes, malgrat la inauguració de la presó de la Roca, que jo no crec que sigui un hotel de cinc estrelles, jo crec que és una presó, també, amb una sèrie de dificultats i, sobretot, dificultats —com més endavant diré— de qüestió administrativa i de funcionament de la mateixa presó de la Roca.

Per tant, crec que seria positiu que es digués quin és i quin programa presentarà el Consell Executiu quant a l'actuació en un programa de noves instal·lacions i d'infraestructures de les presons a Catalunya.

El segon punt de la Moció crec que toca un punt importantíssim i de malestar, en aquests moments, entre els interns de la mateixa presó de la Roca. Com ens deia abans el Diputat senyor Oliart, hi ha una llista d'espera molt llarga per entrar, que tenen realment ja cobertes les seves característiques de tercer grau, i, a més, tenen treball fora de la presó i, en canvi, no el poden exercir. Jo crec que..., s'ha dit de la desesperança per part dels interns, jo diria que, en aquests moments, aquesta desesperança va molt més enllà: hi ha —i ho sap el senyor Conseller—, comença a haver-hi problemes entre els interns, perquè realment no hi ha lloc ni places per aconseguir aquest règim extern del règim penitenciari. Jo voldria dir, a més, que abans he dit que una de les polítiques que sempre hem dit que és fonamental en la situació penitenciària és la de la reinserció: si no hi ha un règim obert és molt difícil aquesta reinserció. Jo crec que, de les coses més importants d'aquest règim penitenciari, i tot posant en dubte que s'ha de modificar, com hem dit abans, la qüestió de la pena com privació de llibertat, és evident que si aquesta privació de llibertat comporta, almenys, un règim obert, pot haver-hi una reinserció real a la societat.

I, pel que fa al tercer punt, creiem que el funcionament del Consell Català Penitenciari, creat pel Decret 187/84, del 28 de juny, ajudaria a coordinar els esforços de les diferents administracions per trobar solucions a l'actual situació penitenciària, però considerem també que serviria per trobar noves vies, tot respectant la vigent legislació, per complir d'una manera més humanitzada les penes de privació de llibertat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nualart. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Oriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo he de començar per dir que no puc estar d'acord amb les afirmacions que ha fet el proponent de la Moció, relatives al grau de desconeixement del Conseller en respondre la interpellació, perquè jo entenc que, en la contesta del Conseller, el darrer dia, les bases de la situació —crítica i dolenta— penitenciària a Catalunya, les va contestar. El que passa és que sovint deu passar que interessa no aprofundir en el que un diu i millor oblidar-ho.

També em vull referir que tampoc és una qüestió estrictament de programa, del que diu un programa, perquè un programa es configura amb el que hom creu que després li correspon, i, és clar, sempre que hi hagi una solidaritat entre les institu-

cions i un compliment de les obligacions de les institucions, hi ha programes de partit —i en aquest sentit em referiré més endavant.

I també podria dir-li —em sembla que, dient això, gairebé podríem donar per acabada la intervenció, però no ho faré— que, per exemple, l'Estatut d'Andalusia inclou la possibilitat de tenir les competències penitenciàries, i, a Andalusia, el Govern central hi fa presons, hi està fent presons —en plural. A Catalunya agafem aquesta competència, perquè és una qüestió de principis, d'autogovern —i no autogovern només per aproximar el Govern al ciutadà, sinó perquè creiem que el poble català té dret a autogovernar-se, en principi—, les agafa i no li fan presons. És a dir, es castiga el fet d'assumir una competència.

Nosaltres agraim, senyor Oliart —com sempre—, l'interès que vostè hi posa, en això, i el debat que se suscita, però també voldríem demanar-li que escoltés, que aprofundís en les respostes que se li donen sovint, tant per part del Conseller com per part de la Conselleria, en diverses preguntes i accions que vostè fa.

Els dos primers punts de la Moció manifesten la necessitat de superar la insuficiència de places penitenciàries a Catalunya, i, a això, s'hi han referit tots els grups, aquest matí, de la Cambra, però, curiosament, no he escoltat jo que ningú es referís a aquest finançament, i aquesta és una reiterada discussió que hem tingut i que continuarem tenint, pel que veig. Però ningú s'hi ha referit. Aquesta és una preocupació que vostè sap que té el Govern —i després, amb les xifres, ho veurà—, i que no només la té de paraula, sinó que és sentida, profundament sentida, en el si de la Conselleria de Justícia. Però la situació té un origen i té unes causes, i jo crec que val la pena, encara que sigui molt breument, analitzar-les, perquè puguem comprendre on hem arribat, perquè, d'alguna intervenció que s'ha fet aquest matí aquí sembla com si talment no s'hagi fet res. I jo m'hauria d'equivocar molt, però els puc assegurar, pel que jo he vist, que en els sis anys que té competències el Govern català sobre matèria penitenciària, la situació és nogensmenys que extraordinàriament millor de com vam rebre nosaltres les presons l'any 84 —i no vull rectificar cap paraula: extraordinàriament millor de com vam trobar els centres penitenciaris l'any 84.

Vostè sap, senyor Oliart, que l'abandonament que l'Estat va tenir a Catalunya fins al moment de les transferències, quant a inversions en nous centres penitenciaris, era gairebé total. Ho va dir el Conseller Bassols i també ho va constatar a la Comissió de Justícia d'aquest mateix Parlament, en l'informe que va fer l'any 81. Entre els propòsits i les preocupacions de la dictadura no figurava, precisament, evitar el desarrelament social i familiar dels reclusos catalans. Conseqüentment, en finalitzar la «llarga nit», no només hi havia, proporcionalment, menys centres a Catalunya, sinó que, a més, eren, en conjunt, més vells i obsolets.

La política de construcció de nous centres penitenciaris que comporta l'adveniment de la democràcia es projecta a Catalunya només en la construcció d'un sol centre —que recordaran que és el de Lleida-2, amb capacitat de 350 reclusos—; en el mateix període de temps, més de quinze nous centres penitenciaris s'havien construït o iniciat a la resta de l'Estat. Jo també els vull recordar, senyores i senyors diputats, que l'arribada del Govern socialista a l'Estat, tan preocupats com jo crec que estaven i estan per aquesta situació, no va millorar excessivament

aquesta situació a Catalunya. Del desembre del 82 al febrer del 84, ni una sola nova actuació és portada a terme per incrementar l'angoixant manca de places penitenciàries a Catalunya: ni una sola.

Una altra causa, per a mi realment primordial, és la versió actualitzada del que els acabo de dir, que és el finançament de l'actuació en matèria de centres penitenciaris. El Govern central no aporta el finançament necessari per a la construcció d'aquests centres, malgrat que aquests crèdits —com vostès saben i hem discutit reiterades vegades, però veig que haurem de continuar fent—, aquests crèdits no han estat transferits. Quan el finançament dels serveis transferits era pel sistema del cost efectiu, no hi era inclosa la inversió nova en centres penitenciaris. En l'actual sistema de finançament, tampoc s'inclou aquest finançament, i això és quelcom que també ha estat reconegut, fins i tot. En la determinació del *quantum* del Fons de Compensació Interterritorial, tampoc no es tenen en compte les necessitats d'inversió nova en centres penitenciaris, fet diferencial que només afecta Catalunya: només Catalunya té competències en matèria penitenciària; ha assumit aquestes competències.

En els anys 85-88, a través d'un acord puntual amb el Ministeri de la Conselleria de Justícia, s'ha transferit a la Generalitat un total aproximat de 4.000 milions de pessetes, que també convindran que és una quantitat que no arriba a cobrir el total invertit en el nou centre de Quatre Camins, un sol centre; tampoc cobreix tota la quantitat de la despesa. L'any 89, no s'ha transferit res per aquest concepte, absolutament. En el Projecte de Pressupostos de l'Estat per al 1990, no hi figura ni una peseta per la construcció de nous centres penitenciaris a Catalunya: ni una sola peseta. En el programa d'inversions públiques de l'Estat per al proper quadrienni no figura tampoc cap previsió d'inversió.

Aquesta situació, que es pot il·lustrar amb el fet —poc racional, al meu entendre— que significa que, en el període 77-89, s'han construït a la resta de l'Estat trenta nous centres penitenciaris per a solament dos a Catalunya, és, com he dit, força il·lustratiu. Que, del total de diners invertits per a aquesta finalitat, poc més d'un 5%, senyores i senyors diputats, s'ha destinat a Catalunya, quan resulta que tenim el 16% de la població, quan resulta que gairebé el 15% dels reclusos estan a les nostres presons, quan és molt més gran el dèficit de places penitenciàries en proporció a les de la resta de l'Estat, i, a més a més, el fenomen de la Model. És això just? Vostès mateixos, senyores i senyors diputats.

Creiem que, una vegada més, el Govern central incompleix els seus compromisos i les seves responsabilitats amb Catalunya. Des de la perspectiva del que els acabo de dir, sembla com si assumir determinades competències —en aquest cas, les penitenciàries—, com si complir l'Estatut d'Autonomia i omplir-lo de contingut —que penso que d'això es tractava—, de contingut efectiu, fos per al Govern central quelcom que s'ha de castigar. Home!

I no estem d'acord tampoc amb l'afirmació que, en tot cas, això és producte d'un desinterès i manca de capacitat negociadora del Consell Executiu, perquè podria resultar fins i tot gracios, si no fos per la gravetat i la transcendència d'aquest fet, allò que els socialistes, al nostre entendre, neguen de forma injusta, arbitrària i, fins i tot, discriminatòria, sigui utilitzat a Catalunya, per ells mateixos, per acusar el Govern de Catalunya

de la manca d'interès i de capacitat negociadora.

Malgrat tot això, malgrat aquest incompliment del Govern central, de les seves responsabilitats en relació amb aquesta greu necessitat, el Govern de la Generalitat està fent un gran esforç. La Generalitat ha ampliat el centre de Wad-Ras; la Generalitat, senyor Oliart —i vostè ho sap—, sense haver rebut el finançament que se li deu, està portant a terme la construcció del nou centre penitenciari de Can Brians. En exercicis passats s'han gastat ja un total de 2.300 milions de pesetes; per a l'any 1990 —i vostè s'hi ha referit— hi ha prevista una inversió de 1.725 milions de pessetes. Per aquest any també s'ha previst iniciar les obres i la construcció del nou pavelló hospitalari penitenciari, que ningú en negarà la necessitat, perquè ha estat llargament repetit. Aquest any també és previst posar en funcionament una nova secció oberta per a joves, amb càrrec a crèdits per inversió de reposició, perquè no hi ha altra mena de finançament que no sigui aquest, ara com ara. I tot això, senyores i senyors diputats, sense finançament, havent de treure aquests crèdits, com és obvi, d'altres destinacions i d'altres necessitats.

Encara voldria dir una altra cosa a què s'ha referit també el representant d'Iniciativa per Catalunya, que és una altra causa que agreuja més encara la situació penitenciària, que seria el que, al nostre entendre, podríem dir la inoperància del Govern socialista per reorganitzar i fer funcionar amb eficàcia l'Administració de Justícia, i molt concretament la justícia penal. Després de set anys de govern, l'Administració de Justícia està com està: no s'ha actualitzat ni s'ha modificat la Llei d'Enjudiciament Criminal, no hi ha un Codi Penal nou, no s'ha portat a terme la creació d'un dret penal juvenil, i no s'han implementat mesures penals alternatives o substitutives de la pena de privació de llibertat.

La Moció es refereix també al Consell Català Penitenciari, i diu constatar la seva paralització injustificada. Sobre aquesta qüestió, voldria referir-los que la justificació vindria avalada pel grau d'eficàcia d'aquesta eina, que probablement no respon a la finalitat integradora i coordinadora d'actuacions que amb la seva creació es pretenia. El Departament de Justícia, amb bon criteri en una qüestió tan important com aquesta, s'ha decantat per l'eficàcia i per l'esperit que van inspirar la creació d'aquest òrgan. En aquest sentit, s'han dissenyat i es porten a terme actuacions coordinades amb diversos ajuntaments, diputacions, òrgans, algunes institucions sense finalitat de lucre que jo ara no detallaré tota vegada que se m'exhaureix el temps.

En resum, senyor President, senyores i senyors diputats, els plans de construcció de nous centres s'haurien acomplert i es poden complir si el Govern Central compleix les obligacions. Jo crec que cal instar el Govern perquè compleixi les seves obligacions, i per abreujar, tota vegada que se m'ha acabat el temps, en aquest sentit els faig avinent que el Grup parlamentari català al Congrés dels Diputats de Convergència i Unió ha interposat una esmena al Projecte de Pressupostos de l'Estat per al 1990 perquè es destinin a la Generalitat de Catalunya 1.500 milions de pessetes per a la construcció de nous centres penitenciaris. Aquesta serà una nova ocasió, una altra ocasió per comprovar i per constatar l'autèntic interès, el grau de veracitat de la preocupació que els socialistes diuen tenir per la insuficiència de places penitenciàries a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Passem seguidament a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 33 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els abocats a Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Àngel Colom, que en aquest cas substituirà l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo, que té la paraula.

Silenci, per favor!

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Abocats a Catalunya

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, ja reconec que l'hora en què em toca defensar aquesta Moció no contribuirà a incrementar precisament la meua popularitat a la Cambra, però procuraré de ser breu i precís. Procuraré defensar ordenadament els criteris, no tant la textualitat estricta de la Moció que presenta Esquerra Republicana, amb l'esperança d'aconseguir el seu vot i, sobretot, amb l'esperança de concretar alguns aspectes que entenem que poden contribuir a l'articulació d'un consens rigorós pel que fa a un tema important i greu com és el tema de l'abocament de residus urbans a Catalunya. Això, naturalment, ho faré sens perjudici que es manifesti aquí una diferència lògica, una diferència justa quant a la intensitat o quant al tipus de les exigències del meu partit, d'una banda, pel que fa a aquest tema i del Govern i de la majoria que li fa costat, de l'altra. El primer punt de la Moció que sotmetem a l'aprovació de la Cambra diu textualment que «el Parlament de Catalunya instarà el Govern a desenvolupar un pla director específic sobre residus urbans d'acord amb les necessitats i tendències actuals.» Naturalment, si fem referència a un pla director específic sobre residus urbans, ho fem tenint ben presents els errors comesos a parer nostre en el procés d'elaboració del Pla Director de Residus Industrials. Per tant, si es demana l'elaboració d'un pla específic és evident que es fa demanant alhora que es tinguin molt presents, tal com el mateix Conseller recordava el dia que es va substanciar la interpellació, que es tinguin molt presents, dic, les competències municipals i comarcals sobre els residus urbans, recollides en la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya i en la Llei sobre l'Organització Comarcal de Catalunya.

Per tant, la nostra demanda parteix, la nostra proposta parteix d'una determinada filosofia del tractament dels residus urbans; parteix, també, de la consideració de les competències locals i comarcals, però parteix, també, de la remarca de les responsabilitats indeclinables de la Generalitat i de la constatació objectiva de millorar, de la necessitat de millorar substancialment la política de tractament d'aquests residus i de fer-ho en el context d'un clima de diàleg amb totes les institucions i especialment amb les institucions locals i comarcals i les organitzacions municipalistes que les representen.

Al mateix temps, però, creiem que l'Administració, la Generalitat no pot fer renúncia de les seves funcions pel que fa a la

coordinació, pel que fa a la planificació general i pel que fa al suport en aquesta matèria. A més a més, si bé és cert que hi ha diferències substancials entre els residus industrials i els residus urbans —suara se'n tornava a parlar—, no és menys cert que en els darrers anys les seves composicions respectives i el seu nivell de toxicitat s'han anat acostant perillosament.

Quan els residus dels assentaments humans estaven compostos majoritàriament per matèria vegetal i per matèria animal en descomposició, era relativament senzill que aquests residus passessin als circuits de reciclatge natural i tornessin a integrar-se a la biosfera. En canvi, en aquests moments la composició dels residus urbans ha variat extraordinàriament i aquesta variació és indissociable de les substàncies que entren en la producció industrial i que per la via del consum s'integren a la bossa de residus de les llars catalanes. No s'oblidi que en aquests moments la bossa de la brossa dels nostres conciutadans inclou, en proporcions considerables, elements tòxics, elements perillosos en forma de plàstics, en forma de piles —i especialment les de mercuri—, medicines, envasos mig buits de productes de neteja domèstica, esprais, metalls diversos, materials sintètics, restes de pintura, etcètera, etcètera.

Conseqüentment la Generalitat pot exercir les competències esmentades; pot incidir en alguns casos indirectament, però de forma molt decisiva en la composició de la bossa de la brossa dels ciutadans de Catalunya, mitjançant també l'exercici de la seves competències sobre la producció industrial. I finalment pot contribuir a millorar de forma decisiva la recollida selectiva i el tractament dels residus urbans. Naturalment que això implica, en som conscients, una modificació progressiva dels hàbits de producció i consum d'una societat industrial avançada com la nostra i la recerca d'alternatives que redueixin directament i indirectament el volum total de residus urbans, en aquest cas, i sobretot, sobretot la seva toxicitat.

Pel que fa al segon punt de la nostra Moció, de la Moció que presenta Esquerra Republicana, recordo breument el debat que es va produir entre l'Honorable Conseller i el meu col·lega, l'Il·lustre senyor Colom, pel que fa a l'estat de l'abocador del Clot de les Mules, un tema que ha tornat a aparèixer en aquesta Cambra aquest matí, fa poca estona; un abocador posat al seu dia com a modèlic i pres en conseqüència per part de l'interpellant del meu Grup com a element de contradicció, justament pel seu estat actual, per les seves deficiències, posades al descobert arran de les pluges del darrer hivern i que han provocat —com ja s'ha dit en aquesta Cambra— la filtració de lixiviats, que van a parar, que han anat a parar directament al riu.

Amb posterioritat a la interpellació, l'Honorable Conseller va rebre l'alcalde de Besalú i els representants de la Comissió de Seguiment i crec que en el decurs de l'entrevista el Conseller va tenir ocasió de convèncer-se que les deficiències de l'abocador eren més greus i que les tasques de modificació i resolució de les deficiències estaven més endarrerides del que semblava el darrer dia en aquesta Cambra. En concret, pel que sabem, va ser dilluns passat quan va arribar a Olot un projecte de millora per un import de 7 milions de pessetes. I he de dir, també, que tant els afectats com Esquerra Republicana, que és en definitiva en nom de qui parlo, seran exigents a l'hora de demanar l'aturada de l'abocador si no es fan adequadament totes aquestes reformes, i especialment si, un cop fetes, noves pluges o noves circumstàncies posessin de manifest que l'abocador del Clot de

les Mules encara no compleix les condicions mínimes exigibles. Tanmateix, com he dit en l'inici de la meua intervenció, jo no m'allargaré parlant de tots els fets concrets, debatuts i observats sobre aquest particular en la interpellació perquè en va parlar suficientment el senyor Colom, n'ha parlat avui el senyor Gimeno, en va parlar l'Honorable Conseller, n'ha tornat a parlar avui... Ara bé, ha de quedar clar que les coses, des del nostre punt de vista, no anaven tan avançades com se'ns va dir la setmana passada. Però en aquests moments crec que ens interessa sobretot de concentrar-nos en la concreció i en el compromís per part de la Cambra de determinades mesures que podrien prendre's i que naturalment, si no es prenen o no es prenen bé, n'hauré de tornar a parlar més endavant.

Certament, els abocadors urbans de Catalunya presenten deficiències importants; en alguns casos deficiències molt importants. Vam prendre com a exemple especialment greu el cas del Clot de les Mules, però en podríem presentar d'altres i podríem parlar de deficiències degudes a l'emplaçament, degudes al manteniment, degudes a l'aparició de lixiviats que contaminen sovint les aigües del riu, les aigües subterrànies, i degudes també a la proximitat —en alguns casos concrets, proximitat realment perillosa— d'abocadors a clapes boscoses. Casos d'abocadors que han vist desaparèixer la tanca que garanteix el control del seu accés, etcètera.

De tota manera el que jo volia fer bàsicament és enllaçar amb un to dialogant, ara bé, a partir d'exigències molt clares i molt precises per part nostra, amb la voluntat d'arribar a acords objectius, acords de futur, acords que es basin simultàniament en el diàleg, però també i d'una manera molt clara en la participació, sense que això comporti, evidentment, d'una banda ni la rebaixa de cap plantejament, ni de l'altra la renúncia de cap competència.

Encara que segurament en parlarem després, un cop plantejades les esmenes, jo vull reconèixer que els grups i agrupacions de la Cambra crec que procuraran —de fet crec que ja han procurat— de trobar aquests punts d'acords en un tema que entenem que hauria i que podria anar millor. És evident que hi ha raons d'índole general, tipus de producció, tipus de societat, tipus de creixement i que la humanitat no es caracteritza, malgrat tot, malauradament no es caracteritza per tenir un pas lleuger sobre la terra, com deia un poema, sinó tot el contrari.

Ara és evident que això no és immutable, és evident que això no és absolutament inevitable; és evident que pot haver-hi una millora substancial en el tractament dels residus urbans, i crec que és aquí que ens hem de concentrar. Realment no hi ha hagut —com deia avui el senyor Gimeno— un clima tan crispat com en altres ocasions en què hem parlat d'aquests temes. Potser és un bon presagi; ens agradaria de creure-ho així. Per tant, sincerament confiem en la bona disposició dels grups i agrupacions, i confiem que aquesta bona disposició es concreti en la votació de la Moció que es presenta.

Lamento que per primer cop en totes les intervencions que he tingut en aquesta Cambra justament se m'hagi encès avui el llum quan havia promès de ser breu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La culpa és del rellotge, eh! Gràcies, senyor Pueyo. Han presentat esmenes l'Agrupació del CDS i el Grup Socialista. Per l'Agrupació del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, gràcies, senyor President. Molt breument, donada l'avançada hora.

Començaré dient que compartim plenament el contingut de la Moció, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que malgrat això hem presentat tres esmenes a la seva Moció. L'esmena número 1 és una matisació del punt 2 de la Moció en el sentit que proposem clausurar preventivament tots aquells abocadors les condicions dels quals no s'adaptin a hores d'ara a la legislació vigent. I concretament, com fa la Moció, en el fet de clausurar preventivament també l'abocador anomenat Clot de les Mules fins que no es resolguin les deficiències observades en el seu funcionament que varen quedar paleses en el moment de la substanciació de la interpellació i a les quals s'ha referit avui molt oportunament l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

L'esmena número 2 és complementària de l'anterior, i és una aportació en positiu en el sentit de proposar que s'incrementin les cooperacions econòmiques i tècniques pel Govern de la Generalitat amb els ens locals, per tal de trobar emplaçaments idonis per a nous abocadors que substitueixin els clausurats.

I, finalment, una darrera esmena, la número 3, d'addició d'un nou punt quatre al text de la Moció, també en el sentit, apuntat per l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo, d'incrementar les tasques de control d'abocament d'aigües sense depurar de les lleres públiques com a conseqüència de l'incorrecte funcionament d'alguns abocadors.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup Socialista, per defensar les esmenes del Grup, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. He escoltat amb molta atenció la intervenció del senyor Conseller a la interpellació feta anteriorment perquè tractava, evidentment, sobre aquests temes. I en la seva intervenció hi ha hagut dues parts: una que m'ha preocupat i una altra que m'ha donat la resposta a la primera preocupació. La primera, quan ha dit que el tema dels residus urbans semblava, de la primera intervenció, que era una responsabilitat quasi única, la solució fonamental, dels ens locals. Però després, en la intervenció final, quan ha dit que la gran responsabilitat i les competències que té el Consell Executiu sobre els temes ambientals i, per tant, no tant del tema dels residus urbans, sinó dels problemes que es generen per un tractament incorrecte dels residus urbans, això pot generar una problemàtica en la qual el Consell Executiu té plena responsabilitat.

El problema greu dels residus urbans, molt similar al que generen els residus industrials però no idèntic —té les seves diferències—, és el que fa pensar —i de les mateixes paraules del senyor Conseller així es despenia— en la necessitat d'un pla director de residus urbans que tracti de posar una racionalitat i planifiqui aquests problemes que es generen i que, evidentment, des d'una Administració municipal difícilment es poden resoldre. Ja sabem que avui existeixen molts d'abocadors incontrolats, que són utilitzats a vegades pels mateixos ajuntaments, però moltes vegades perquè manquen els mitjans tècnics, els mitjans humans i, sobretot i fonamentalment, manquen els mitjans econòmics per a un correcte tractament i per poder aplicar una política necessària pel que ha de ser una orientació correcta del tema dels residus urbans, que aniria en la línia fonamental

del reaprofitament d'aquests residus urbans i utilitzar les diverses formes que ja existeixen en aquests moments.

Hem de pensar que hem de canviar la tendència, canviar la política. Jo crec que, tant la intervenció que s'ha produït anteriorment com les esmenes que es proposen pel nostre Grup van en aquesta direcció. Avui dia els residus urbans, la majoria, s'aboquen en gran mesura en abocadors, alguns controlats, però la majoria o una gran quantitat d'incontrolats. I una minoria d'aquests residus ja estan en una tendència correcta, com poden ser les plantes de tractament, les incineradores o els grans abocadors controlats.

Per tant, creiem que aquesta tendència no ha de ser una cosa minoritària, ha de ser la tendència general i, per tant, la necessitat d'aquest Pla director que, evidentment, creiem que s'ha d'elaborar des del Consell Executiu amb una col·laboració i amb una realització molt implicada —i en això hi estem totalment d'acord— amb els que tenen també una gran competència, una gran responsabilitat, que són els ens locals i, evidentment, les seves organitzacions representatives. Per què? Perquè aquest Pla director ha d'estar en la línia de planificar i racionalitzar el tractament, l'eliminació, si escau, l'emmagatzematge controlat dels residus urbans generats en el nostre país.

La segona esmena va en la direcció de posar fre a una cosa que jo he sentit que el senyor Conseller ha dit que aquesta és la direcció en la qual està el Consell Executiu, però jo crec que s'ha actuar amb claredat i amb contundència en un problema que, en aquests moments, agreuja la situació del nostre país, com és l'existència d'abocadors incontrolats que degraden el nostre medi natural i, sobretot, degraden els nostres aqüífers en un moment que aquest problema de l'aigua és tan greu, la situació és tan greu, és quan hem d'estar més a favor d'aquesta política que sembla a vegades cara, però que ens ha de sortir barata, que és la del tractament correcte dels abocaments incontrolats que es produeixen tant en els aqüífers, en els rius, per abocaments urbans, per abocaments industrials i que si això es fes correctament és evident que el problema que tindrem de l'aigua seria greu, perquè no depèn només d'aquesta política —és evident, no vull fer tampoc un cant a aquesta direcció—, però el que és evident és que els aqüífers que tenim a vegades contaminats es podrien aprofitar per resoldre aquest gravíssim problema.

Per tant, la segona esmena va en la direcció d'acabar amb la contaminació dels aqüífers, el deteriorament del territori i del paisatge, evitar els incendis que provoquen aquests abocaments incontrolats, acabar amb la insalubritat, acabar, per tant, amb algunes plagues i desequilibris que es produeixen en el territori i, per tant, jo crec que és una esmena que apunta en la direcció de fer en el nostre país que el deteriorament produït pels abocaments incontrolats tingui uns resultats positius perquè és més beneficiós, és més econòmic restaurar, posar controls, que no anar després a la queixa permanent de dir que això s'ha produït perquè era inevitable.

És per tant que jo crec que avui, amb aquestes propostes de tractament dels residus urbans, estem en una direcció —crec— correcta, de tractament correcte dels problemes tan greus que pateix el nostre medi natural.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Ara els grups no esmenants poden posicionar-se. El Grup parlamentari

Mixt es vol posicionar? Té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Amb molta brevedat, senyor President, i plantejar la nostra preocupació perquè aquesta Moció es discuteix a aquesta hora, perquè és un tema d'importància cabdal i que el conjunt de la població de Catalunya, jo estic convençuda que està preocupada per aquests temes.

Partint d'aquesta idea, nosaltres donarem suport a aquestes dues Mocions presentades per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, perquè jo crec que plantegen dos temes necessaris però, a més, de sentit comú. I jo crec que el sentit comú en política ha de ser un dels elements que ens ajudi a tots a avançar en la resolució dels problemes; perquè la primera proposta és de fer un pla director específic per aquest tema que s'ha demostrat que, en la pràctica, té una importància cabdal en la resolució dels problemes, i perquè la segona proposta és una cosa tan simple com dir que una cosa que no funciona que s'aturi fins que es donin les mesures concretes com perquè pugui funcionar.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta Moció, i donarem, a més, suport a les esmenes presentades, en general, si és que són acceptades pel Grup, perquè pensem que milloren la proposta feta per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari Popular es pot posicionar l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Molt breument, senyor President, perquè hem vist com ha respost lo panorama. Jo crec que, malgrat tot, les protestes expressades moderadament —perquè ara a tots ens agradaria estar dinant— crec que mai lo President del Parlament nega el pa i la sal als seus diputats.

En tot cas, manifestar que sempre que es respecti el principi d'autonomia dels municipis és imprescindible que, independentment del debat quan es va substanciar la interpellació, és imprescindible —deia— que aquesta Moció tingués lo suport unànime de la Cambra. Lo primer punt demana desenrotllar lo Pla director específic de residus urbans, d'acord amb les necessitats i les tendències actuals. Jo diria que això és absolutament raonable i necessari.

I el segon punt demana deixar d'utilitzar aquells abocadors el funcionament dels quals s'ha demostrat que és incorrecte. I si el primer punt era necessari i raonable, est segon punt —m'atreveixo dir— que és de sentit comú i de responsabilitat política.

Per consegüent, compta esta Moció d'Esquerra Republicana amb lo vot favorable del Grup Popular, independentment que s'acceptin o no les esmenes presentades pels altres grups.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. També motivat per les urgències gàstriques pròpies de l'hora, i perquè ja he fet una interpellació parlant sobre el tema, seré molt breu.

Crec que la Moció que se'ns proposa ara per part de l'Agrupació d'Esquerra Republicana és una moció que va en la línia del que hem dit abans, que cal no sols esperar que les entitats locals tinguin preocupació pel tema sinó que cal promoure tot un pla per al tractament dels residus urbans i que pensem que és

molt encertat el primer punt quant a desenvolupar, i potser prèviament elaborar, un pla director sobre aquests residus.

De tota manera, voldria fer esment, també breument, a unes dades que m'han semblat preocupants o contradictòries de la resposta última del Conseller, quan ens ha donat una sèrie de dades que diuen que els residus urbans que estan tractats a determinades comarques, ens ha fet uns percentatges —entenc— molt elevats, perquè —si no ho tinc malentès, jo— si al Vallès Occidental hi ha el 100% dels residus controlats i s'han detectat pel mateix Departament 105 abocadors incontrolats, no sé si els abocadors són únicament i exclusivament de residus industrials, que em semblaria greu i si això de l'any 88 a l'any..., a principis del 90 s'ha corregit, em semblaria d'una rapidesa i diligència extraordinàries del Departament. Suposo que ja tindrem temps per poder-ho discutir.

També estem d'acord amb la segona part de la Moció, no amb tot el seu contingut; creiem que les esmenes que van..., que estan fetes tant pel Grup de l'Agrupació del CDS com pel Grup Socialista són més aclaridores, milloren la redacció i hi votarem favorablement, suposem que en una moció modificada o en una transaccional que ens pugui presentar el Grup d'Esquerra Republicana, perquè creiem que aquest és el camí: començar a posar fil a l'agulla en el tema dels residus urbans, també.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, potser ens hauríem de felicitar, abans que res, perquè el clima aquest d'avui i aquesta inquietud que es troba no només en les il·lustres senyores i senyors diputats que han format les seves exposicions fa uns moments, sinó també en tot el poble de Catalunya, d'aquesta consciència que hi ha pel que fa a residus urbans, em sembla que és un punt..., un punt positiu en què el país ha avançat. Perquè, temps enrere, aquesta sensibilitat no hi era i la prova és que el país estava ple d'abocadors urbans incontrolats. Aquests dies s'ha parlat de 500.000 —no sé quants n'hi havia, però n'hi havia molts.

I ara s'està prenent una marxa, un camí amb vista a resoldre aquest problema i aquesta Moció que avui es presenta, i la interpellació que ha presentat fa uns moments l'Illustre senyor Gimeno, també en aquest mateix sentit.

Per tant, jo penso que, en primer lloc, quedem com quedem, votem com votem, ens hem de felicitar del clima i de la resposta i de la sensibilitat que té el país amb vista a aquest problema.

El primer punt, tal com el redacta la Moció, tal com el proposa que sigui votat Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres, senzillament, no el veiem clar, perquè insta el Consell Executiu o el Govern a actuar d'una manera que seria, en el fons, immiscir-se en les competències dels ens locals. Jo he entès, en les intervencions dels diferents grups, que això ja es reconeixia, però, malgrat tot, el text presentat i explicitat en la Moció no va en aquest sentit. És clar que la competència pel que fa a abocadors de residus urbans és exclusivament dels municipis; la Llei de Règim Local de Catalunya els dona competències, ja se n'ha parlat, no m'haig d'allargar més en aquestes hores i també, doncs, en el camp i en els aspectes que li pertoca l'organització comarcal, també, segons estableix la Llei que la regula.

Però nosaltres, no és que no estem disposats i no vulguem...,

no volem de cap manera que el Govern al qual donem suport defugi, defugi també, des de la seva sensibilitat i des de les seves obligacions de vetllar pel medi natural i pel medi ambient a Catalunya, participar, a treballar de manera activa en el que sigui el futur d'aquests abocadors que han de controlar i han de permetre resoldre el tema dels abocadors indiscriminats, incontrolats que hi havia en el país.

Per tant, nosaltres no ens oposarem, de cap manera, que actuï, doncs, el Consell Executiu o el Govern en aquesta línia, sinó que creiem que ho ha de fer en tot allò que sigui de política del medi i, de fet, tant en els elements del medi com en la prevenció i en el control dels agents degradadors del medi, com són els residus urbans.

Alguna cosa s'ha fet en aquest temps, en bona part a causa dels organismes locals, és evident, però quan un 20% de comarques de Catalunya tenen ja resolt en un 100% —encara que puguin quedar alguns abocadors aïllats de poca quantia, però en grans magnituds—, el 100% resolt, en un 20% de les comarques de Catalunya, en un 20% entre les quals hi ha les de gran densitat de població, que, per tant, vol dir molt més, molt més d'un 20% i més d'un 40% de la població de Catalunya, i quan hi ha un altre 20% de comarques que tenen resolt més d'un 50%. Això vol dir un esforç, un pas positiu fet en aquest país, i que aquest problema, que abans era un problema molt greu, avui, la sensibilitat que hi ha, a tots nivells, a nivell municipal, a nivell del Govern de Catalunya i a nivell del carrer, això té símptomes d'anar pel bon camí.

Nosaltres, per tant, donaríem suport a aquest primer punt, però sempre que es tingués en compte, fos molt tinguda en compte la competència municipal o la competència dels ens locals, sobretot, entenem, que per poder actuar el Govern amb una certa flexibilitat, fos a través d'aquelles entitats, en coordinació, en col·laboració amb aquelles entitats municipalistes que avui dia estan legalment constituïdes.

Nosaltres, per tant, estem d'acord amb l'esperit d'aquest primer punt, però voldríem que, en qualsevol cas, quedés, per poder-ho votar, totalment reflectit el que són les competències municipals i, per tant, que aquest pla de residus es pogués fer en absoluta col·laboració amb les entitats que representen els municipis, que són qui tenen la competència.

I, pel que fa al segon punt, que es proposa deixar d'utilitzar els abocadors que pel seu funcionament incorrecte..., diu: «mentre no siguin corregits de forma definitiva els defectes»... Bé, l'Honorable Conseller fa uns moments, en resposta a la interpellació del senyor Gimeno, ja ho deia, que evidentment els que produeixin contaminació s'han de tancar, però una cosa és el funcionament incorrecte i l'altra és que produeixin contaminacions, poden haver-hi altres maneres de no funcionar. Nosaltres estem segurs, tenim plena confiança que el Govern aplica, aplica, a través dels mecanismes que sigui, d'activitats classificades, que són les que també controlen, en bona part, el que són els abocadors, que aplicarà totes aquelles mesures necessàries perquè quan n'hi hagi un que no funcioni, dos, els que siguin, no puguin contaminar, però en qualsevol cas ens sembla que aquest punt no seria..., nosaltres no el podríem votar.

Jo voldria fer un esment, en concret, al tema de l'abocador de Beuda, perquè aquests dies se n'ha parlat molt, i tinc la impressió que ni el senyor Pueyo ni el senyor Colom —que l'altre dia en parlaven—, ni el senyor Gimeno hi han estat. Miri, jo hi

vaig ser tota la tarda encara no fa quaranta-vuit hores, i escoltin, Déu n'hi do, Déu n'hi do, no només en el seu aspecte, sinó en com funciona i en com va. Un abocador que, aquí, doncs, s'ha dit —es va dir l'altre dia i avui es tornava a insinuar— que havia costat molt més del doble... Escoltin, l'increment de cost va ser exclusivament d'un 20%; per altra part, una diferència gens estranya en una obra d'aquesta mena. S'havia previst que costaria 90 milions i en va costar 107, i no 55 d'inicials i 200, com deia el senyor Colom avui fa quinze dies.

Aquell abocador està francament bé. Els llixiviats avui van a la bassa i com està, com està difícilment pot passar res, difícilment pot passar res. S'han fet obres, s'han fet unes rases perimetrals per evitar que les escorrenties de les pluges caigudes en un moment de pluges torrencials puguin anar a la bassa altra vegada i poguessin desbordar i sortir en el llit de la riera de Capellades, que és el que va provocar els conflictes el novembre de l'any passat. Però això, com està ara, no pot passar.

Segur que l'abocador de Beuda o qualsevol altre abocador en els seus inicis de funcionament poden tenir uns problemes; això, em sembla que no ho pot negar ningú. Qualsevol obra d'aquesta categoria..., i, a més a més, en un país en què fins ara no hi havia experiències, un problema tècnic, un problema de disseny hi pot ser; l'important és corregir-ho i evitar que hi puguin haver, sobretot, problemes greus de contaminacions. Com està l'abocador de Beuda? Hi vaig ser tota la tarda abans d'ahir, l'he vist molt bé, i els puc assegurar, senyores i senyors diputats, que és un gran abocador, que en aquests moments es veu, a més a més, per la seva secció, perquè a la primera terrassa ja s'ha tallat, ja s'hi ha començat a treballar —que no sé qui era dels il·lustres diputats que ha parlat que ho posava en dubte—, s'hi ha començat a treballar per fer l'obra final, l'obra final d'aquesta sèrie d'actuacions que s'hi han hagut de fer per resoldre aquests petits problemes, i s'ha tallat, s'ha seccionat el que és la primera terrassa i es veuen els residus que hi ha dintre, que estan totalment secs; evidentment no hi ha hagut filtracions, però és que tampoc n'hi hauria perquè la capa de segellat que hi ha a sobre és molt important, molt important, la capa d'argila, molt important, i s'acaba amb una capa amb un drenatge que tampoc seria possible que els llixiviats passessin a través d'aquell lloc. En aquest abocador, aquestes primeres terrasses que ja han estat ocupades i segellades, ara, d'aquí a poc temps, d'aquí a un parell de mesos, està previst recobrir-les de terra i iniciar ja la replantació en la fase més inferior.

Aquest és un gran abocador, un abocador modèlic, encara que ha estat posat en dubte per Esquerra Republicana de Catalunya, i nosaltres entenem que, en qualsevol cas, molt més modèlic que no pas tancar-lo i deixar altra vegada que entressin en funcionament a la comarca de la Garrotxa vint-i-un abocadors incontrolats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. Ara, el senyor Pueyo es pot pronunciar sobre les esmenes presentades.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Evidentment, la Moció presentada per Esquerra Republicana, com tota obra humana, és perfectible, i és voluntat d'Esquerra Republicana recollir, tant com sigui possible, el sentit i, de vegades, la textualitat d'algunes de les esmenes presentades, que efectivament en alguns casos milloren, clarifiquen el sentit de la nostra pròpia Moció.

En aquest sentit, i per fer-ho ordenadament, voldríem dir que en el primer punt nosaltres presentaríem una transacció, una esmena transaccional, que crec que seria acceptable en el sentit que havien manifestat anteriorment els oradors —especialment el senyor Madueño i el senyor Masó. El text que passaré a la Mesa seria el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar, conjuntament amb les administracions locals representades per les seves agrupacions municipalistes legalment constituïdes, un pla específic per al tractament dels residus urbans, d'acord amb les necessitats i les tendències actuals.»

En el segon punt, nosaltres admetríem la segona de les esmenes que presentava el Grup Socialista; no admetríem la primera perquè entenem que queda resolta amb la presentació d'aquesta transaccional. Admetríem la segona en el sentit que, d'una banda, nosaltres vam usar el cas del Clot de les Mules especialment com a exemple destacat, malgrat la diferència de parers que s'han manifestat; podríem haver triat altres exemples i segurament, en altres moments, a la Cambra parlarem d'altres. Ara bé, com sigui que la redacció proposada pel Grup Socialista permet d'incorporar tàcitament aquest cas, i, naturalment, permet que, si després d'aquesta reforma es comprova, com diu el text, que té defectes funcionalment irreparables, doncs això afectaria també el cas del Clot de les Mules.

I, per una altra banda, creiem que incorpora una part dels matisos que havia fet el senyor Masó. El senyor Masó criticava el fet que en el nostre text es parlés de deixar d'utilitzar els abocats on ha quedat demostrat que el seu funcionament és incorrecte; és a dir, nosaltres parlàvem de «funcionament incorrecte». En canvi, acceptant aquesta esmena, on es parla d'abocats incontrolats o abocats que tinguin defectes de funcionament irreparables, considerem que probablement s'hi incorporaria el matís que plantejava el senyor Masó.

Per una altra banda, pel que fa a les esmenes que ha presentat el Grup del CDS, creiem que la primera i la segona no les admetríem, perquè considerem que, si més no de forma tàcita, queden incorporades en la redacció de l'esmena transaccional. I, en canvi, sobretot tenint en compte que probablement la Moció es votarà separatament per punts, admetríem la tercera de les esmenes, admetríem la tercera de les esmenes, però amb el convenciment que l'aprovació i l'estricta desenvolupament dels dos punts anteriors acabaran fent-la innecessària, perquè, evidentment, si no aconseguim que la incorporació de llixiviats procedents dels abocats a les lleres públiques deixi de ser una realitat més o menys freqüent, això vol dir que no s'haurà avançat, que no s'haurà millorat la planificació dels abocats i que no s'hauran tancat aquells que, manifestament, tenen defectes de funcionament irreparables o que són il·legals.

Per tant, amb l'agraïment exprés per part d'Esquerra Republicana als dos diputats esmenants, el senyor Latorre i el senyor Madueño, però també al senyor Masó, per Convergència i Unió, al senyor Gimeno, al senyor Curto i al senyor Sánchez, que han fet aportacions molt positives i molt constructives, aquesta és la posició d'Esquerra Republicana pel que fa a les esmenes. Gràcies, també, a tots els diputats per la seva paciència i per l'interès demostrat sobre aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Votarem la Moció amb els dos punts per separat.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin

d'acord amb el primer punt, que es posin drets.

Aquest primer punt ha quedat aprovat per unanimitat.

(Pausa.)

I ara votem el segon punt.

Vots a favor?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

És innecessari votar l'esmena admesa, eh?, perquè ha decaigut, el punt tercer que hi afegia el CDS. (L'I. Sr. Pueyo demana per parlar.) Senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO: Senyor President, no entenc...

El Sr. PRESIDENT: L'ha admesa vostè.

El Sr. PUEYO: Sí, sí, l'he admesa.

El Sr. PRESIDENT: Vol que se sotmeti a votació o entén que ha decaigut?

El Sr. PUEYO: No, no, jo demanaria que se sotmetés, malgrat tot, a votació.

El Sr. PRESIDENT: Doncs se sotmet a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada, el tercer punt ha quedat rebutjat per 23 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral. La primera pregunta és del Diputat Il·lustre senyor Celestino Sánchez, del Grup Mixt. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la dimissió del Sr. Lluís Prenafeta

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, nosaltres esperàvem saber la dimissió del senyor Prenafeta per la informació d'*El Observador*.

Com que hem sabut que aquest periòdic no funcionarà fins al setembre, ens hem vist una mica en l'obligació de demanar l'opinió que el Consell Executiu té de la dimissió presentada

pel senyor Prenafeta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart. *(Remor de veus.)*

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Prenafeta, el Secretari General de la Presidència, va fer una conferència de premsa, i va fer públics els motius pels quals..., de la seva dimissió, i concretament va dir que volia tornar a l'activitat privada, i ho va fer públicament a tots els diaris, a tots els mitjans informatius, i ha estat de coneixement generalitzat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Sánchez pot repreguntar.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: La resposta del senyor Conseller ha estat tan estricta que dóna la impressió que aquesta pregunta feta per aquest diputat no tenia sentit.

Però, escolti'm, senyor Conseller: el senyor President, el Molt Honorable President de la Generalitat, ha fet declaracions públiques a la premsa i ha aparegut amb molta claredat la seva preocupació —i voldria dir una altra paraula, però en funció que estic al Parlament no la dic—, expressant una crispació que jo crec que no tindria sentit si darrere d'aquesta dimissió no hi ha alguna cosa, perquè, és clar, no té sentit. Però és que no té sentit tampoc que el senyor Prenafeta faci la presentació de la seva dimissió i digui «per a d'aquí quatre mesos», i, a més, que en aquesta presentació de la seva dimissió fa algunes declaracions molt complicades, fa acusacions respecte a persones que estan en la vida pública, sense dir noms, d'una claredat, per dir-ho d'una manera, que suposo que tots els diputats tenen consciència que ell parla però no ho diu, i no passa res.

Però, al mateix temps, hi ha un altre element de preocupació, des del meu punt de vista, i és la poca confiança —crec— que s'expressa per part del Consell Executiu de la Generalitat en les lleis del nostre país, i nosaltres, aquesta falta de confiança en els mecanismes legals, creiem que és un element que segurament hauríem de discutir.

I per últim un tema que també ha sortit a la premsa, però és que no és un problema de la premsa, és un problema que tots els diputats que estem aquí ho sabem, aquesta idea que membres de Convergència Democràtica han celebrat amb xampany la dimissió del senyor Prenafeta. I aquest és un element de preocupació, perquè el senyor Prenafeta no era qualsevol persona, no era qualsevol persona, i nosaltres li volem dir amb molta claredat: el Partit dels Comunistes de Catalunya no ha celebrat amb xampany la dimissió del senyor Prenafeta, perquè tenir un adversari, tenir un adversari de la talla del senyor Prenafeta estava molt bé, perquè això ens feia créixer, ens feia fer militants, la qual cosa sempre és bona en aquesta confrontació de caràcter polític.

I per últim dir un element que també creiem que és important. El senyor Prenafeta diu que guanyarà batalles després de mort, com el Cid Campeador. A nosaltres això ens preocupa, perquè entenem que no té sentit aquest tipus d'actitud.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller Guitart pot...

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor diputat, a vostès de militants els en falten, per tant no ho atribueixi al senyor Prenafeta; suposo que de tant en tant els en deu caure un, encara que siguin pocs.

Després, a vostè, el que jo li puc respondre és amb criteris de Consell Executiu, i li llegiré el comunicat, la primera part del comunicat que va emetre el Consell Executiu en relació amb l'anunci..., diu: «El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya es dóna per assabentat...» —el respecte a les lleis és això; nosaltres en relació amb una dimissió d'un secretari general, que és un càrrec de lliure designació del President, el Consell Executiu se'n dóna per assabentat; no hi ha altre respecte a les lleis, senyor diputat—, «es dóna per assabentat de l'anunci de la dimissió presentada pel senyor Lluís Prenafeta com a Secretari General de la Presidència, que es farà efectiva el 31 de maig, i expressa el seu reconeixement pels serveis prestats durant els deu anys de permanència en el càrrec.» El sentiment del Consell Executiu es tradueix amb aquest paràgraf.

Tot això altre, senyor diputat, són històries que vostè es munta, són històries que es munta la gent, però en definitiva la resposta del Consell Executiu és donar-se'n per assabentat, agrair-li molt sincerament i reconèixer-li els serveis prestats i desitjar-li que en la seva nova etapa —perquè va venir, com ell mateix deia, de l'empresa privada i torna a l'empresa privada— tingui molta sort, i que pugui continuar prestant els serveis al país, els mateixos que ha pogut prestar des del seu càrrec de govern.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta la formula la senyora Maria Dolors Montserrat.

Pregunta al Consell Executiu sobre una campanya de recollida de roba usada

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, en molts municipis de Catalunya s'està duent a terme des de fa temps una campanya de recollida de roba usada, passant, doncs, un tipus de papers per sota les portes de les cases o dels pisos, i fins i tot, doncs, a les bústies, sense cap identificació dels organismes establerts per beneficència. S'ha dotat alguna mesura de seguiment d'aquestes campanyes de recollida de roba?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Sí, senyor President, senyora diputada, el Consell Executiu, i en concret el Departament de Benestar Social, vigila que les entitats que actuen en serveis socials estiguin degudament legalitzades i enregistrades. Quan així ho fan, no tenim pas per què anar a mirar exactament el que fan, perquè està dintre de la legalitat, la seva actuació. Si això no fos així ens hem de moure com ens movem en altres terrenys, per una denúncia, per una indicació i a partir d'aquí comença el Departament a actuar.

En aquest cas no n'hem rebut cap, de denúncia i, per tant, si es rebés, amb molt de gust nosaltres i l'ajuntament respectiu, d'allà on s'actués, que també té competències al respecte, ac-

tuàrem en funció, diguem, de la legalitat d'aquesta empresa, de la legitimitat del que fa, però en aquests moments no tenim cap indicació de cap de les associacions que poden actuar en aquest sentit, que es «vislumbri» que fan cap actuació incorrecta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La senyora Montserrat vol repreguntar? *(Pausa.)*

La Sra. MONTSERRAT: No, gràcies. Em dono per contestada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Passem a la tercera pregunta, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la consideració d'estrangers referida
a infants nascuts en altres comunitats
autònomes en un formulari del Departament
d'Ensenyament*

El Sr. CADEVALL: Senyor President, en una enquesta de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa sobre el nivell d'integració dels nens estrangers —ho repeteixo: «d'integració dels nens estrangers»— del Maresme es qualifica d'«estrangers» els nens nascuts en altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Això és d'una gravetat extraordinària, és ofensiu per als altres pobles d'Espanya, és contrari a la Constitució i a l'Estatut i, per tant, pregunto: quines mesures ha pres el Consell Executiu, quina és la responsabilitat de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa i del Servei de l'Ensenyament en Català, i fer constància que això ha provocat un problema a les escoles de Mataró. El regidor ha hagut de sortir en defensa de les escoles i de l'ensenyament del català perquè rebien trucades de tot Espanya dient: «Què passa amb les escoles de Mataró?» Jo crec, senyor Conseller, que la pregunta és: «Què passa amb el Servei d'Ensenyament de Català?»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Cadevall, vostè sap, perquè així ho vam fer públic de seguida, que jo personalment vaig considerar un error molt greu la utilització d'aquesta terminologia i, per tant, vam procedir d'una manera immediata a fer dues accions: en primer lloc, a retirar totes les enquestes a les quals vostè fa referència i, en segon lloc, a obrir un expedient per tal de discutir les eventuais responsabilitats que es podien derivar d'aquesta acció desgraciada.

Li voldria remarcar, sense que jo vulgui defensar, ni molt menys, la utilització d'aquest terme, que les persones que signaven la carta que acompanyava l'enquesta feien notar que «en aquesta enquesta, s'entén per “estranger”...», o sigui, en aquesta enquesta; ja sé que això és un matís, però és un matís important, també, a tenir en compte. A part d'això i a part de la retirada, s'ha obert, realment, aquest expedient. En això ja li puc assegurar que no hi ha cap responsabilitat, ni directa ni indirecta, de la Direcció General ni del Servei d'Ensenyament del Català, i que la cosa queda absolutament circumscrita a les persones signants de la carta. Al mateix temps vull dir-li que el Regidor d'Educació de l'Ajuntament de Mataró, al qual vostè fa referència, el senyor Herrero, ens va remetre una carta, una carta dirigida al Director General, en la qual deia que lamenta-

va també que s'hagués produït aquest error, però que ell considerava que aquesta acció era molt beneficiosa, i demanava que continués la col·laboració entre la regidoria d'ensenyament de l'Ajuntament de Mataró i el Departament, en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Bé, de tota manera, senyor Conseller, jo agraeixo que hagi reconegut que era un error, però, de tota manera, no m'imagino, per exemple, que un funcionari d'un ajuntament, ni tan sols en una enquesta, per error, qualifiqui d'«estrangers»..., un funcionari qualifiqui d'«estrangers», cometi aquest error. Per tant, jo penso... Diu que no hi ha cap responsabilitat ni de la Direcció General ni del Servei d'Ensenyament del Català, però, senyor Conseller, no hi havia un pla especial a Mataró? És que la Direcció o el Servei d'Ensenyament del Català no en tenien cap notícia? Jo penso, senyor Conseller, que és molt còmode dir que la responsabilitat és dels signants de la carta, o per acció o per omissió, em fa l'efecte que aquests organismes també tenen una responsabilitat, i esperem que això, realment, no es repeteixi més.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Jo li haig de repetir el que he dit, senyor Cadevall: no hi havia cap coneixement de la carta, aquí en tinc una còpia, i va signada, aquesta carta, per tres persones, que feien un programa especial al Maresme: la Coordinadora del Programa d'Atenció d'Alumnes amb Risc de Marginació, la Cap del Servei d'Ensenyament del Català al Maresme i una inspectora. Aquestes són les tres persones que realment poden ser..., vaja, que són responsables d'aquest fet i sobre les quals pot recaure una sanció. Li haig d'advertir, de tota manera, que en aquest cas la principal responsable, que és la Inspectora Ponent de Català, que exercia aleshores a Mataró, en el moment actual és funcionària del Ministerio de Educación y Ciencia a Madrid.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta la formula la Il·lustre senyora Pilar Ferran. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els criteris seguits en atorgar subvencions
a corporacions locals per a consultoris municipals*

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Sí, la pregunta és adreçada al senyor Conseller de Sanitat, que ens expliqui amb quins criteris la Conselleria de Sanitat ha atorgat les subvencions que tenen aquest títol, «subvencions a corporacions locals per a consultoris municipals, en concepte d'obra i equipament».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Ferran. Té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor President, senyores i senyors diputats, hi ha una partida, que és d'ajut per a la creació, ai!, per fer, per construir consultoris municipals. L'any 88 era de 100 milions; el 89 ha estat de 200 milions, i el

90 —si Déu ho vol— serà de 300 milions.

El plantejament que fem per distribuir aquestes subvencions és a través d'un concurs públic; s'exigeix que el centre tingui l'autorització administrativa, es valora especialment que el centre estigui en el que ha de ser una àrea bàsica de salut i, per tant, es «prima» especialment la voluntat o el plantejament que aquests centres s'integrin dintre la reforma de l'atenció primària; es valora especialment la ubicació i especialment la llunyania d'aquests centres; es fa una valoració, també, de l'estat d'equipament que tenen en el moment actual i l'estat actual del centre. És a dir, es «primen» aquelles situacions en què els centres estan en un estat, doncs, de molt mala conservació o amb uns mitjans molt dolents. I, després, es valora molt especialment quan l'ajuntament està disposat a finançar, aproximadament, el 60% dels centres. Aquest és el plantejament que hi ha actualment. L'any passat, per a aquest tema, es va donar subvenció a 140 municipis.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot repreguntar.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Sí, per comentar al senyor Conseller que, segurament, amb aquests requisits que es posen a aquestes subvencions, segurament trobem molts municipis a Catalunya amb aquestes mateixes..., i segurament, dos-cents és poc, i ho sabem, que sempre que caldria molt més. No vaig per aquí en la rèplica, sinó en el sentit de dir que resulta una mica sorprenent que, repassant tots aquests ajuntaments, resulta que, dels 200 milions, el repartiment de l'any passat s'ha fet de la següent manera, senyor Conseller, i segurament ho deu saber, però és que jo m'he entretingut a fer aquest compte. Dels 200 milions, 120 milions han anat destinats a ajuntaments on l'alcalde és de la mateixa coalició del Govern; 25 milions han anat, a més a més, a ajuntaments on en el govern municipal també participa la coalició de Convergència i Unió. Només 55 milions han anat a ajuntaments en què no hi tenen res a veure els mateixos partits del Govern. Si comparem això amb el total d'ajuntaments, resulta que han estat repartits —com vostè deia molt bé— a 151 ajuntaments, i això ha comportat que 113 han estat els beneficiats; és a dir, 113 de Convergència i Unió, i només en 38 ajuntaments d'aquesta subvenció no hi té res a veure el Govern de Convergència i Unió, quant al color polític.

En resum, el 70% de les subvencions són de Convergència i Unió; només un 30% han estat repartits. Això també coincideix, senyor Conseller, amb un article que surt a la revista econòmica de Banca Catalana —l'últim número, citat a premsa recentment—, que diu que la dedicació de recursos de l'assistència primària entre el 84 i el 86, doncs, van destinats precisament a aquells municipis on està governant Convergència i Unió. Això al 84 i al 86, evidentment, però em confirma —ja sé que és una mostra, només, i no és la globalitat— que aquesta tendència no ha canviat, aquest últim any, tampoc, en la Conselleria de Sanitat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps...

La Sra. FERRAN: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller vol contestar? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. En primer lloc, això del número de l'article, el número de Banca Catalana, de la revista aquesta, hauria preferit que

no l'hagués citat perquè afecta un funcionari del meu Departament, i jo hauria preferit que no l'hagués tocat. Respecte a la resta, li he de dir que nosaltres, quan donem subvencions, no se m'ha ocorregut mai mirar a veure de quin color són els alcaldes que estan davant d'aquests ajuntaments, i espero que em cregui sincerament, perquè és l'absoluta veritat. Hem intentat fer totes les subvencions basant-nos, doncs, en les necessitats, i si no s'han pogut donar segons quines subvencions, ha estat, en determinats moments, perquè l'ajuntament no ha pogut fer-les efectives, aquestes subvencions, o acabar les obres dintre l'any en curs de la subvenció que s'havia de rebre, i han estat els mateixos ajuntaments els que han preferit posposar-les.

Per altra part, jo lamento que el seu partit, doncs, no aconsegueixi uns resultats electorals millors, perquè nosaltres, el que passa és que les subvencions aquestes, sobretot, van dirigides a la zona rural, i vostè miri la composició dels ajuntaments d'aquestes zones.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, la formula l'Il·lustre senyor Celestino Sánchez. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures preses pel Consell Executiu
respecte als joves que netegen vidres als semàfors*

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor Conseller, per la premsa —però també per converses— hem sabut d'un pla d'integració de 150 joves que estaven treballant davant un semàfor, netejant vidres, i aquest conveni va en la direcció de la seva incorporació, amb un salari, a les gasolineres del cinturó industrial.

Ens agradaria saber quin contingut té aquest conveni i quin és el projecte que el Consell Executiu té respecte a aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller senyor Comas té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyor Diputat, quan es va anunciar i es va començar a actuar en el Pla d'eradicació de la mendicitat infantil ja es va dir que en una segona fase s'intentaria fer un pla també per a les persones que estan en edat laboral, que, per tant, no poden tenir la mateixa consideració, però que feien feines inadequades, en llocs també inadequats.

Aleshores, a això es dedica aquest Pla; a intentar reinserir aquests joves. Aleshores, això es fa a base que una part de la seva jornada facin aquest treball en gasolineres, amb les quals s'ha fet un conveni amb l'Associació Provincial d'Estacions de Servei, de moment de la província de Barcelona, després, si fa falta, això es farà amb altres províncies, i l'altra part de la jornada la fan en cursos de reciclatge professional i cursos de reciclatge humà, per dir-ho d'alguna manera. Normalment, aquests nois, alguns d'ells, doncs, tenen una manca d'estructuració, de vertebració personal i no n'hi ha prou amb els cursos de reciclatge professional. Aquests cursos tenen a veure amb la seva vocació i les seves aptituds. Això és el que intentem: reciclar-los, perquè nosaltres entenem que tota actuació que no porti implícit l'esforç del reciclatge, de la reinserció de les persones és quelcom inadequat, és quelcom benèfic, però no és quelcom que tingui a veure amb una actuació seriosa en el camp social. Això és el que pretenem amb aquesta actuació.

He de dir que és una actuació de la qual no espero fruits im-

mediats, és una actuació lenta. Si es vol..., les coses serioses, en principi, acostumen a necessitar una actuació lenta, però sí que aspirem..., i els dies transcorreguts des que es va posar en funcionament..., som molt optimistes que en el termini d'uns mesos això es comenci a notar en els carrers de les nostres ciutats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Sánchez pot repreguntar; té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor Conseller, l'objectiu és lloable però, de tota manera, per a mi hi ha algunes preocupacions que, possiblement, les podem resoldre, no tant comentant aquí sinó si tenim la possibilitat d'accedir a les característiques del conveni que s'ha fet. Però alguna preocupació que apareix, per part meua, és qui paga aquest sou? Quines relacions laborals existeixen entre aquests joves i les gasolineres, si és que existeix? Com i de quina manera es fa la tria, entre cometes, dels joves que s'incorporen a aquest Pla? Hi ha tota una sèrie d'interrogants, de preocupacions que segurament, més que ara vostè em pugui respondre a tota aquesta preocupació, al marge de l'opinió que pugui donar, la possibilitat que em pogués trametre el conveni aquest i, a partir d'aquí, tenir una visió més globalitzada de l'objectiu que el Consell Executiu es proposa en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, jo li enviaré avui mateix aquest conveni que es va signar i quedo a la seva disposició perquè, personalment, tinguem una conversa de l'ampliació de dades que vostè precisa, amb vostè i amb qualsevol altre diputat. He dit que no es fa cap selecció específica. Realment, aquests joves no se'ls pot obligar, ha de ser quelcom voluntari, se'ls procura convèncer que és aquest el camí que els interessa amb vista a la seva formació i integració social i laboral i, aleshores, tots els que vénen se'ls dona sortida.

En aquests moments, avui, que és el moment que jo li estic parlant, hi ha joves que volen fer aquest reciclatge, n'hi ha una quarantena, i en aquests moments que estiguin al carrer són, possiblement, la meitat. Esperem, doncs; això és un treball lent, com abans li he dit. Quedo a la seva disposició, li enviaré avui mateix aquesta documentació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

La pregunta següent és sobre la situació de les mines de Cardona, que formula l'Ilustre Diputat senyor Joan Sabanza.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les mines de Cardona

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Cardona i la seva àrea d'influència està, pel que fa als seus nivells de vida, significativament lligada als nivells d'activitat que genera l'extracció de potases. Ara, per raons tècniques i, en definitiva, de rendibilitat econòmica, sembla que aquella explotació no té viabilitat.

Pendents, doncs, del que representa aquesta indústria a la zona i, en concret, per les conseqüències negatives que sobre l'oferta de treball i la generació de riqueses comportarà el tancament de les activitats d'explotació, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana, faig al Govern la pregunta relativa a la situació sobre les mines de Cardona i, en definitiva, quines res-

postes alternatives compensatòries o programes té previst respecte al problema plantejat, el Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Moltes gràcies, senyor President. Senyor Diputat, miri, hi ha una afirmació que és absolutament errònia en el que vostè ha dit, que és que la mina de Cardona sembla que s'ha de tancar per raons econòmiques. La mina de Cardona s'ha de tancar per raons estrictes de seguretat.

L'expedient, de fet, encara no ha entrat al Departament, però tothom sap que la veta que s'està explotant actualment, que és d'una riquesa extraordinària, és del 26%, enfront d'unes mitjanes a Europa del 16, del 15, del 16%, el que li passa a aquesta veta és que és jove. Li falten, aproximadament, 10.000 d'anys per ser explotable en condicions de seguretat. De manera que la mina de Cardona, si s'ha de tancar, no és per raons econòmiques sinó per raons d'estricta seguretat.

Llavors, les solucions van en la línia d'evitar el monocultiu industrial que ha tingut Cardona i que és un greu risc per a les poblacions que el tenen i nosaltres, efectivament, pensem fer tot el possible perquè hi hagi una diversificació d'activitat industrial a Cardona.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Sabanza pot repreguntar.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President. Tot això que ens diu el senyor Conseller segurament és així, però al marge dels motius, a nosaltres el que ens preocupa és el fet que a hores d'ara no s'hagin produït, podríem dir, intents precisos o concrets de trobar solucions fins i tot dins el context de la mateixa explotació minera, perquè en situacions semblants —encara que es faci referència a altres tipus d'explotacions— l'experiència de les últimes dècades, tant a l'Estat espanyol com a la Comunitat Europea, indiquen que s'ha intentat dissenyar un programa o un projecte que es diu «territorialment integrat». I això, en aquest cas, en aquella zona en concret, és possible. Perquè un programa territorialment integrat vol dir fer un recompte i en aquest cas l'oportuna reconsideració de les concessions mineres atorgades dins el conjunt del territori afectat per mantenir, doncs, els mateixos nivells ocupacionals i de nivell de renda i de riquesa que aquesta activitat pot generar.

I com acabo de manifestar, això és possible en aquella zona perquè, actualment, el règim de concessions mineres afecta tres subàrees específiques, però que lliga tot el territori. La primera és la de Cardona, que ara es troba en conflicte; la segona és la de Sallent-Balsareny, amb permís d'investigació i concessió administrativa a favor de l'empresa ERCROS, que és justament la societat que fins ara explota Cardona, o explotava Cardona; i, en tercer lloc, la subàrea de Súria, l'explotació de la qual està a favor, la concessió de la qual està a favor de l'INI.

Tots els estudis tècnics confirmen, atesa la persistència de la demanda potencial d'aquest producte, que l'increment de l'activitat a la subàrea Sallent-Balsareny és factible i que l'empresa ERCROS, que té un important finançament a través del grup KIO hauria estat disposada a fer i sembla, a més, que ho vol fer. El problema tècnic i alhora administratiu rau en el fet que l'orientació cardinal on s'haurien de fer les ampliacions addi-

cionals d'ERCROS envaeixen i van més enllà de la demarcació administrativa que correspon a la concessió de l'INI. Aquesta ampliació addicional garantiria favorablement l'absorció de la mà d'obra que es troba ara en procés d'acomiadament a Cardona...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Diputat.

El Sr. SABANZA: Bé, es tractava de dir que —si em permet— es busqués un acord entre INI i ERCROS perquè aquestes concessions no fossin incompatibles i es pogués arribar a una solució que garantís que es pogués continuar explotant tota la conca.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. L'Honorable Conseller senyor Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President. De fet, nosaltres fa molt de temps que estem preocupats per aquest tema i hem tingut converses no solament amb ERCROS sinó també amb l'INI sobre aquesta qüestió. Però pensi que el problema fonamental és la diversificació de l'activitat econòmica.

De fet, en el programa que encara no hem rebut, però se'ns han insinuat possibilitats: dels 520 treballadors que hi ha a la mina de Cardona, 400 podrien anar a la de Sallent, amb un increment de l'activitat a Sallent, que és viable, sobretot si es produeix aquesta reestructuració de concessions de què parlava el senyor Diputat. Això és una cosa que jo tinc previst plantejar entre altres el dia 9 del mes que ve al Ministre d'Indústria i també al Director General..., el President, millor dit, de l'INI.

De tota manera, pensi, senyor Diputat, que les empreses, tant les que han de produir una diversificació industrial de la zona com aquestes mateixes de les quals estem parlant, són empreses —exceptuant l'INI— privades i les empreses privades prenen les decisions d'ubicació en el sistema econòmic en el qual estem. L'Administració pot encoratjar i pot ajudar, i ho farà, i ho farà, però el que no podem fer és allò que a vegades sembla que es demani. Diu: escolti, porti una empresa. Això només ho podien fer les Administracions públiques dels països el sistema econòmic dels quals ha fracassat. I la veritat és que no hi volem anar per aquell camí. Intentarem la diversificació industrial i intentarem també la reestructuració de les concessions mines.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La següent pregunta la formula la Il·lustre senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre un programa d'investigació de noves tecnologies que possibilitin la integració educativa i ocupacional dels alumnes disminuïts

La Sra. TORRENT: Senyor President, la necessitat de la pregunta que he formulat va sorgir després d'una visita que la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys i jo mateixa vam realitzar al Centre Municipal del Pont del Dragó, de Barcelona. Aquest centre està realitzant una experiència pilot d'integració de disminuïts físics, mitjançant la utilització de la informàtica, que permet a alguns paralítics cerebrals viure i comunicar-se activament. Els ordinadors poden canviar la vida i els hàbits del col·lectiu. Ara bé, per poder accedir a la informàtica molts ordi-

nadors s'han hagut de condicionar a les necessitats de les persones del Centre, seguint les experiències fetes a Suècia, al Canadà i als Estats Units.

Els èxits experimentals en aquest camp han fet que algunes empreses d'informàtica comercialitzin aparells i programes per a paralítics cerebrals. Caldria, però, una major preocupació per part del Govern de la Generalitat respecte d'aquestes problemàtiques per impulsar l'estudi de noves tecnologies que servissin per donar una major possibilitat de relació social a les persones amb totes les seves capacitats intel·lectuals desenvolupades, però que estan marginades per les seves disminucions físiques.

A Còrdova, per exemple, s'ha obert un centre d'investigació de noves tecnologies per a disminuïts, amb la col·laboració de la universitat, el Govern autònom i les entitats interessades, com és el cas de l'ONCE.

És per aquest motiu que li formulo la pregunta: té previst el Govern de la Generalitat, mitjançant la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica endegar un programa de col·laboració amb les universitats catalanes i entitats representatives dels sectors afectats per tal d'investigar en noves tecnologies que puguin ser utilitzades per alumnes disminuïts i possibilitar així la seva millor integració educativa, ocupacional i social?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyora Torrent. Vostè ha explicat una experiència molt demostrativa i molt interessant però, malauradament, la meua resposta quant al fet textual de la seva pregunta ha de ser negativa. La CIRIT no té previst obrir cap convocatòria en aquest sentit, per la senzilla raó que la CIRIT fa convocatòries globals d'ajudes sense enfocar-les directament cap a un sector determinat.

Aleshores, jo el que li suggereixo és que vostè impulsi les entitats que siguin, siguin universitats o depenguin de qualsevol institució, que, dintre de les convocatòries normals i d'abast general que fa la CIRIT, demanin els recursos suficients per tal de poder dur a terme experiències d'aquest tipus més aprofundides encara que les que s'estan fent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Sí, agrair al senyor Conseller la seva resposta perquè aprofito per..., m'ha congratulat perquè, en definitiva, ahir amb la meua interpellació va dir que no li importaven massa les preguntes que jo li pogués fer. En aquest cas, he vist que la seva sensibilitat ha canviat i, per tant, ho celebro. Ara, li agrairia també que no em deixés a les meves mans el fet que impulsés aquestes determinades qüestions que plantejo, sinó que el Govern de la Generalitat es preocupés també d'aquests fets.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyora Torrent. Jo ahir no li vaig dir que les seves preguntes no m'importessin; m'importen molt totes les preguntes, les interpellacions i qualsevol iniciativa parlamentària que vostè o qualsevol dels altres membres d'aquesta Cambra puguin dur endavant. El que li

vaig dir, i ho repeteixo, és que em preocupava molt més un dia de vaga que totes les interpellacions que vostè em pogués fer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem a la següent pregunta, que també formula la Il·lustre senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'adscripció de centres sanitaris als centres docents

La Sra. TORRENT: Senyor President, en el fulletó que la Conselleria d'Ensenyament va editar l'any passat, en el qual explicava la tasca de govern a realitzar des de l'any 88 al 92, explicaven que durant l'any 1989 es faria l'adscripció d'un centre sanitari de referència a tots els centres docents.

La pregunta al senyor Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte, és si s'ha fet aquesta adscripció anunciada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Aquest és, realment, un propòsit del Departament que va ser, en certa manera, fruit dels acords de la mesa sectorial, de la qual parlàvem ahir i que vam tenir amb les diverses representacions sindicals.

Li haig de manifestar que totes les representacions sindicals que hi ha en aquesta mesa tenen, des de fa temps, el projecte de sectorització hospitalària dels centres docents públics de Catalunya, que ha estat elaborat —no cal dir-ho— en col·laboració amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Fins ara, cap de les organitzacions sindicals que han rebut aquest projecte ens ha fet cap observació; penso, per tant, que hi deuen estar d'acord.

El que estem fent en aquests moments és: ens han arribat algunes esmenes, per altres vies —perquè també havíem fet la distribució a través dels delegats territorials—; estem tenint en compte aquestes esmenes i introduint-les en el pla; estenem la cobertura de sectorització a tots els centres docents privats concertats; estem elaborant unes instruccions respecte a aquest tema, a fi que realment tots els mestres i tota la gent dels centres sàpiga, en tot moment, què és el que poden fer —i no cal dir que, aquestes instruccions, estem disposats a discutir-les amb els sindicats a la mesa sectorial—, i això es posarà en pràctica, fets tots aquests antecedents, a partir del 15 de setembre d'enguany, o sigui, durant el curs 90-91. Queda encara una altra cosa per fer —això que li he dit fa referència a la sectorització de tots els centres hospitalaris—: estem empenent ara la tasca de sectoritzar també tota l'assistència primària i d'assignar a cadascun dels centres no solament un hospital, sinó un centre d'assistència primària, el que tinguin més a prop i en més bones circumstàncies.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Agrair la resposta al senyor Conseller, i dir-li que en la meua rèplica tenia previst, a part del centre de referència que explicava abans, que ha dit que es faria durant aquest any, el senyor Conseller, fruit dels acords de què ahir també vam estar parlant en aquest Parlament..., espero que els acords siguin una realitat, en aquest cas, però la meua insistència seria en el sentit del que ha apuntat el senyor Conseller, que seria bo que també l'adscripció fos als centres d'assistència pri-

mària, perquè, a més, aquests centres tenen la possibilitat de fer una tasca preventiva, una tasca educadora, i a mi em sembla que no es tracta només d'assistir als centres hospitalaris o als centres d'assistència primària quan hi ha una necessitat urgent, sinó que, si aquests centres tenen la possibilitat de fer tasca educativa, seria bo per als infants, per a la població escolar, que es desenvolupés tota una sèrie de programes de prevenció i d'educació educativa. Per tant, voldria que aquest tema es tingués present i que s'impulsés des de la Conselleria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'Honorable Conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, molt breument. Senyora Torrent, lamento, en certa manera, haver-me anticipat al que vostè em volia repreguntar. A més, de tota manera, li haig de dir que, a part de les tasques pròpies dels centres d'assistència primària —com sap, sens dubte, la senyora Torrent, també—, tenim en marxa des de fa anys, en col·laboració amb el Departament de Sanitat, un programa de salut a l'escola que ja compleix, en gran part, algunes de les coses que la senyora Torrent desitja que es facin a nivell escolar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta, la formula la Il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a evitar els robatoris en les oficines de consulta de la Seguretat Social

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, el passat 11 de gener d'enguany vàrem formular una pregunta amb resposta escrita sobre els robatoris en les oficines de consulta de la Seguretat Social de talonaris de receptes, i, en concret, a la població de Vilanova i la Geltrú. Recentment, s'han tornat a produir robatoris d'aquest tipus al Garraf, concretament a Sant Pere de Ribes. També fa molt poc, potser uns dies més, a l'Alt Penedès s'han produït el mateix tipus de robatoris, i se n'ha adonat una farmàcia del Vendrell.

En aquest sentit, li formulo la pregunta de quines mesures pensa adoptar per tal d'evitar aquests robatoris a les oficines de consulta de la Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, em fa una pregunta molt difícil, no? —ja me la va fer per escrit. Perquè, és veritat, nosaltres tenim unes mesures que van sortir l'11 de juny de 1985, una circular en la qual s'estableixen els mecanismes que han de donar la seguretat per a les receptes, des del moment de la seva edició fins al moment que es reparteixen als metges. Donat que aquestes mesures no són suficients i es produeixen robatoris freqüents, i, a més, esperonats per la seva pregunta del mes de gener, amb data del 13 de febrer d'enguany s'han tramès a totes les àrees de gestió de l'Institut Català de la Salut unes instruccions per intensificar molt més el control d'aquestes receptes, a fi i efecte que no hi hagi aquests robatoris.

Malgrat això, és cert que es continuen produint robatoris, i, per tant, creiem que la solució de futur és canviar bastant l'estratègia. I, per tant, nosaltres, amb la implementació de la nova recepta —que serà cap a finals d'any— farem uns tallaments, a fi i efecte de tenir un control més estricte de les receptes que ara es roben.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies. Donar-li les gràcies, senyor Conseller, per la seva resposta, perquè, evidentment, veig que això va en bon camí perquè no es torni a produir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. La següent pregunta, la formula l'Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula per formular-la.

Pregunta al Consell Executiu sobre la terminologia emprada pel Govern de la Generalitat en referir-se a Catalunya

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. Habitualment, en els llibres que en diverses llengües —castellà, francès, anglès, alemany i italià— publica la Generalitat de Catalunya, quan es fa referència a l'àmbit territorial de Catalunya, s'acostumen a emprar, de manera regular, els termes de «regió autònoma», en el moment de presentar aquest territori al públic de l'exterior, i, en ocasions, també, «comunitat autònoma».

La nostra pregunta se situava, doncs, més aviat en el terreny..., més que de la filologia catalana, de la filologia político-administrativa, en el sentit de demanar per quins motius es deixa d'emprar, de manera regular, una altra possibilitat que també ens atorguen, en aquest cas, la Constitució i l'Estatut, que és la de «nacionalitat autònoma».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vallvé..., l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, l'expressió «comunitat autònoma» és una expressió correcta, com es desprèn de l'article 137 de la Constitució i l'article primer de l'Estatut, que diu: «Catalunya, com a nacionalitat i per accedir al seu autogovern, es constitueix en comunitat autònoma d'acord amb la Constitució i amb el present Estatut, que és la seva eina institucional bàsica».

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En aquestes preguntes d'aquestes característiques s'acostuma a establir, en ocasions, un cert nivell d'incomprensibilitat lingüística: en cap moment m'he referit, senyor Conseller, a la incorrecció del terme «comunitat autònoma», sinó que, tenint en compte que, en ocasions, la Generalitat utilitza un terme que, en aquest cas, sí que no s'adequa a la realitat catalana, com és el de «regió autònoma», per què un Govern al qual dona suport una coalició nacionalista no empra, de manera regular, l'expressió «nacionalitat autònoma», i, si no ho ha fet fins ara, si és que, a partir d'ara o en algun moment, pensa utilitzar aquesta fórmula, ja que, per exemple, si

mirem les invitacions per assistir al sopar a què convidava el President de la Generalitat en el seu viatge recent als Estats Units, es presentava Catalunya com una «regió autònoma, amb una gastronomia singular». Tenint en compte que no és ben bé, al nostre entendre, aquesta una de les característiques bàsiques que ens configuren com a país, ens agradaria que, amb tots els respectes per altres comunitats autònomes de l'Estat, com per exemple la Rioja —així, amb aquest fonema sonor (*l'I. Sr. Diputat pronuncia el mot «Rioja» en català, amb una palatal fricativa sonora*)— o bé Múrcia, coneguts per les hortalisses i els vins, ens coneguessin per alguna cosa més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller senyor Vallvé té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, jo suposo que aquesta invitació devia dir, que devia ser la invitació en llengua anglesa, que estava feta als ciutadans dels Estats Units, amb la qual cosa la interpretació de «regió» possiblement té unes altres accepcions.

Jo, de tota manera, li voldria recordar només que el 3 de juny del 85, a l'Institut Royal de Relations Internationales de Bruxelles, el President de la Generalitat va fer una conferència sobre l'aportació i tasca de les regions a la construcció europea, i, concretament, deia: «Catalunya no es considera una regió, sinó una nació a l'interior d'Espanya». I el mateix President, en data posterior, el 22 de juliol del 88, ara, aquesta vegada, doncs, a Santander, a la Universitat Menéndez y Pelayo, en una conferència titulada «Las regiones y nacionalidades de la Europa unida», va dir —i ho dic textualment, com va ser pronunciat, en castellà—: «Es decir, yo, por honestidad, no puedo dejar de recordar que Cataluña no se considera una región, sino una nación».

Gràcies, senyor President, senyores diputades... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La següent pregunta, la formula la Il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la millora de les condicions tècniques de les àrees de descans de les concessionàries d'autopistes

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, els conductors de vehicles de transports que s'han d'aturar a les àrees de descans de les autopistes A-7 i A-2, per tal de complir les normes vigents de circulació i tacògraf, es troben deseparats per la manca d'enllumenament i espai suficient per aparcar, i es veuen obligats a aturar-se a les zones confrontants a l'àrea del peatge, com vostè pot veure en els dos peatges de Martorell, amb el consegüent perill que això comporta.

Quines mesures pensa adoptar el Consell Executiu per tal de millorar les condicions tècniques de les àrees de descans de les concessionàries d'autopistes?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyora Di-

putada, com vostè coneix —perquè, per altra banda, ha estat motiu d'altres preguntes, i fins i tot d'interpellacions, per part de vostè mateixa en aquest Parlament—, aquestes autopistes a què fa referència no són de competència del Govern de la Generalitat: són concessions del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, que és el competent en aquesta matèria.

El Govern de la Generalitat pot actuar en altres àmbits territorials, amb la realització —i amb la impulsio de la realització— d'àrees de centres integrats de mercaderies que continguin al seu torn..., situats, per cert, molt a prop d'aquestes autopistes, i que tinguin en el seu interior àrees destinades al descans, amb tots els serveis adients i amb tota la seguretat. I així es fa, doncs, amb l'àrea de mercaderies perilloses de l'aparcament per a camions de mercaderies perilloses a Tarragona, així es promourà en el centre que es planeja instal·lar en el Vallès, com en el del Baix Llobregat, com en el CIM de Tortosa o en el de Manresa.

És aquesta la nostra possibilitat d'actuació, i queden fora de la nostra possibilitat d'actuació les àrees de descans situades a les autopistes, que, com li dic, són competència d'una concessionària, que té el servei de concessió donat, o cedit, pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Sí, gràcies. Senyor Conseller, jo li agraeixo moltíssim la seva resposta, però res del que passi a Catalunya ens ha de deixar de preocupar, i el tema hi és: els camions continuen no tenint l'espai suficient per poder aparcar i, a més a més, no hi ha el seu enllumenat.

Nosaltres, el Grup Popular, vam presentar una proposició no de llei el passat 5 de desembre, que vostè ho pot veure perfectament: totes les forces polítiques ens van donar el suport, menys la de vostè. El senyor Casals està completament d'acord amb tota l'exposició, però quan arribem al tema d'adequar l'enllumenat i la vigilància, ens diu que això ja està contemplat i que, això, doncs, ja es preveu, i que no ens en preocupem, perquè la vigilància ja funciona. Però veient que les àrees d'autopistes estan lliurant a tots els usuaris que passem per l'autopista aquests fulls —si vostè el vol veure, no sé si l'haurà vist...—, que diu: «En manteniment i millora, més de 13 milions de pessetes diàries», i diu: «En 1989, i sense incloure les despeses de personal, hem invertit més de 3.600 milions de pessetes: ampliació de serveis, manteniment i conservació, comunicacions, seguretat i vigilància, neteja i jardineria; en 1990, destinarem 8.500 milions de pessetes a aquests mateixos conceptes»...

Nosaltres només demanem gestionar: sap vostè, senyor Conseller, si en aquests 8.500 milions per al 1990 es contempla la il·luminació i més aparcament?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Té molta raó, Il·lustre senyora Diputada, en el sentit que el que no sigui la nostra competència no vol dir, ni molt menys, que no sigui de la nostra ocupació, i a vostè li consta com hem fet gestions davant la mateixa concessionària, també davant del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, per tal d'incrementar la seguretat d'aquestes autopistes i, molt en concret, de les àrees de servei, o també —en un altre aspecte

del qual s'ha ocupat la Il·lustre senyora Diputada— en la senyalització, per exemple, de l'aparcament de mercaderies perilloses a Tarragona. Gestions que no sempre ens porten a la solució del problema, però que, si més no, demostren aquest fet que és real, que, de tot allò que succeeix en el nostre territori, ens n'hem d'ocupar, en unes coses amb la decisió final —i, per tant, amb la responsabilitat de la resolució del problema— i en unes altres no. I l'exemple a què avui fa vostè referència és dels que ens n'hem d'ocupar, però que la responsabilitat de la seva resolució no escau al Govern de la Generalitat.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la previsió d'execució de les obres
de la variant de la C-150 de Banyoles
(Pla de l'Estany) i el seu desdoblament
fins a la N-II*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 12 ha estat retirada.

Per consegüent, passem a la número 13, sobre el Servei de Medicina Interna de l'Hospital Álvarez de Castro, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Fabian.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el Servei de Medicina Interna de
l'Hospital Álvarez de Castro,
de Girona*

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, l'Hospital Álvarez de Castro, de Girona, disposava d'un Servei de Medicina Interna que, a més, tenia un grup de professionals especialitzats en el tractament de malalties víriques, especialment la SIDA. A partir d'una pretesa reestructuració del Servei, es va produir un desgavell d'aquest Servei, a més d'uns fets socials que vostè ja coneix, que han produït, fins i tot, una querella, en la qual hi ha un presumpte delictes, que implica la negligència, amb una possible mort —per negligència— d'un usuari.

Ens sembla que els fets han estat molt greus i voldríem preguntar-li quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte al Servei de Medicina Interna de l'Hospital esmentat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, el que ha explicat la senyora Diputada és cert: hi ha hagut un conjunt de picabaralles internes dintre el Servei de Medicina Interna de l'Hospital General Álvarez de Castro a Girona, que ha comportat una situació d'obertura d'expedients i de dificultats dintre del Servei de Medicina Interna d'aquest hospital.

Jo no vull entrar en la picabaralla interna d'aquest Servei: crec que són d'aquelles picabaralles que mai haurien de sortir al públic, a la població —són temes que s'haurien d'arreglar dins del mateix Servei—, i que les mesures que s'han pres per intentar solucionar aquest tema —per part, fins i tot, dels mateixos facultatius de l'hospital— probablement no és la mesura millor per arreglar els temes.

Nosaltres, des del punt de vista de la Conselleria, s'ha fet que el Servei d'Inspecció faci una valoració de l'activitat del Servei de Medicina Interna, amb una auditoria per esbrinar si l'estructura del servei és la correcta, o quins són els aspectes que cal reforçar d'aquest.

Per altra part, la junta clínica del centre també està estudiant el tema, i s'ha nomenat un coordinador per sobre del Cap de Servei de Medicina Interna, a fi i efecte que estructuri el servei en el moment en què es tingui ja clar quin és l'aspecte definitiu de tirar endavant aquest.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Fabian pot repreguntar.

La Sra. FABIAN: Gràcies. Senyor Conseller, nosaltres tampoc volem entrar en picabaralles de ningú, i a més entenem que, quan un servei s'ha de reestructurar per donar millor servei, és necessari fer el que es faci, que es faci, però quan una presumpta reestructuració —que ha de tenir, sempre, com a termini, el bon funcionament d'un servei— acaba, o està amb dos expedients administratius, la separació de dos professionals de la seva ocupació, una metgessa acomiadada, dues querelles criminals acceptades a tràmit i un munt de vagues, el que està clar és que potser, segurament, la reestructuració del servei seria necessària, però s'ha fet, d'alguna manera, en lloc d'anar a buscar un bon servei, ha provocat un desgavell social professional molt greu, que estem segurs..., i, a més, hem llegit cartes d'usuaris a la premsa que això no ha afavorit el bon funcionament del servei. Atès que la nostra obligació és el control parlamentari i polític de com es fan les coses, la nostra pregunta estava sustentada en aquest sentit, i li agrairem —o jo li ho agrairia personalment— que tots els temes que vostè vagi coneixent a través d'informes de la Inspecció, etcètera, ens els passés per al nostre coneixement.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Jo lamento dir-li que tot aquest desgavell és el que fa que s'hagi de reestructurar el servei, no al revés, no? És a dir, és el desgavell aquest el que fa que s'hagi de reestructurar. Malauradament, això s'ha de fer malgrat que reconec que els professionals que hi ha en aquest hospital són uns grans professionals i, per tant, s'ha de buscar una via de diàleg de manera que faci que funcioni bé aquest servei, com havia funcionat fins ara.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La pregunta número 14 ha quedat posposada. Passem a la número 15, que formula el Diputat Illustre senyor Celestino Sánchez. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el pla de viabilitat de l'empresa Valeo Clausor

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor Conseller, senyores i senyors diputats, l'empresa Valeo Clausor és una empresa de 500 treballadors que està en una situació difícil perquè en aquest moment està negociant el conveni. Però, al marge d'aquesta negociació de conveni i que la Generalitat té atribucions d'intervenció en aquest procés de negociació, certament hi ha un altre tema encara més preocupant, des d'un punt de vista dels treballadors, i és la perspectiva de posar en marxa un

pla de viabilitat, que pot representar un procés de reestructuració molt fort per a una empresa d'aquestes característiques.

Partint de la idea que el Consell Executiu no té competències concretes per poder intervenir, al marge d'aquesta idea, d'aquesta constatació, nosaltres pensem que les institucions poden fer un paper de mediació, i que aquest paper de mediació pot trobar la via perquè aquest pla de viabilitat —que encara no coneixen els treballadors, sinó que l'únic que coneixen és un pla d'intencions—, que d'aquest pla de viabilitat en tingui coneixement el comitè d'empresa i, a partir d'aquest coneixement, pugui començar de veritat un procés de discussió sobre la base del coneixement real del que pot passar i no a partir d'interpretacions falses.

Per tant, aquesta pregunta va fonamentalment en la direcció de quin coneixement té el Consell Executiu respecte a aquest tema, i quina actitud tindrà —jo parteixo de la idea que segurament serà la d'ajudar en la negociació— perquè aquest problema es pugui resoldre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'Honorable Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras): Senyor President, senyores i senyors diputats, en la Conselleria de Treball no ha tingut entrada cap expedient de regulació d'ocupació ni cap pla de viabilitat —que podria ser un pseudònim d'un expedient de regulació d'ocupació—, i el que sí que hi ha tingut entrada és una comunicació dels treballadors amb motiu d'una vaga generada com a conseqüència de les negociacions del conveni col·lectiu.

Bé, nosaltres, quant a aquesta vaga, hem intervingut, hem ofert la nostra col·laboració, i s'ha intervingut en tres moments, amb tres mediacions. Les posicions, en aquests moments, sembla que estan relativament allunyades, però continuem oberts a continuar prestant els serveis de mediació, com fem sempre, habitualment, en aquestes situacions conflictives.

Respecte al pla de viabilitat, nosaltres no podem intervenir-hi fins que se'ns presenti oficialment a les nostres dependències; ara bé, tant per la vaga com pel que sigui el possible o el futur pla de viabilitat, sí que m'és grat oferir, ja des d'ara —repetir-ho, en el cas de la vaga, oferir-ho per a la viabilitat del pla de viabilitat—, la mediació, mediacions o gestions que puguin ser necessàries, que puguin ser convenientes, que ens siguin sol·licitades per les parts des del punt de vista de l'autonomia de les parts. Vostè sap que les relacions laborals es regulen, diguem-ne, per l'autonomia de les parts. Ara bé, nosaltres estem disposats a fer les gestions o les mediacions que considerin les parts necessàries i ho repeteixo, per tant: estem a la disposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Farreras. El senyor Sánchez pot repreguntar.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Agrair al senyor Conseller aquesta actitud d'afavorir la negociació, i esperar que aquest oferiment pugui resoldre definitivament aquesta situació de conflictivitat, que faci possible el coneixement per part dels treballadors d'aquesta perspectiva de pla de viabilitat, i d'una discussió que no estigui caracteritzada per les dificultats, sinó tot al contrari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Suposo que no hi ha contestació. (Pausa.) La pregunta número 16 ha quedat posposada; farem la darrera, que és la número 17, que

formula el Diputat Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'acció
del Govern per fer respectar les seves directrius
en determinades àrees de l'activitat pesquera*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, aquests dies darrers la premsa, els mitjans de comunicació van informar de les dificultats per què passaven alguns pescadors de la costa catalana per la pesca determinada d'una espècie concreta, com era el popet, en el sentit que les directrius de la Generalitat, de permissivitat d'aquesta espècie, no coincidien amb les directrius sobre el mateix terreny de l'Estat. Això va comportar algunes accions de força en alguns ports catalans, i aleshores la nostra pregunta aniria adreçada al Conseller corresponent —em sembla que avui torna a ser probablement el mateix senyor Vallvé—, en el sentit de quin és, en aquests moments, l'estat d'aquesta situació en els ports catalans.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va establir una Ordre, del 9 de febrer del 89, que va reglamentar la pesca de l'*eledone cirrosa* (Lamarck, 1798), conegut com el «pop blanc», el popet al litoral català. Aquesta disposició autoritzava la pesca del popet durant els mesos de gener a juny de cada any en els vaixells que figuressin enregistrats per a aquesta finalitat en un registre que es va crear a la Direcció General de Pesca Marítima, i estiguessin proveïts de la llicència específica. Malauradament, aquesta disposició —que es va completar amb una resolució del 13 de febrer del 89, que fixava la malla reglamentària— va ser objecte d'un requeriment de part del Govern central pel Consell de Ministres del 22 de març del 89. El Consell Executiu va estimar no estimar corresponent aquest requeriment, però, en tot cas, en la sentència del Tribunal Constitucional d'un mes després, del març del 89, es va prendre l'acord de precisar només aquestes mesures com a la pesca en aigües interiors. Per tant, la competència en aigües exteriors és en aquest moment de l'Administració del Ministeri.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, més aviat en la línia de dir que, a més d'aquestes consideracions que ens acaba de fer el senyor Conseller, voldríem conèixer quina és, al mateix temps, la informació que té en aquests moments el Departament corresponent d'algunes proves que sabem que s'havien fet amb un tipus de xarxes determinat, i en tot cas dir que, òbviament, els pescadors catalans es van doldre de veure com l'aparell de l'Estat disposava de la seva pròpia força per fer complir la seva legislació, mentre no passava el mateix en el cas concret de la Generalitat, tot i que —tot s'ha de dir— en el moment adequat la força d'ordre públic de què malauradament no disposa la Generalitat va ser suplerta —en aquest cas encertadament— per la presència física de l'Honorable Conseller amb qui avui ens estem preguntant i responent, que —hi insisteixo— va ser ben re-

buda en els ports on va anar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Malauradament, la força de què va disposar en aquell cas l'Administració central va ser la sentència del Tribunal Constitucional, naturalment, que va invalidar l'Ordre de la Generalitat que autoritzava aquesta pesca. En tot cas, la Generalitat i el Departament han dialogat amb el Ministeri per tal de poder flexibilitzar la situació i poder provar aquest nou art, que, d'alguna manera, comporta la possibilitat de pescar el popet i disminuir la destrucció d'immadurs o de peixos petits, que s'atribuïa a l'art anterior que s'utilitzava. Les proves s'han fet i durant aquesta setmana s'està pescant —i avui mateix—, a tots els ports de Catalunya que pesquen popet les embarcacions han sortit i estan fent la seva tasca. I, en aquest sentit, la Generalitat i el Departament continuarem vetllant perquè es pugui fer aquesta pesca, que constitueix una pesca tradicional a Catalunya i que constitueix, també, un producte tradicional de la nostra gastronomia, com ha esmentat abans el nostre Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. S'ha esgotat el temps reservat per a preguntes, i continuem amb l'ordre del dia, i passem al punt número 16, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials que es produeixen a Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Celestino Sánchez, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre els Residus Industrials
que es produeixen a Catalunya**

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, en la interpellació que vam presentar i que vam discutir, jo crec que apareixia una idea amb molta claredat, per part nostra, i era que el Pla de Residus —o aquest Pla de Residus proposat— era necessari a partir del model de creixement que existia, i que nosaltres pensàvem que era necessari que el Parlament de Catalunya discutís i arribés a conclusions determinades per a la modificació d'aquest pla, d'aquest model de creixement. I deia que aquesta idea de la necessitat de modificar el model de creixement estava lligada estretament a una realitat: que el 70% de la població i de la riquesa estan a l'entorn de Barcelona.

Però, a més d'això, va aparèixer, a partir d'aquesta opinió, una opinió coincident del Conseller, en la necessitat de fer aquesta discussió; segurament tindríem opinions diferenciades, però de la necessitat de fer aquesta discussió. I hem de dir que en la nostra proposta de resolució hi havia un punt segon; no estava únicament el punt primer existent, sinó que hi havia un punt segon, en què volíem plantejar aquesta necessitat. La Mesa ha considerat no congruent aquesta proposta nostra, en el sentit que per fer aquesta petició hauria de venir signada per dos grups parlamentaris. Al marge de la decisió de la Mesa, que no compartim en allò concret, volem plantejar una idea, i és que aquest debat de política territorial que hi ha previst, que ja està aprovat, pugui significar un element de discussió d'això que no podem votar —que no ho podem votar—, perquè pensem que aquesta no és una petició partidista del Partit dels Comunistes

de Catalunya o del Grup Mixt, vist des d'un punt de vista general dels companys de l'Esquerra Catalana i el senyor Pere Ayguadé, sinó que crec que és una necessitat genèrica del conjunt de Catalunya, al marge que després, cada un de nosaltres, donem la nostra opinió de com i de quina manera es podrà resoldre; per tant, jo voldria expressar aquesta idea que, al marge de la no-possibilitat de votar aquesta proposta que no existeix en el paper, en el debat jo crec que va existir aquest acord genèric, i que, per tant, penso que seria bo que en el debat aquest sobre política territorial poguéssim fer una discussió, o poder incorporar-hi aquesta idea.

Per tant, ens veiem amb una sola proposta de resolució, que diu estrictament dues idees fonamentals: la necessitat de la retirada del Pla i la necessitat d'obrir una via de diàleg, que no únicament és el Parlament, sinó que també són les administracions locals. Alguns dels diputats i alguns dels portaveus poden plantejar amb molta claredat que aquesta mateixa proposta —aquesta mateixa— va ser discutida, va ser votada i va ser derrotada. Però nosaltres hem pensat que era bo de fer-la de nou, fonamentalment per dos motius: primer, perquè hi va haver un debat en el qual van aparèixer elements, jo crec que nous, de model de creixement, tot aquest tipus de qüestions, que podia fer reflexionar alguns grups parlamentaris o alguns diputats, però al mateix temps per un altre tema, i és que en la premsa, en l'opinió pública, han aparegut opinions noves, crítiques, matisades o menys matisades, respecte al Pla de Residus. Nosaltres pensàvem que aquesta era, de nou, una nova oportunitat, la possibilitat de votar de nou aquesta Proposta de Resolució era una nova manera de resituar o de tornar a resituar el tema.

Suposo que serà bastant difícil que aquesta proposta de resolució sigui aprovada, aquesta Moció, però jo crec que els objectius, les propostes que es plantegen tenen el sentit comú com perquè sigui votada. Per què? Perquè el Pla Director per a la Gestió de Residus Industrials presentat ha estat rebutjat no simplement, no simplement per tota l'oposició del Parlament de Catalunya, sinó que ha estat rebutjat pels ajuntaments, ha estat rebutjat també pel conjunt de la societat catalana. I, al marge de l'opinió legítima que té el Consell Executiu, que tenen els grups parlamentaris per fer iniciatives, el que nosaltres creiem que no té sentit és dir: bé, ara, de manera diferent però el mateix; perquè pensem que no té sentit, sinó que hauríem de tenir la capacitat de començar a discutir, de començar a elaborar, a partir de la nova situació, que significa el coneixement de l'oposició majoritària que té tota l'oposició en el Parlament de Catalunya, i també el coneixement del que està passant al carrer.

I és en funció d'això que hem tornat a presentar aquesta Moció i que esperem que pugui tenir millor fortuna que l'altra que vam votar i que vam perdre.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. No hi ha esmenes, per consegüent, passem directament al posicionament dels grups parlamentaris. Per l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Serà per a mi molt senzill fixar la nostra posició perquè no tindrè més cosa a fer que rellegir la transcripció de la meua intervenció al Plenari del dia 28 de febrer —una part, una part petita, naturalment.

Deia, en la part que ens interessa avui: «Vostès, senyors del

Govern, han de reconèixer públicament —i sembla que no ho volen fer— que s'han equivocat en el procediment de tramitació d'aquest Pla, i han de canviar, han de convèncer la ciutadania que estan disposats a canviar. I la millor manera de fer-ho és retirar aquest Pla de residus i obrir un procés de diàleg clar i transparent amb totes les entitats locals i organitzacions de tot tipus afectades.»

Precisament, aquesta darrera part de la meua intervenció coincideix absolutament amb la proposta que ens planteja el Grup Mixt. Precisament, naturalment per això hi donarem el nostre suport.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana vol fixar posició? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. En poques paraules, per manifestar la posició d'Esquerra Republicana davant la Moció que presenta l'Il·lustre senyor Sánchez.

En primer lloc, és evident que aquesta Moció i la que la meua Agrupació ha presentat aquest migdia i que he tingut l'honor de defensar, és evident que tenen alguns punts en comú, tant pel que fa al tema —això també ho reconeixia en el darrer Ple l'Honorable Conseller— com pel que fa a l'exposició d'una certa filosofia alternativa referida al tema dels residus urbans i industrials. Per tant, no m'estendré exposant els motius d'acord amb la Moció que s'acaba de presentar.

El que passa és que el text d'aquesta Moció coincideix substancialment amb el sentit de la que es va votar fa poques setmanes en la qual es demanava, justament, la retirada explícita i sense ambigüitats del Pla director, a fi d'obrir —com diu el senyor Sánchez— una via de diàleg, de participació i de negociació que no només hauria de passar pel Parlament. Aleshores, la majoria d'aquesta Cambra va votar en contra; potser, segurament, eren unes jornades de més tensió. Potser la majoria va considerar que, estratègicament, no havia d'afluixar. Al capdavant, cada força política té dret a defensar les seves posicions i estructurar les seves estratègies. Avui, però, crec que les coses es plantegen diferentment. És cert que entre la tramitació parlamentària del Pla director que el Govern preven i la que defensem els grups de l'oposició hi ha diferències importants. Ara bé, malgrat tot, és un punt d'arrencada que situa les coses en una posició més raonables que la que inicialment va adoptar el Govern, quan encara deia que aplicaria el Pla fos com fos i sense tocar una coma.

Per tant, no crec que sigui il·lusòria l'actitud del senyor Sánchez, d'avui, demanant o plantejant avui de nou el tema de la retirada del Pla, perquè constituïria —pensem nosaltres— una mostra de realisme polític i de voluntat de consens i de diàleg. Avui, senyors diputats i senyores diputades de la majoria, segurament no els costaria tant de votar expressament la retirada del Pla; fins i tot, alguns de vostès, han expressat públicament matisos importants durant aquestes setmanes.

Per tant, amb la vènia del President, jo em permeto no únicament d'anunciar el vot favorable d'Esquerra Republicana, sinó també de demanar al Grup de la majoria que avui voti favorablement aquesta Moció, i aquesta demanda la faig amb tota cordialitat i sense —i espero que es pugui creure aquesta afirmació—, sense cap mena d'ombra d'interès partidista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President, molt breument. Ja va assenyalar l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez, quan va substanciar la interpellació, origen d'esta Moció, ja va assenyalar —deia— que estava a punt, o va estar a punt de no presentar la interpellació fonamentalment per lo anunciat de la presentació d'un projecte de llei relatiu al Pla director de residus industrials de Catalunya. Jo crec que va fer bé en presentarla, perquè mai està de menys la insistència en un tema quan hi ha convenciment del que es fa.

I, per consegüent, amb coherència també amb lo nostre posicionament —posicionament personal i polític com a Diputat i com a partit—, i seguint lo mateix criteri que hem utilitzat en les mocions anteriors similars a esta, lo Grup parlamentari Popular anunciem lo vot favorable a tota iniciativa parlamentària que tingui com a finalitat demanar la retirada del Pla director de residus industrials per a Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. És obvi que el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya votarem que sí a aquesta Moció, entre altres coses perquè —ja s'ha dit aquí— no és una moció d'un grup sinó que va ser una moció consensuada per tots els grups parlamentaris de l'oposició, el passat dia 28 de febrer.

Per tant, crec que també sobren aquí grans consideracions sobre els motius d'aquesta Moció. En tot cas, el que sí que crec que val la pena és fer una certa referència a la modificació que hi ha hagut des d'aquell dia fins ara, fonamentalment, quant al clima en el qual avui podem discutir aquesta Moció.

Avui hi ha una absència aquí dintre al Parlament i fora, al carrer, de crispació, de manifestacions, de tensió; hi ha un clima més relaxat. També per part del Govern es pot entreveure una certa tendència, també més notable que en aquells moments, al diàleg i a cercar el consens i la participació d'altres forces polítiques. I penso que això podria conduir a una certa reconducció d'una lamentable i, des del nostre punt de vista, desafortunada intervenció d'un diputat, que va demostrar la pervivència d'aquelles actituds que significa o que es diu, vulgarment, «ser més papista que el papa». És a dir, en el mateix moment que jo intentava personalment discutir, convèncer i arribar a un acord amb el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Molins, intentant fer-li veure que el que convenia era no arribar a una votació negativa que incrementés aquesta crispació i aquesta tensió, va sortir un diputat de la majoria fent una càrrega bastant desafortunada —ja dic— des del punt de vista de rebaixar això. Va fer una sèrie de crítiques, una sèrie de manifestacions gratuïtes, una sèrie de judicis de valor i que això va provocar aquella votació i una situació realment tensa.

Ja que no es donen aquestes circumstàncies, ja que avui estem, fins i tot, arribant a alguna votació sobre certs aspectes d'algunes mocions, i el que els demanaria també —i em sumaria a la mateixa idea que abans comentava el Diputat Pueyo, d'Esquerra Republicana— una reconsideració d'aquella votació perquè, en definitiva, tothom sabem que el Pla director per a la

gestió dels residus industrials no és una realitat, està retirat de fet, l'hem de reconsiderar i l'hem de tornar a discutir passant-lo per la via de tramitació pel Parlament, i, per tant, el Pla que sortirà, difícilment, serà aquell. I si és un altre, el que vol dir és que està retirat.

Per tant, valdria la pena que això ho diguéssim aquí tots plegats i assumíssim que si s'ha retirat es pot votar i es pot acordar per unanimitat aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo crec que, per part de l'oposició, en aquest tema està pràcticament quasi tot dit; jo crec que el que fa falta, per part del Consell Executiu, és que modifiqui el seu posicionament expressat una i una altra vegada per part del representant del Consell Executiu referent a aquests temes.

La Moció que avui es presenta és una repetició, pràcticament idèntica, que la que va presentar tota l'oposició, que va consensuar tota l'oposició i que va presentar en aquest Ple, i que es va votar en aquest Ple. Per tant, com que és la mateixa, podríem donar els mateixos arguments, votar-la afirmativament, i aquí s'hauria acabat tot.

Jo penso que s'han produït una sèrie d'elements nous i a mi m'agradaria fer algunes reflexions sobre per què nosaltres creiem que seria convenient votar de nou aquesta Moció i no només votar-la sinó votar-la afirmativament perquè permetria una solució positiva a aquest tema tan conflictiu, com és el tema dels residus industrials —conflictiu perquè, per part del Consell Executiu, s'ha adoptat una via equivocada.

I s'ha volgut fer creure a tothom que la solució dels problemes dels residus industrials només té una solució, que és la solució de la redacció d'un pla, com si el pla fos la solució als abocaments incontrolats que patim des de fa més de deu anys. El Pla, evidentment, racionalitza, planifica, busca vies de solució a aquest problema, però tant si existeix el Pla com si no existeix el Pla de residus industrials, el problema dels abocaments, el problema de la contaminació el tenim a sobre del nostre territori i fa deu anys que tenim la responsabilitat, i fa set anys que tenim una llei que ens donava les pautes, les vies, per resoldre i abordar una responsabilitat que tenim des que tenim les competències. I l'única, pràcticament —no l'única exactament però sí pràcticament—, solució i oferta de solució que ens ha presentat el Consell Executiu ha estat la presentació d'aquest conflictiu Pla de residus industrials. El mateix Conseller de Política Territorial, en una intervenció a la televisió del Canal 33, reconeixia que els residus industrials s'escampen per l'ample de tot el territori de Catalunya i això és reconèixer que, tenint la responsabilitat que tenim per resoldre aquest greu problema, no s'aborden les solucions. I de solucions no només hi ha l'elaboració d'un pla, hi ha mesures concretes que es podien haver adoptat des de ja fa molt temps, que havien estat reclamades des de la Cambra, reclamades pel nostre Grup i que es poden fer complir, es poden aplicar, es poden implementar des de fa temps i ara mateix. És a dir: es pot exigir ja a les indústries que facin un tractament en origen; es pot fer ja un tractament *in situ*; es poden fer instal·lacions per fer reaprofitaments de residus, es poden fer una sèrie d'instal·lacions que permetin des de ja fa molt temps i ara mateix que es pugui abordar un problema gra-

víssim en el nostre territori. Però, què s'ha fet durant aquests set anys? Redactar un pla i tractar d'imposar-lo al territori, i això no ha funcionat. S'entesten, creiem nosaltres, a fer passar el clau per la cabota i això no funciona.

L'única solució viable i raonable és la que proposa l'oposició en bloc, i crec que és bastant clara, i no només l'oposició, sinó que pràcticament tothom, que és que retirin el Pla i facin el que haurien d'haver fet des de bon començament, que és dialogar, és negociar amb el territori i amb les institucions i les organitzacions del territori. I mentre no es fa això, i mentre no es retira el Pla, i mentre no es dialoga i es negocia amb el territori, prenguin mesures —que es poden prendre— perquè s'abordi la solució d'un problema gravíssim que tenim en tot el territori, que és el tema de la contaminació pels residus industrials.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Honorable Conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, sóc perfectament conscient que la meua intervenció podrà reobrir un torn d'intervencions dels grups, però entenc que el contingut de les intervencions de les il·lustres senyores i senyors diputats, i la importància del tema que crec que per al Govern, per al Consell Executiu, té el tema que ha estat debatut, crec que pot ser positiu; almenys amb aquest ànim, i, amb el permís de la Presidència, faria una petita intervenció.

En les seves intervencions els diferents grups parlamentaris de la Cambra suggerien o demanaven la possibilitat que el Consell Executiu accedís a aquesta petició unànime de l'oposició, de retirada del Pla de residus. Aquesta, com s'ha recordat, és una petició que neix de diferents peticions expressades de diferent manera pels grups de la Cambra, i que es consensua amb una particularitat que m'agradaria fer notar. En les diferents peticions es contemplaven diferents plantejaments tècnics respecte al Pla de residus, i aquestes opinions de cada un dels Grups, que presentaven al seu moment —o que van presentar al seu moment— alguna moció al respecte, per consensuar-la, es deixen de banda aquests plantejaments tècnics, que en bona part eren alternatives al Pla de residus, i es consensua estrictament amb un contingut polític la retirada del Pla. Això és perfectament legítim; fins i tot pot semblar natural; el consens, moltes vegades, significa deixar de banda el plantejament de cadascú per arribar a un únic plantejament comú, i és un plantejament per la via negativa. Repeteixo: perfectament admissible, perfectament lògic, probablement, però que el que demana és, simplement, la retirada del Pla, sense una alternativa. Torno a dir que, probablement, és perfectament lògic que així sigui, però el que avui hi ha sobre la taula és simplement aquesta proposta: la retirada d'un pla. I fixin-se, senyores i senyors diputats, que és la retirada d'un pla que intenta donar solució a un problema al qual tothom està d'acord que hem de donar solució.

Al marge de les opinions i de la qüestió purament formal, que no és normal que un govern retiri un projecte de llei, això és perfectament legítim; jo crec que no és aquest el motiu pel qual el Consell Executiu no vol retirar el Pla de Residus. Quina és la proposta del Consell Executiu feta per mi davant aquesta Cambra? Tramitar aquest Pla de Residus com un projecte de llei. En tant que, si l'opinió generalitzada expressada en aquesta

Cambra pels diferents grups era que aquest Pla de Residus, tècnicament —i ja dic, amb propostes d'afegits, de retirada de part, o d'oposició parcial al contingut del Pla, però que tothom està d'acord que és necessari un pla—, si és aquesta, l'opinió generalitzada era que no havíem estat capaços de realitzar un diàleg entre els diferents grups polítics de la Cambra i amb els nostres conciutadans respecte a la necessitat d'aquest Pla, entenem que el diàleg, en una democràcia, el lloc més escaient perquè tingui lloc aquest diàleg és, precisament, aquesta Cambra. I és per això que el Consell Executiu fa la proposta de plantejar com a projecte de llei el Pla de residus, i això és el que el Consell Executiu farà al seu moment: aprovar un projecte de llei perquè sigui discutit en profunditat en aquesta Cambra.

Què succeiria avui si es retirés formalment el projecte, el Pla de residus? Què hi ha del Pla de residus? És una aprovació per part de la Junta, de la Comissió de Govern de la Junta de Residus, on ha dit tècnicament i ha escollit tècnicament unes ubicacions determinades, escollides entre moltes d'altres, i que avui són de les que tècnicament tenim garanties; jo, en tant que President d'aquesta Comissió de Govern de la Junta de Residus, continuo tenint totes les garanties de l'adequació d'aquestes ubicacions per a la finalitat per a la qual han estat escollides, i aquestes són les ubicacions que a nosaltres ens donen avui garanties. Una retirada del Pla significaria —i així fóra interpretat, i lògicament així seria interpretat pels indrets que han estat posats com a possibles destinataris d'una ubicació d'aquestes instal·lacions—, seria interpretat com la desestimació d'aquelles ubicacions per part, no només del Consell Executiu, sinó, en definitiva, de l'acció del Govern. Retirar avui el Pla de residus significaria i fóra interpretat pels ciutadans de Castellbisbal o de Rubió o de Forès, o de Sant Feliu de Buixalleu, o de Martorell —que són les instal·lacions contemplades— com la seguretat que mai es faria en el seu indret una instal·lació d'aquesta naturalesa. I això, senyores i senyors diputats, és així. I fóra —entenc jo— absolutament contraproductiu, absolutament contraproductiu crear aquest sentiment. Crec que fóra, per part de tots, un inexplicable error. Què ha dit el Consell Executiu? Tramitem-ho com a projecte de llei, discutim —temps tindrem per fer-ho—, demostrem quines són les característiques que han de complir aquestes ubicacions o aquests llocs per ubicar-hi aquests tipus d'instal·lacions, i entretant siguem capaços —siguem capaços— de tirar endavant un pla de residus que —ho torno a dir— tots els grups de la Cambra hem interpretat, hem dit —i des del mateix Consell Executiu— i hem jutjat com a necessari.

Crec, doncs, que no és escaient acceptar la proposta feta; crec que la proposta que fa el Consell Executiu: discussió del projecte de llei en la Cambra, amb el compromís, òbviament, que mentrestant no s'iniciarà, òbviament, cap actuació en les ubicacions compromeses fins que no finalitzi el debat parlamentari, i a partir d'aquí, aquesta discussió serena —que tothom avui ha valorat com a molt positiva—, aquest clima d'una certa relaxació que ens ha permès dialogar, probablement, millor que no ho havíem fet fins ara, aprofitar aquest clima de serenitat durant aquests dos o tres mesos que vénen, de discussió parlamentària del projecte de llei —ho torno a dir— per arribar a ser capaços de donar solució a aquest greu problema que té el país, de donar solució, tractament, minimització i tractament dels residus industrials, i amb el màxim consens possible ser

capaç de tirar endavant aquest Pla.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Vol fixar posició, Convergència i Unió?

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President; de l'escó estant, si m'ho permet. Senyores i senyors diputats, en el món del dret hi ha una figura que rep el nom de «cosa jutjada», la qual cosa vol dir que un tema ja tractat, ja debatut, ja fallat no pot tornar a ser discutit. Sabem perfectament que en el món de la política no és així i per això avui, de bell nou, hem de tornar a parlar d'aquest tema de la sol·licitada retirada del Pla Director de Residus Industrials. Perquè em sembla que si una cosa ha quedat clara avui és que la Moció que presenta el senyor Celestino Sánchez és idèntica a la que ja fa unes poques setmanes va rebutjar la majoria d'aquesta Cambra; ell mateix ho ha reconegut i, per si no n'hi hagués prou, altres oradors, especialment el senyor Madueño també s'hi ha referit, amb la repetició gairebé literal del text transaccionat entre altres mocions —com s'ha recordat aquí no fa gaire— en el Ple del dia 28 de febrer.

Fins i tot recordo que el senyor Celestino Sánchez, quan va substanciar la seva interpellació, va dir que havia estat a punt de retirar-la, i per això va dedicar el més clar dels seus esforços a un tema connex, però que no era el mateix, l'objecte de la interpellació, sinó a fer unes disquisicions, unes consideracions, una anàlisi gairebé filosòfica sobre el model del creixement. Però a l'hora de la veritat, a l'hora de presentar la Moció subsegüent a aquella interpellació, insisteix novament només en la retirada del Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials, i que s'obrin noves vies de diàleg amb les administracions locals i les organitzacions implicades. De fet, el senyor Celestino Sánchez ja ens ha explicat que la seva Moció tenia un segon punt, un punt que feia referència a aquell fet, diguem-ne, diferencial de la seva interpellació en relació amb les interpellacions anteriors, però, en definitiva, com ell mateix ens ha explicat, la Mesa de la nostra Cambra no va admetre a tràmit aquella qüestió, aquest segon punt de la Moció. Per tant, òbviament, si ja se'ns fa difícil, des d'un punt de vista de la lògica, tornar a insistir, tornar a debatre exactament el que vam debatre el dia 28 de febrer, més difícil és discutir —o seria— sobre un text en aquests moments inexistent, i per això no ho podem fer.

El senyor Celestino Sánchez ha dit que esperava que fos útil la seva Moció perquè així, amb la repetició, es podrien veure, possiblement, nous aspectes. Jo crec que tots coincidirem, senyores i senyors diputats, que efectivament hem vist nous aspectes, especialment o fonamentalment en una intervenció que acaba de fer suara l'Honorable Conseller de Política Territorial, que, almenys al nostre entendre, ha explicitat encara amb molta major claredat quin és el punt de vista del Govern i del Grup parlamentari que li dona suport en tot moment.

Però, bé, en definitiva, el nostre Grup al que ha de circumscriure la seva intervenció en aquests moments és a posicionar-se sobre el text mutilat, que ens deia o que podria interpretar el senyor Celestino Sánchez, però exactament el text que ja coneixíem; coneixíem i que vam debatre i que vam votar de forma negativa i que la Cambra no va adoptar. En definitiva, doncs, el nostre Grup creu amb tota fermesa —i no ho ha desmentit ningú— que aquest tema que ara se'ns sotmet a votació ja va ser discutit en el Ple del proppassat dia 28 de febrer, i en aquell dia el nostre Grup va deixar també molt clar quin era el seu posi-

cionament per mitjà d'una intervenció per nosaltres brillant, encara que aquest criteri no va ser compartit per la resta dels grups parlamentaris, i encara ara el senyor Gimeno s'ha permès fer alguna intervenció en sentit menystenidor de la intervenció del nostre Diputat, l'Il·lustre Diputat senyor Josep Serratusell, que en aquest moment no ha pogut intervenir perquè acaba de sofrir una sobtada indisposició física, i això m'ha permès a mi de fer aquesta petita intervenció. I per això jo em permetria dir que, en resum de tot el que es va dir en aquells moments, hi ha dues idees fonamentals: primera, que majoritàriament els grups d'aquesta Cambra veien —i em sembla que, malgrat tot, continuen veient— la necessitat de comptar amb un pla director, i que en definitiva tots, tots els grups de la Cambra som conscients de la gravetat del problema de la disposició última dels residus industrials.

Nosaltres enteníem que en el fons, dintre d'aquest consens general sobre aquestes idees mestres, el que se'ns demanava era, només, a través d'aquesta retirada i aquest diàleg, el que se'ns demanava —hi insisteixo— era variar el mètode d'aplicació, el mètode de treball, i això —com es va dir aleshores, i com ha reblat el clau l'Honorable Conseller de Política Territorial en aquests moments—, és això precisament el que el Govern ha fet i fa i ratifica ara optant per la via legislativa. Bé, doncs, davant de tot això, tal com ja vàrem defensar el nostre Grup en aquella sessió, la tramitació parlamentària anunciada ha de permetre l'eixamplament d'aquest diàleg que tothom demana, amb una clara voluntat —i el senyor Conseller ho acaba de manifestar de nou— de recollir totes aquelles aportacions o suggeriments que permetin la millora d'aquest Pla en allò que sigui factible.

Per altra banda —i això fins i tot el senyor Gimeno ho ha reconegut en el curs de la seva intervenció—, aquest interval de temps necessari per a la preparació del text articulat, per a la transformació d'un mecanisme d'un text de l'Executiu en un text de tramitació parlamentària, ha permès la Conselleria de continuar aquest diàleg que es demanava, i que ja es feia, i que es fa i que es continuarà fent, amb totes les parts implicades, que de fet totes les parts implicades som tots nosaltres, és tota la societat catalana, perquè en el problema dels residus hi estan implicades també, evidentment, les administracions locals i també la indústria, altres sectors econòmics, els ciutadans, etcètera.

En definitiva, doncs, en entendre el Grup parlamentari de Convergència i Unió que estem en el bon camí, en el camí que en el fons —enteníem nosaltres— tots els grups parlamentaris desitjaven, i en tot cas, en coherència òbvia amb el nostre anterior posicionament expressat en el Ple del dia 28 de febrer, ara votarem de bell nou en contra d'aquesta Moció, que no fa més que repetir aquella sol·licitud de la retirada del tan esmentat Pla.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Senyor Curto, per què demana la paraula?

El Sr. CURTO: Senyor President, per una qüestió d'ordre. Probablement, als grups ens ha passat per alt, perquè el torn ha estat molt immediat, però sembla que —tot i que el Reglament, probablement, no ens empara estrictament—, en relació amb la intervenció que ha fet l'Honorable Conseller, si esta Presidèn-

cia ho entenia pertinent, deixar un torn, si no de rèplica, de posicionament, en relació amb les paraules que ha dit el Conseller de Política Territorial, a la resta dels grups de l'oposició.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Presidència creu que aquesta petició és extemporània, perquè s'havia d'haver fet immediatament després de la intervenció del senyor Conseller, que, a més, ha iniciat la seva intervenció anunciant-ho, de manera que no és que els hagi agafat desprevinguts —entén la Presidència, eh?

Passem a la votació. (*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí, el senyor Gimeno?

El Sr. GIMENO: Sí, jo crec que el que hi ha hagut és una falta de visió de conjunt (*rialles*). Encara no havia acabat el Conseller de parlar, i vostè li ha donat la paraula al portaveu de Convergència i Unió (*remor de veus*). Jo he aixecat la mà (*remor de veus*) i no m'ha vist. És així. De tota manera...

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no ha observat, en absolut, que hi hagués cap portaveu que demanés la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. CLOTAS: Per a un aclariment, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies. Brevíssimament.

Al Grup Socialista no li ha passat, en absolut, desapercebut; està esperant la votació que manifestarà la posició del Grup entorn d'aquest tema: sol·licitem la retirada del Pla de Residus. Punt. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, sotmetem a votació la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social, que presenta la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una vegada més, amb la interpellació substantiada el propassat 15 de març, amb la voluntat i intenció, per part del Grup Socialista, d'aclarir la política general de subvencions del Departament de Benestar Social, no vàrem rebre, per part de l'Honorable Conseller, l'adequat aclariment polític. Jo he fet l'exercici, al cap de quinze dies, de rellegir la meua intervenció i la resposta del Conseller, i m'he quedat novament sorpresa per la manca de dialèctica en la pregunta-resposta.

Jo li demanava, en aquella ocasió —fa quinze dies—, a l'Honorable Conseller informació sobre les subvencions en general, i molt especialment les de l'ICASS i les regulades per l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, encapçalades, totes elles, amb una frase que deia «ateses les dificultats de fer una convocatòria pública», etcètera, que considero —i aquest era el

motiu de la interpellació— totalment injustificades administrativament, encara que segons l'opinió del Conseller estaven justificades en funció dels interessos, utilitat, rendiment o conveniència que se'n vulgui treure políticament.

L'article 9.2 de la Llei de Pressupostos estableix que, excepcionalment, poden ésser concedides per ordre del Conseller les subvencions innominades o genèriques en les quals no és possible promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, empresa o persona destinatària de la subvenció.

Vull recordar, senyores i senyors diputats, quina va ésser la resposta de l'Honorable Conseller: la justificació dels requisits —deia l'Honorable Conseller— estava avalada pels demanants de les subvencions, és a dir alcaldes, regidors, diputats d'aquesta Cambra —entre ells, deia, socialistes—, que li demanaven personalment ajuts. Entre la informació que em va oferir l'Honorable per justificar la seva actuació, hi havia unes determinades cartes d'alcaldes i regidors, de les quals ell disposava de còpia. En tornar a rellegir aquesta argumentació del Conseller de Benestar Social, he trobat que aquests arguments, evidentment, eren arguments a favor meu, a favor de la interpellació que feia el Grup Socialista, perquè aquesta actuació em confirma el que jo ja pensava abans de formular-la, és a dir que el Conseller de Benestar Social prescindeix de la normativa emesa pel seu propi Departament —ordres firmades per la seva mà—, així mateix com de les lleis aprovades en aquest Parlament —en aquest cas, la Llei de Pressupostos—, en funció dels interessos... clarament puc dir que polítics, entre els quals també crec que deu figurar complaure l'oposició —en petites coses, evidentment, perquè en grans coses de vegades és molt més difícil posar-nos d'acord amb la política que fa el Departament de Benestar Social.

I, per altra banda, penso que també, entre els seus interessos, hi ha el d'atendre demandes d'aquells ciutadans que apellen —valgui, entre cometes, dir-ho— a la seva misericòrdia. I com que al Conseller de Benestar Social li agrada —almenys, així ho ha demostrat: són 160 milions de pessetes que s'han repartit en aquests últims mesos a través d'aquestes ordres a les quals feia referència—, li agrada demostrar el seu altruisme, a cada persona que li demana un ajut, a ell, personalment, li concedeix, jo crec —i no atenint-se, com deia abans, a la norma, a la normativa o el reglament establert pel Consell Executiu de la Generalitat—, jo crec que l'Honorable Conseller —i permeti'm la comparació— està fent o està portant a cap una actuació... així com de nivell de la Caixa d'Estalvis, de l'Obra Social de la Caixa d'Estalvis. I amb això no vull dir que la Caixa d'Estalvis, o la Caixa de Pensions, no faci una política d'obra social adequada, però em sembla que el Conseller de Benestar Social, el Govern de la Generalitat de Catalunya, ha de fer un altre tipus de política: ha de governar, ha de fer obra social, ha de fer obra política.

Perquè jo en dedueixo, d'aquest conjunt d'arguments que el Conseller em donava l'altre dia, que les actuacions han estat, evidentment —i així ho manifestem a la nostra Moció—, arbitràries. I les actuacions arbitràries, en política, se'n diuen favoritismes i privilegis, dels quals crec que un conseller del Govern de Catalunya hauria de fugir, perquè l'acció d'un conseller del Govern de Catalunya ha de ser una acció transparent, i una gestió transparent no es justifica en funció de qui demana, de qui fa

la petició —sigui regidor, alcalde o diputat d'aquesta Cambra—, no es justifica així, sinó que es justifica en funció de les necessitats generals, i dels plans generals, i dels programes que tenen establerts el Departament de Benestar i el Consell Executiu de la Generalitat.

Una gestió transparent es justifica i s'avalua amb els mecanismes de la concurrència pública i, quan aquesta no és possible, a causa precisament d'allò que estableix l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, aquesta actuació ha d'estar molt clara, molt clara especialment l'especificitat de la demanda o de la situació que la provoca. És més: una gestió transparent i eficaç vol dir coordinar també molt bé les polítiques i els recursos en el marc d'un pla general, i penso i crec que la majoria de subvencions atorgades per l'article 9.2 responen a polítiques..., jo en diria, alienes a les polítiques generals del Departament de Benestar Social.

És per aquest conjunt de qüestions i d'arguments que, en la interpellació, li demanàvem per l'especificitat dels ajuntaments que van ésser subsidiaris dels seus ajuts, i també sobre els ajuts a casals, clubs, residències de jubilats, o bé els ajuts a associacions culturals, penyes i clubs, a la religiosa de les parròquies, a les entitats de serveis socials, a les entitats que lluiten contra l'alcoholisme, els ajuts a toxicòmans, als tallers de minusvàlids, a les APA, als centres públics d'ensenyament —molt especialment del barri de la Mina, a Sant Adrià de Besòs—, també a unes determinades associacions de veïns i no a unes altres, etcètera, etcètera. Era això el que li demanàvem en l'argumentació de la nostra interpellació.

I li manifestàvem també, al Conseller, que, pel que fa a les sol·licituds d'ajuda de serveis socials, o bé per a l'acció comunitària, o l'animació socio-cultural en els barris, tenia dues ordres magnífiques en les quals podien cabre, que eren l'Ordre 39/88, que feia referència a la política de serveis socials, i l'Ordre del 4 del 7 del 89, que fa referència al conjunt d'ajudes de l'acció social i comunitària en els barris. El que passa és que, al senyor Conseller, entenc que li agrada més anar amb el talonari a la butxaca i atendre les demandes en el moment que se li fan personalment i individualment.

Li demanàvem també, en aquesta interpellació, què havia passat amb les subvencions de l'ICASS. Aquestes han tingut, en conjunt, un retard considerable: hi ha entitats que a hores d'ara encara no han cobrat la seva subvenció de serveis socials d'atenció primària, d'ajudes a entitats, associacions de disminuïts, equips d'EAIA, etcètera, i, sobre aquesta qüestió, tampoc en vàrem tenir una resposta clara, sinó que el Conseller va derivar la responsabilitat cap a la Conselleria d'Economia, Finances i Pressupostos de l'Executiu.

Bé, jo lamento manifestar que la resposta que en aquell moment se'ns va donar —i que sembla que serà la resposta oficial— no està a l'alçada que correspon a una interpellació que se substancia en aquesta Cambra parlamentària. Crec que, de l'anàlisi d'aleshores, i d'ara, de la seva lectura posterior, em reafirmo que s'està fent una política arbitrària i clientelar i que, com a conseqüència, s'aprofita la via administrativa de l'esmentat article i se'n fa un mal ús.

És per això que aquesta Moció instava a establir tots els canals administratius corresponents a fi d'afavorir la concurrència pública de tots els ciutadans i entitats que vulguin tenir accés a les ajudes que doni el Consell Executiu de la Generalitat, a la

vegada que encomanàvem —encomanem, amb aquesta Moció, si s'aprova— que la Conselleria de Benestar Social presenti en el termini de trenta dies a la Comissió de Política Social del Parlament, per a la seva aprovació, els criteris amb els quals pensa aplicar la política de pressupostos i les subvencions corresponents per a l'any 1990, i, a la vegada, no podem ni més ni menys que rebutjar la política arbitrària i clientelar de la Conselleria de Benestar Social en l'assignació de subvencions i en l'incompliment del que, a aquest efecte, preveu la Llei de Pressupostos i l'article a què fèiem referència.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Hi ha presentades esmenes del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i de l'Agrupació parlamentària del CDS. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vull començar dient que el Grup d'Iniciativa per Catalunya està absolutament d'acord amb la interpellació substanciada per la senyora Rosa Barenys, i que està també d'acord amb els tres punts de la Moció presentada, perquè creiem que la senyora Barenys va explicitar de manera clara com la Conselleria de Benestar Social havia utilitzat l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos, que està previst únicament i exclusivament per a casos molt concrets i d'evident força major, que creiem que en casos de benestar social és lícit i legal que hi siguin —perquè, segurament, hi hauria casos que, si haguessin d'esperar a passar per tota la via administrativa ordinària per aconseguir la subvenció, potser quan arribessin ja no hi seríem a temps—, però, en canvi, va demostrar d'una manera clara i fefaent que s'havia utilitzat per donar una sèrie de subvencions que no solament no eren causes de força major i causes purament puntuals, sinó que era una manera de sostroure al camí normal i legal la donació de subvencions.

Creiem, a més, que la resposta del senyor Conseller va —com ha dit ara mateixa la senyora Barenys— recalcar la raó d'aquella interpellació, en tant que deia que perquè li havien demanat unes determinades persones era per què s'havia donat d'aquesta manera, amb la qual cosa, a banda que aquesta Diputada va tenir la sensació —i l'ha tingut també altres vegades— que el senyor Conseller de Benestar Social, quan se sotmet al control parlamentari —cosa que és una de les obligacions que tenim els diputats d'aquesta Cambra—, en lloc de sotmetre's ell al control parlamentari, ens sotmet a tots els altres, perquè ens diu que «demostrarem», inverteix la càrrega de la prova, quan qui ha de demostrar que la política és correcta és el senyor Conseller de Benestar Social...

Per tant, en l'àmbit de l'absolut acord amb la interpellació i les tres mocions que ha posat sobre la taula el Grup Socialista, nosaltres fem una esmena que modifica molt poc el punt 2 d'aquesta Moció: quan diu que s'han d'establir els «canals administratius», nosaltres afegim també «polítics», perquè entenem que no és suficient obrir nous procediments legals, nous procediments administratius, si no canvia la voluntat política d'acabar amb l'arbitrarietat i amb la discrecionalitat, que està expressament prohibida per la Constitució i per tot el dret legal vigent, i és la manera com aquí —l'altre dia va quedar demostrat— donava les subvencions la Conselleria de Benestar Social.

Per tant, el Grup d'Iniciativa per Catalunya entén que si no hi ha una voluntat política de fer les coses com cal, de sotmetre's al dret, de no utilitzar arguments o, fins i tot, normes específiques per cas concret, per fer d'això una altra cosa i per sostreure's de la legalitat, si no hi ha aquesta voluntat política, és inútil obrir més fórmules, més canals, més decrets, més vies administratives i, per tant, el que demanem és que el Parlament de Catalunya insti també el Consell Executiu que, políticament, s'obligui a fer que la Conselleria de Benestar Social faci les coses en l'àmbit del dret vigent.

En aquest sentit, assenyalem que, tant si se'ns accepta o no la nostra esmena votarem favorablement la Moció i insistim que estem absolutament d'acord amb la Moció que ha presentat el Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Per l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per manifestar-nos bàsicament d'acord amb el contingut de la Moció que ens proposa la Il·lustre Diputada senyora Barenys, a la qual, per tal de matisar el seu punt 2, hem presentat una esmena de modificació que pretén instar el Consell Executiu a establir els mecanismes necessaris per regular la concessió de subvencions per la Conselleria de Benestar Social, d'acord amb criteris de publicitat, concurrència i objectivitat, que no són altres que aquells a què obliga la Llei de Pressupostos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes; per Esquerra Republicana, l'Agrupació parlamentària vol intervenir?

El Sr. PUEYO: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies. El Departament de Benestar Social veu planar sobre seu, des del nostre punt de vista, i això des del moment mateix de la seva constitució, un seguit de recels, un seguit de desconfiances i d'informacions equívokes que posen o que ens fan posar dubtes seriosos sobre els objectius reals necessaris d'aquest Departament, i manifesta, al mateix temps, una pràctica que sovint s'allunya d'aquests objectius.

Un dels punts clau, delicats, conflictius, que acostuma a acompanyar l'acció de govern d'aquest Departament és la potestat de concedir subvencions —o és aquí o és a Madrid o és a tot arreu. Ara bé, una part d'aquestes subvencions es produeixen a través de procediments regulars i normals, des del punt de vista administratiu, amb un ordenament clar i precís i amb la publicitat adequada, a través del *Diari Oficial de la Generalitat*. No és menys cert, però, que un segon grup de subvencions —no gens negligible pel seu volum i per la seva quantitat— no han tingut, no tenen fins ara en la seva concessió, aquella transparència en l'atorgament i aquella claredat en la destinació que hauria de tenir tota obra beneficiosa, que no benèfica, del Govern.

No és fàcil deixar d'afirmar que la interpretació de l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos feta pel Departament en qüestió ha estat feta sovint amb una generositat més que remarcable, i la possibilitat d'atorgar excepcionalment per ordre del Conseller certes subvencions a determinades entitats, de característiques específiques —i cito textualment—, no és que ens

permeti, potser, parlar d'alegria administrativa, però sí que ens permet parlar d'una certa joia institucional. S'ha fet servir un procediment inadequat en la concessió d'ajudes econòmiques a algunes associacions de veïns, residències de jubilats, penyes, cases regionals i entitats de la més variada espècie, algunes de les quals, escassament conegudes, semblen pertànyer més aviat a allò que en ciència-ficció s'anomena la «dimensió desconeguda».

Allò que sí que es coneix és un increment notable d'aquestes ajudes cap a unes àrees territorials susceptibles de merèixer una lectura política evident —àrees territorials i socials on la coalició que dona suport al Govern no figura en primer lloc d'entre les forces polítiques més votades—; ens referim clarament a aquelles subvencions concedides directament des de l'entorn més immediat del Conseller, a barris de grans àrees urbanes, a municipis on es cerca probablement una penetració político-electoral més notable i a certs sectors socials on el missatge governamental ha tingut més dificultats per penetrar.

Amb la voluntat de racionalitzar el sistema de concessió de subvencions i d'arribar a una transparència que beneficiarà, més que ningú, el caràcter de la gestió de la Generalitat, Esquerra Republicana farà costat i votarà favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El Grup parlamentari Mixt sembla que renuncia per la tàcita. El Grup Popular? (Pausa.) Senyor Bauzá, té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, Il·lustre Diputada senyora Barenys, vaig seguir amb molta atenció la seva interpellació del proppassat Ple i m'he llegit amb interès, amb atenció, la seva intervenció al *Diari de Sessions* per refrescar-me una mica les idees. I una vegada més he de dir-li que la seva interpellació va ser interessant —com ja ens té habituats, d'altra banda—, molt documentada amb xifres, i plantejava molts interrogants que no van ser aclarits, al nostre entendre, ni amb la contesta ni amb la rèplica de l'Honorable Conseller de Benestar Social.

Estic d'acord, Il·lustre Diputada, que molt sovint —i jo diria que massa sovint— les dades que ens dona la Conselleria als diputats en Comissió no ens quadren, i aquí faré un incís: i això és una pràctica que resulta evident, que si aquestes xifres no ens quadren, algunes no són certes, i si no són certes en els règims parlamentaris democràtics, mentir en un Parlament, fins i tot, pot estar penat.

Salvat aquest incís, vull recordar que aquest punt...

El Sr. PRESIDENT: És un supòsit que fa vostè.

El Sr. BAUZÀ: És un supòsit, senyor...

El Sr. PRESIDENT: No és una acusació.

El Sr. BAUZÀ: És un supòsit, President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, bé.

El Sr. BAUZÀ: Dic que vull recordar que aquest punt va ser objecte de comentari amb la Il·lustre Diputada i amb alguna altra diputada de la Comissió arran de la compareixença del Conseller de Benestar Social i de la Directora General d'Afers Socials, amb motiu de la residència Alba, etcètera.

En substanciar la interpellació que va precedir aquesta Moció es van desvetllar una sèrie de greuges comparatius, de situacions de privilegi prou conegudes, cosa que fa que l'establiment dels canals administratius corresponents, per afa-

vorir la transparència i la concurrència pública de totes les subvencions de la Conselleria de Benestar Social, ens sembli absolutament correcte i necessari, el qual criteri condueix que el meu Grup voti favorablement el segon punt de la seva Moció.

Igualment entenem que, davant la situació plantejada amb la seva iniciativa parlamentària, és congruent i necessari encomanar a la Conselleria que en un breu termini —ens sembla correcte el de trenta dies— presenti davant la Comissió de Política Social per a la seva aprovació, si escau, els criteris amb els quals pensa aplicar la Llei de Pressupostos, pel que fa a la política de subvencions i evitar així el problema i les situacions que vostè denuncia en la seva interpellació; motivacions que fan que nosaltres també votem favorablement, que el Grup Popular voti favorablement el tercer punt de la seva Moció.

Finalment, estant d'acord amb el plantejament, amb el rebuig a la política d'assignació de subvencions de la Conselleria de Benestar Social i corresponent incompliment del que es preveu, d'acord amb la Llei de Pressupostos, no podem compartir determinats adjectius de l'apartat primer de la seva Moció i, en conseqüència, anuncio que el vot del Grup Popular a aquest punt de la Moció serà d'abstenció.

Amb això vull dir, Molt Honorable President, que ja, des d'ara, el Grup que represento demana votació separada del punt primer de la Moció que hom debat de la resta de punts d'aquesta Moció.

Gràcies, Molt Honorable President; gràcies, Il·lustre Diputada; moltes gràcies, diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, pujo a la tribuna per explicar quin és el posicionament del nostre Grup pel que fa a la Moció presentada per la Il·lustre Diputada senyora Barenys, com a conseqüència de la interpellació substanciada en el darrer Ple i contestada pel Conseller Comas.

Hi ha hagut... Ha planat en aquesta Cambra, en totes les intervencions que s'han produït, una preocupació manifesta per part dels grups que han intervingut en el sentit de crítica, en el sentit de criticar el Departament, perquè s'han fet una sèrie d'actuacions, s'han fet una sèrie d'ajudes a barris, a zones que algun diputat s'ha atrevit, doncs, a qualificar, molt més intensament, de zones que diu que han estat fins ara, diríem, no favorables als nostres plantejaments polítics. I és cert, però no per això, perquè no per això s'han obtingut millors resultats. El que passa és que aquestes zones urbanes són les zones que vostès saben —una altra cosa és que ho vulguin reconèixer—, però saben que són les zones que més mancances, que més necessitats, que més convé que els governs prestin atenció. S'ha repetit insistentment el barri de la Mina; jo hi afegiria, doncs, barris com el Gornal, del mateix Hospitalet i d'altres de Badalona. I diu: oh, és que allà és on el Conseller ha tingut una incidència més directa. És clar, és que no pot ser d'altra manera, és que són els barris que, per la seva formació, per la seva configuració social necessiten una superior, una més gran atenció, no només pel Govern de la Generalitat sinó per les administracions.

I deixa la Diputada Barenys que s'havia rellegit la intervenció del Conseller Comas, jo també ho he fet i, de passada, m'he rellegit la seva intervenció; me les he repassades totes dues i, com

és natural, quan un fa una moció, doncs, treu de la intervenció de l'interpellat aquells temes que li sembla que puguin ser més punyents o que la seva interpretació va en el sentit que aquests són allò que destaca com a elements més negatius. Jo també ho he fet i la veritat és que n'he trobat molts altres de positius i no he sabut veure, en cap moment, que es pugui qualificar la intervenció del Conseller amb els adjectius als quals després em referiré, i que la Il·lustre Diputada ha basat part de la seva intervenció i d'una forma molt clara les ha plasmat en la seva Moció.

Ha volgut comparar..., ha tingut interès a comparar el Departament de Benestar Social amb l'obra social de la Caixa d'Estalvis: ja ho sap, senyora Barenys, que això no, que això no va per aquí, perquè, exactament, tant de bo, tant de bo, que no fos així. Hi ha altres situacions, hi ha altres afirmacions que ha fet la Diputada a les quals em vull referir.

Jo, en el tema dels ajuts de l'ICASS..., estan reglats i, a més, hi ha altres direccions generals del Departament que tenen possibilitats, a través de dues ordres prou conegudes, de donar ajuts. I és veritat: l'ICASS està superreglat, és a dir, vostès estaran d'acord o no amb les subvencions que es donin, però és claríssim que hi ha un període per poder presentar sol·licituds, hi ha un període per poder donar-hi respostes, i, al final, doncs, es prenen unes decisions que de vegades deuen ser encertades, altres potser no tant i, sobretot, deuen ser-ho o no en funció de la perspectiva que es miri la concessió. I altres direccions generals del Departament també ho poden fer.

Però vostè, senyora Diputada, i especialment vostè, perquè, a més de diputada especialista en el tema de serveis socials és una professional que fa molts anys que està treballant en aquest camp, sap que és del tot impossible —sap que és del tot impossible— poder reglar tots els ajuts. Ho sap perquè vostè, professionalment, és assistent social; ha tingut una llarga experiència en el món del treball social i sap que hi ha ajudes que són absolutament impossibles de poder-se reglar, i són moltes. I precisament són moltes en aquests barris, als quals vostè abans feia referència. I no és d'estranyar que el Conseller es referís que alguns ajuntaments, alguns diputats i qualsevol persona, en definitiva, que estigui molt o poc implicada en aquest tema, recorri al Departament de Benestar Social i suggereixi i demani, doncs, que, per una via extraordinària, es pugui recórrer a un ajut per a aquella família, per a aquell disminuït, per a aquella persona gran que requereix en aquell moment i no abans ni després —i no abans ni després— l'ajut del Govern. I és cert que això s'ha reconegut en part també, no només per la senyora Barenys, sinó per la senyora Fabian. Però, és clar, és que és així i, doncs, és qüestió de mesurar-ho. És a dir: fins a quin muntant pot ser que això sigui així, fins a quin no pot ser d'aquesta manera; això és molt difícil de solucionar, això és molt difícil.

No m'agrada fer comparacions, doncs, amb altres administracions, però només com a dada, així. Vostès han dit que el Departament de Benestar Social ha repartit —utilitzant el seu llenguatge— 160 milions de pessetes; l'Ajuntament de Barcelona té una partida de 150, és igual, ja ho he dit: 160, 150 per aquest mateix concepte, per ajudar les famílies necessitades sense cap tipus de control. Però és que no és una crítica! És que no pot ser d'altra manera! És que no pot ser d'altra manera! Les administracions han de tenir un calaix de sastre important perquè el responsable polític del sector pugui ajudar en aquelles

ocasions, en aquells moments en què no es pot fer d'altra manera. I això ho tenen la major part d'ajuntaments, i ajuntaments d'esquerrers, i ajuntaments de centre, i ajuntaments de dreta, i ho té tothom, perquè es necessita. Per tant, no és una crítica: és que és una constatació d'una realitat!

Vostè em planteja..., diu que hi ha hagut arbitrarietat. Home! També, només així, com a comparació, què opina del repartiment de l'IRPF per part del Govern central? Arbitrarietat? Absoluta, des del meu punt de vista, de la mateixa manera que des del seu li pot semblar que les decisions del Departament poden haver estat arbitràries, i estic convençut que vostè —n'estic convençut— està absolutament —valgui la redundància— convençuda que l'actuació que ha tingut el Ministeri envers el repartiment de l'IRPF deu ser correcta. A mi em sembla que no, a mi em sembla que és arbitrari; a vostè, el que li sembla que és arbitrari és el que ha fet el Departament de Benestar Social. Bé, deu ser que estem en dues situacions polítiques diferenciades.

Entrem en el tema de la Moció, concretament. Ens plantegen tres punts, en la Moció: un dels punts —miri, si m'ho permet, ho faré inversament a la manera com ha estat presentada, és a dir, començaré pel tercer i acabaré pel primer— diu que encomana a la Conselleria de Benestar Social a presentar, en el termini de trenta dies, a la Comissió de Política Social del Parlament, per a la seva aprovació, els criteris amb els quals pensa aplicar la Llei de Pressupostos. I això vull lligar-ho, senyora Diputada, amb una acusació —si se'm permet qualificar-ho així— que vostè ha fet en el sentit que la resposta del Conseller no va ser prou important, no responia a la Cambra, no tenia prou alçada, em deia. Doncs, deixi'm-li dir, que li digui que aquest punt de la Moció tampoc en té, d'alçada, senyora Barenys. (*Remor de veus.*) I per què no en té? Perquè vostè sap que aquest és un tema que no té per què anar en una Moció; vostè sap que el Conseller de Benestar Social vindrà d'aquí a quatre dies —perquè ell ho ha demanat, i perquè es va comprometre, des de la seva presa de posició, que cada sis mesos tindria una compareixença en el Parlament—, i vostè, i la senyora Fabian, i jo mateix, i tots els altres diputats que estem a la Comissió li podrem fer les preguntes que vulguem. I entre aquestes pot aparèixer perfectament què és el que pensa fer el Conseller de Benestar Social pel que fa al repartiment de les subvencions. Perdoni, senyora Diputada, però a mi em sembla que aquest tercer punt no té alçada.

Pel que fa al segon punt, aquí no s'ha dit, però sembla que hi ha una transaccional entre la seva proposta i les dues esmenes presentades amb anterioritat, una pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i l'altra per l'Agrupació parlamentària del CDS. Jo, diríem, no s'ha dit, i per tant no l'hauria de conèixer, però he tingut la voluntat, en saber que hi havia aquesta possibilitat, de conèixer quin era el text. I li vull dir, senyora Barenys, que la capacitat de negociació i d'entesa que tenen el Departament i el Grup parlamentari és extraordinària. Jo no vull que ens enganym; és a dir, nosaltres, aquest punt, el votarem a favor, però no ens enganyem —l'hi votarem a favor ara, és a dir, sí, avui, ara—, però no ens enganyem. I com que és difícil de poder-ho matisar, com no sigui després, rellegint el *Diari de Sessions*, li vull aclarir, senyora Barenys, que l'hi votarem a favor, però quedarem tots convençuts que hi ha una part important de subvencions que són impossibles de reglar.

Per tant, voluntat de concurrència, voluntat de publicitat, to-

ta, fins al punt que l'hi votarem a favor. I el Departament i el Grup parlamentari de Convergència i Unió ha demostrat al llarg —si més no— de tota aquesta legislatura una gran voluntat d'entesa amb tots i cadascun dels grups polítics presents en aquesta Cambra. S'ha fet en trobades pel tema de disminuïts, s'ha fet amb la Proposició de Llei que ahir mateix vàrem veure, gràcies que vostès van renunciar al seu dia a la Moció que tenien presentada; però hi ha hagut una voluntat manifesta del Grup parlamentari i del Departament d'anar de bracet. I hi anirem més, i avui dic formalment i públicament, que la proposta que tenim endegada amb el col·lectiu de disminuïts s'ha demanat, s'ha pretès i s'ha volgut, i s'ha demanat, tant pel col·lectiu afectat com per tots els grups parlamentaris, d'anar més enllà en el tema dels disminuïts i aconseguir fer una cosa similar com la que podria ser la LISMI catalana; no la farem: estem disposats a fer una proposició conjunta amb vostès, en aquest tema.

I acabo referint-me al primer punt de la Moció. Senyora Diputada, això no es mereix el tracte que vostè dona al Departament en el primer punt de la Moció. Per si algú dels senyors diputats o les senyores diputades no la coneixen, els la vull llegir. La proposta diu: «Rebutja», «El Parlament de Catalunya rebutja la política arbitrària i clientelar de la Conselleria de Benestar Social». (*Remor de veus.*) Aquest no és el llenguatge per anar de bracet; aquest no és el llenguatge que s'ha d'utilitzar... (*remor de veus*), aquest no és el llenguatge que s'ha d'utilitzar per intentar fer una política d'acords. I com que no ho és... Jo he procurat ser rigorós, com sempre; he procurat, doncs, col·laborar en la mesura de les meves possibilitats a l'apropament, que no des del punt de vista dialèctic, sinó pràctic, hem estat un al costat de l'altre, uns al costat dels altres pels temes de benestar social...

Per aquesta mateixa sinceritat i dignitat li dic que, el seu punt, ni l'hi comento; l'hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Ara, la senyora Barenys pot pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. BARENYS: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo li lliurava una transacció de les esmenes que havíem fet amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya...; bé, la llegiré. O sigui, volia dir, abans de res, que segurament seria difícil trobar, a pesar de les paraules que acaba de pronunciar el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, una conselleria en la qual hi hagués tants punts de coincidència en contra, excepte el Grup que dona suport al Govern; la qual cosa lamento profundament, perquè a mi m'agradaria que els grups que han intervingut a conseqüència de la Moció que ha presentat el Grup Socialista, no haguessin coincidit, perquè potser resulta que hauríem estat equivocats. I no: tothom ha manifestat, en el seu torn de posicionament, que la política de la Conselleria de Benestar Social, pel que fa a les subvencions del 9.2, és una política totalment arbitrària i clientelar. Hi ha hagut una coincidència...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Barenys, ja ha fet una petita rèplica. Ara, refereixi's a les esmenes.

La Sra. BARENYS: De seguida, de seguida les faig. Hi ha hagut una coincidència en les irregularitats que ha comportat que l'article 9.2 fos utilitzat d'una manera arbitrària.

Aleshores, el Grup Socialista accepta les esmenes que han

presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Centre Democràtic i Social, i presenta una transacció a la Mesa que diu: «Instar el Consell Executiu a establir els canals administratius i polítics adequats per tal que la concessió de les subvencions de la Conselleria estiguin sotmeses a la concurrència pública i, per tant, siguin conformes a dret.» Així és com quedaria el punt 2 de la Moció, senyor President, que presentem.

El punt 1, el senyor Codina ja l'ha llegit, per tant... Jo també havia informat la Cambra de quins eren els termes en què el presentàvem, i l'únic que acabo dient és que jo demanaria al Grup que dona suport al Govern que, com deia molt bé la senyora Fabian, no intenti invertir la càrrega de prova: el responsable és el Conseller de Benestar Social.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian... Ail, senyora Barenys. Aquesta transaccional no s'ha llegit... (*Remor de veus.*) S'ha llegit? (*Pausa.*) Passem, per consegüent, a la votació, i s'han de votar els tres punts separatament.

Votem en primer lloc el primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

Votem acte seguit el segon punt.

Vots a favor?

Aquest segon punt ha quedat aprovat per unanimitat, i es vota a continuació el tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha quedat rebutjat per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Dèficit d'Infraestructures i de Serveis Mínims que sofreixen les Valls Pirinenques, que presenta l'Ilustre Diputat senyor Joan Ganyet, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el Dèficit
d'Infraestructures i de Serveis Mínims
que sofreixen les Valls Pirinenques**

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, vaig començar la interpellació de fa uns dies fent-me ressò dels dèficits infraestructurals als pobles, als nuclis habitats de les comarques de l'Alt Pirineu.

Els resumiré aquelles xifres escruixidores: carreteres —o camins, si ho prefereixen— que duen a nuclis habitats, a l'Alt Pirineu, sense asfaltar, 48%; en mal estat, 71%. Electrificació —sense comptar mai els nuclis abandonats—, Alt Pirineu, 9% sense llum; molt deficient, 9%. Servei telefònic, Alt Pirineu, sense telèfon, 33%; només amb telèfon públic, 25%. Abastament d'aigua, Alt Pirineu, 23% inexistent; molt deficient, 37%. Sanejament, 42% inexistent; deficient, 33%.

Això ha dut com a conseqüència que a l'Alt Pirineu, entre els anys 50 i 86, s'hagi perdut el 21% de la població, el 40% sense comptar les capitals comarcals; s'han abandonat 95 po-

bles, que en percentatge representa el 17%; xifres recollides en el document *La veritable Catalunya mil·lenària agonitza*, presentat pel Centre d'Estudis del Pallars, pel Grup d'Opinió de Cerdanya, l'Ateneu Urgellenc i els Grups de l'Alt Pirineu, recollint dades oficials de la Generalitat de Catalunya. Per tant, es tracta d'una constatació objectiva, que dins de Catalunya hi ha una zona que té un nivell d'infraestructures i serveis mínims semblant al Tercer Món.

Em plantejaré, si m'ho permeten, dues preguntes. La primera és: Catalunya es pot permetre el luxe que es desertitzi, excepte en el fons de les valls principals, el 20% del seu territori, territori de muntanya? La segona pregunta: el Govern català executa accions suficients per resoldre el dèficit gravíssim de serveis mínims i d'infraestructures d'accés als nuclis habitats del Pirineu?

Respecte a la primera pregunta, si Catalunya es pot permetre el luxe que es desertitzi el 20% del territori, vull posar a la seva consideració la funció de pulmó verd que correspon en el conjunt de Catalunya a l'Alt Pirineu. En una imatge antropològica es disposaria o es treballaria, es viuria amb dos pulmons: el pulmó verd, que és el Pirineu, i l'altre pulmó, la costa, la franja costanera. Doncs, bé, la salut del pulmó verd és la salut de Catalunya i la salut del pulmó passa per la salut dels bronquis; els bronquis en aquest cas són les dotzenes de petites valls que conformen la geografia del Pirineu, constel·lats de nuclis habitats. Dels 60.000 habitants que hi ha a l'Alt Pirineu, que representen —no se'ls escapa— l'1% dels habitants de Catalunya, d'aquests famosos «sis milions», només hi ha en els nuclis a què fem referència unes 15.000 persones; són els habitants de les valls secundàries. D'aquestes 15.000 persones, n'hi ha tres o quatre mil caps de família; són els «jardiniers» del Pirineu, i sense jardiniers —com dèiem l'altre dia—, senyores i senyors diputats, no hi ha jardí. Aquestes famílies, aquests pagesos fan una funció primordial de cura del paisatge, el paisatge pirinenc, com vostès coneixen perfectament, és fonamentalment humanitzat, i el paisatge global de Catalunya en una part molt apreciable passa pel conreu del paisatge del Pirineu. Per tant, estem parlant d'un imperatiu ecològic i, fins i tot, d'un imperatiu turístic.

La segona pregunta: el Govern català executa accions suficients per resoldre el dèficit aclaparador de serveis mínims i d'infraestructures d'accés als nuclis habitats del Pirineu? La resposta és no. Els plans comarcals, que s'han extret amb força, el Govern de Catalunya, per part de l'opinió pública i també de diversos grups d'aquesta Cambra, els plans comarcals són imprescindibles, són necessaris però amb la dotació que tenen són insuficients; han nascut retardats i amb una dotació insuficient. Hi ha set plans aprovats —ho dèiem l'altre dia— amb sis anys de retard i tres no estan aprovats encara.

Del conjunt de programes dels plans comarcals hi ha molt poques inversions —poquíssimes— extraordinàries en aplicació de la Llei de la Muntanya; la immensa majoria són actuacions ordinàries dels diversos departaments de l'Administració. Per tant, ens podem plantejar perfectament un horitzó a deu o a quinze anys. Dins la responsabilitat que ens confereix ser parlamentaris de Catalunya hi ha, sens dubte, albirar el que pot succeir al nostre país a mitjà termini i posar les bases adequades per evitar els desequilibris probables. Si no recorrem aquest viarany, el viarany de la visió més enllà de la quotidianitat, la

nostra funció es veuria greument limitada.

L'any 2000, a la Catalunya punta de llança del progrés econòmic a l'Europa del Sud —suposem-ho, ja es veurà—, el senyor D. E. L., de la vall de Castellbò, i la seva família hauran abandonat les terres: necessitaven telèfon i no han pogut pagar les 700.000 pessetes que els demanaven; el senyor T. E. R., de Bresca, al Pallars Sobirà, i la seva família no hi seran: no tenien llum; el senyor C. E. R., de la vall Fosca, i la seva família seran a Lleida o a Barcelona: no tenien aigua corrent ni sanejament; la senyora M. O. N., de Talltendre, a la Cerdanya, i la seva família hauran fugit: havien de recórrer cada dia tretze quilòmetres de carretera sense asfaltar i, per tant, no van poder comprar un cotxe, van haver de comprar un jeep, que, com vostès saben perfectament, val el doble.

Per tant, els pagesos, els jardiniers del paisatge hauran ineluctablement desaparegut. Qui de nosaltres, diputats del Parlament de Catalunya, ens atreviríem a afirmar que a la fi del segle XX i a l'inici del segle XXI es podrà viure i progressar a Catalunya i al Pirineu si no estan resolts els serveis mínims i les infraestructures elementals d'accés —el telèfon, l'electricitat, el sanejament, l'aigua corrent. A la malaltia, al procés sense aturador, li correspon un tractament adequat: un tractament de xoc. Els demano que reflexionin, que aconseguim d'una vegada abstracteure'ns del «trabulossi» de cada dia; ens hem d'aturar i reflexionar. Pensar cap a on va el nostre país, pensar en les fractures que s'agregen cada dia, en els desequilibris creixents.

Hem presentat, doncs, una moció que, com vostès coneixen, conté dos punts. Punt primer: aprovar un pla plurianual complementari dels plans comarcals de muntanya, amb l'objectiu d'assolir, a mitjà termini, la cobertura amb serveis mínims essencials —electrificació, sanejament, telefonia, etcètera— i la millora de les infraestructures d'accés. I segon punt: incloure dins el Pressupost de l'any 1990 la primera consignació de l'esmentat pla amb un import de 10.000 milions de pessetes.

Per què 10.000 milions de pessetes? És un càlcul, segons el nostre punt de vista, correcte en relació amb la grandària dels dèficits i el caràcter plurianual del pla, però no hauria de ser flor d'un dia ni, si m'«apuren», flor d'un any; com a mínim, ha de ser aplicat escrupolosament durant una dècada.

Senyores i senyors diputats, els demano, en nom del meu Grup, el Grup Socialista, el seu vot favorable per pura consciència social i per pura consciència ecològica. La insensibilitat fóra, sens dubte, molt perniciosa per al conjunt del Principat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. No hi ha esmenes presentades; per consegüent, es pot passar al tràmit de posicionament. L'Agrupació parlamentària del CDS: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Molt breument, per manifestar el nostre suport a la Moció de l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana es vol posicionar? (Pausa.) Té la paraula l'Il·lustre senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Breument, voldria anunciar el nostre vot favorable, el vot favorable d'Esquerra Republicana a la Moció que acaba de defensar el senyor Ganyet.

Creiem que l'altre dia el senyor Ganyet va esbossar un panorama gens exagerat de quins són els dèficits i quines són les frustracions, frustracions reals, no paranoies dels pobladors de les valls pirinenques. El senyor Ganyet va esmentar xifres que provenen d'estadístiques oficials de la Generalitat, les recordava suara, xifres que foren recollides en un document que també coneixem: *La veritable Catalunya mil·lenària agonitza*, un document que anava acompanyat també d'un cartell que reproduïa una antiga acta de consagració d'una església urgellenca i on apareixien ratllats en vermell tots aquells pobles que assistiren a la consagració i que ja no han pogut celebrar el mil·lenari de la independència política de Catalunya i no l'han pogut celebrar, senzillament, perquè ja no existeixen. I no és pas perquè s'hagin perdut els actes oficials del mil·lenari, sinó, senzillament, perquè ja han deixat d'existir. I amb la desaparició d'aquests pobles és evident que Catalunya sencera ha perdut moltes més coses de les que avui potser ens imaginem.

D'altra banda, va haver-hi en el darrer Ple un petit debat entre l'Il·lustre senyor Ganyet i l'Honorable Conseller pel que fa al coneixement de les valls pirinenques; nosaltres creiem que el senyor Conseller la coneix, aquesta situació, però també creiem que el Govern no fa encara, malgrat els plans comarcals de muntanya i malgrat tot el que es pugui dir, no fa encara tot allò que caldria per millorar substantivament aquesta situació.

Per tant, la fixació d'objectius a mitjà i a llarg termini, concretats en aquesta proposta de pla plurianual complementari de què parla la Moció i la concreció d'una primera injecció important de recursos en el Pressupost que començarem a discutir en els propers dies, em sembla positiu; aquests objectius poden ésser precisats encara més, però en la seva formulació actual ja em semblen objectius perfectament lícits i políticament desitjables. En sentit estricte potser no hi té a veure, però tolerarà el senyor President que breument recordi a la Cambra com en les darreres setmanes s'ha anat gelant successivament una part considerable de la collita d'ametlla i de la collita de fruita dolça de la demarcació de Lleida. La mateixa demarcació a la qual pertanyen encara aquestes valls pirinenques de què acabem de parlar.

Des del punt de vista de la Catalunya interior, i especialment de les comarques més despoblades, més pobres, més desanimades socialment i fins i tot, per què no, més desanimades anímicament, he de dir que en cada bugada, en el decurs de cada any, en cada campanya agrària, en cada campanya turística, en cada pressupost, hi perdem un llençol o més. Jo sé que a vegades sembla que els diputats de la Catalunya interior fem el ploricó; ho sé i no em sap gens de greu. En els anys a venir la Catalunya olímpica acumularà inversions de diversa procedència, no hi posem cap inconvenient, ans al contrari; ara bé, no ens semblaria correcte que al costat d'aquesta Catalunya olímpica s'anés consolidant una Catalunya paraolímpica. Tot sigui dit, amb el mateix respecte a aquests atletes paraolímpics que gairebé mai no reben ni les mateixes atencions ni els mateixos recursos que els seus col·legues olímpics.

És per tots aquests motius que Esquerra Republicana votarà favorablement la Moció defensada pel senyor Ganyet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari Mixt, hem quedat que renunciava per la tàcita. El Grup parlamentari Popular: la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Molt

breument, Il·lustre senyor Ganyet, el nostre Grup i jo mateixa varem quedar molt preocupats de la realitat que vostè en la seva interpellació va denunciar; va denunciar tal quantitat de dades amb mancances d'infraestructura a les comarques de les valls pirinenques, unes dades que són prou importants perquè el nostre Grup adopti el criteri de poder millorar el crític dèficit d'aquestes comarques.

I, en aquest sentit, votarem favorablement els dos punts de la Moció presentada per vostè.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Jo crec que sóc un dels pocs diputats que va tenir la sort de sentir en directe la substanciació d'aquesta interpellació sobre el dèficit d'infraestructures als Pirineus, i vaig quedar també realment enormement parat.

He de dir que en aquest cas, i no per raons de tipus polític sinó més aviat de tipus de coneixement tècnic de la zona, no em va acabar de convèncer la resposta de l'Honorable senyor Conseller. I, aleshores, abans de dir i d'explicar que per què votarem favorablement la Moció presentada pel senyor Ganyet, recordo només dues frases, que he volgut recordar textualment perquè em van impressionar especialment, ja en la contraresposta del senyor Ganyet a l'exposició del senyor Conseller. Diu: «Evidentment que la població del Pirineu és una població dispersa, és una autèntica constel·lació, una constel·lació que es va dissipant lamentablement. Si vostè observa la constel·lació de l'any 50 i la constel·lació de l'any 86 veurà que pràcticament només queda població al fons de les valls principals i als nuclis turístics, perquè a muntanya la dispersió és necessària. Ja no es pot concentrar la població perquè, aleshores, el rol de jardiniers dels pirinencs desapareix.» L'altra frase: «Bossa de pobresa, sí senyor; l'Alt Pirineu és una bossa de pobresa dins Catalunya.»

El sentit del nostre vot serà perquè estem a favor de la reconstrucció nacional de Catalunya i a favor de l'equilibri ecològic de Catalunya. Les lleis del mercat acabaran imposant —tant de bo que no sigui així— que la regió primera s'assembli cada vegada més a un Hong Kong. Ens és del tot indispensable, per al conjunt de Catalunya, garantir que no passi, que no augmenti aquest procés de degradació, justament a les valls pirinenques.

Em penso, a més, que amb aquesta interpellació i amb aquesta Moció s'ha demostrat, una vegada més, que és enormement important que hi hagi, en aquesta Cambra, diputats locals i localistes perquè amb la seva defensa aferrissada d'un fragment de la pàtria ens ensenyen a defensar justament el que és Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup Socialista, com tots sabem, va orientada en la formació d'un pla plurianual per resoldre tots aquests dèficits de les valls pirinenques, que ja ha destacat el senyor Ganyet, i per salvar els serveis mínims que, evidentment, segons ha destacat, són força importants.

És cert que en aquestes valls pirinenques —i, això, el mateix Conseller ho va reconèixer en la substanciació de la interpe-

ció— tenen encara unes greus mancances i encara presenten uns importants dèficits, però, bé, també hem de reconèixer que aquestes dades que el senyor Riera deia, que tothom, en principi..., semblaven sorprenents i espectaculars, tampoc eren dades desconegudes, són dades que han sortit pròpiament de la mateixa redacció dels plans comarcals, i això vol dir que són dades que ja eren conegudes pel Govern de la Generalitat, que són dades que han servit, fins i tot, per estructurar els plans comarcals i per anar a buscar la solució, precisament, d'aquells dèficits.

En general, aquests dèficits hem de dir, per això, que es localitzen molt en els petits nuclis, que, evidentment, en el Pirineu són els més nombrosos; en els caps de comarca, com deia també el senyor Ganyet —i la concentració de població ho porta—, els serveis, aquests serveis mínims són molt importants i la dispersió de poblament d'aquests nuclis petits, precisament, són el que porta que els problemes siguin molt més nombrosos, que el cost de realització també sigui molt més important i també que això eviti que es pugui assolir ràpidament la solució més fàcilment.

Hem de dir —i això ho pot reconèixer tothom— que en els darrers anys l'esforç de la Generalitat envers aquestes valls pirinenques ha estat francament important; ningú pot negar l'esforç que s'ha fet quant a infraestructures bàsiques, en la qual cosa han ajudat enormement, evidentment, els plans d'obres i serveis. Aquests plans d'obres i serveis, la Generalitat ha multiplicat per 500, un 500% més, la seva aportació, i ha posat, a més, un ajut addicional per a aquestes àrees de muntanya, i la veritat és que el progrés que s'ha fet en aquestes zones és francament important. Ningú pot negar el que s'ha fet quant a carreteres, a comunicacions; parlant del telèfon, evidentment que la solució encara està lluny d'assolir-se totalment, però el conveni que han fet la Generalitat i les diputacions amb la Telefònica ja ha anat donant uns fruits importants, i molts dels petits nuclis aquests ja tenen resolt aquest problema, i també podríem parlar de moltíssimes més accions, que no es poden negar: quant a ensenyament, quant a sanitat...

Evidentment que encara les mancances hi són; tampoc es tracta aquí de fer un detall de les xifres i de les realitzacions, perquè l'Honorable Conseller les va donar prou en la substanciació de la interpellació, però el que és innegable és que el nivell de vida d'aquesta gent de la muntanya ha millorat substancialment.

Com deia abans, les mancances hi persisteixen, hi ha mancances greus, però l'important avenç que s'ha fet també s'ha de tenir en compte, i més tenint en compte una cosa importantíssima: considerant que vam partir pràcticament de zero quant a serveis bàsics d'aquestes comarques, es va partir pràcticament d'un nivell zero, com diem, i es va assolir un progrés francament important, i em semblaria que cal dir que, amb l'aprovació dels plans comarcals —fa un any, en aquest mateix Parlament, es va aprovar una Moció en el sentit que aquests plans comarcals s'havien d'aprovar al més aviat possible, perquè eren l'eina imprescindible per al desenvolupament d'aquestes comarques—, set d'aquests plans ja estan aprovats, tres són d'imminent aprovació...; a partir d'aquest any ja són d'aplicació tots aquests plans, perquè els pressupostos de la Generalitat ja contemplen, en els pressupostos, les inversions necessàries pels programes d'acció que s'han de fer, i, per tant, cal pensar i cal suposar —i estem convençuts, a més, que serà així— que amb

l'aplicació d'aquests plans comarcals de muntanya, amb l'ajut dels plans d'obres i serveis, amb aquest ajut, diguem-ne, addicional que s'ha posat per aquestes zones, la inversió dels plans comarcals de muntanya, que representen 21.000 milions, ja, per a les anualitats del 90 i el 91, tot això ha d'anar resolent, evidentment, aquests dèficits de les valls pirinenques.

Hem de reconèixer que, és clar, el segon punt d'aquesta Moció demana una inversió per a enguany de 10.000 milions, per atendre aquest pla plurianual; hem d'entendre que les limitacions pressupostàries d'enguany no permeten la inclusió d'una quantitat com aquesta. Per tant, si lògicament no podem pensar en la inclusió de 10.000 milions per subvencionar aquest pla plurianual, ens veurem obligats, evidentment, a votar en contra dels dos punts de la Moció.

Encara que fos breument —i, a més, ho voldria fer amb un to cordialíssim—, m'agradaria fer un breu comentari, o un comentari respecte a un tema que considero sincerament preocupant: el senyor Ganyet, tant en la substanciació de la interpellació com avui mateix, ens ha fet un detall exhaustiu i important de tots aquells dèficits d'aquestes valls pirinenques, i tots sobre la base, naturalment, del fulletó editat pel Grup de l'Alt Pirineu, pel Grup d'opinió de la Cerdanya, l'Ateneu Urgellenc i el Grup del Pallars. Vull dir que aquest detall de dèficits que s'ha fet respecte a aquest fulletó diria que es basa en unes dades en general correctes, perquè són dades tretes de l'informe, de la diagnosi dels plans comarcals; són dades, diguem-ne, acceptables en general; aquest fulletó fa una crítica molt forta —menys o més parcial— de l'acció del Govern de la Generalitat; les xifres, com dic, són més o menys exactes, però fonamentades..., i, fins a aquí, doncs bé, és molt legítim, i és suficientment legítim que unes entitats vulguin fer una crítica al Govern de la Generalitat —sí, evidentment, de totes maneres, un xic parcials, en el sentit que tampoc fa cap esment a totes les actuacions que ha fet la Generalitat respecte a aquestes valls, però..., bé, com dic, és molt legítim que aquestes entitats puguin fer una crítica del Govern de la Generalitat, més o menys parcial, amb dades més o menys exactes, però el que sí que diria jo que no és bo, no és gens bo, és que aquesta crítica es pugui fer fonamentant-la o complementant-la amb certes manifestacions que, per a mi, el més preocupant no són les manifestacions en si, sinó que, com ha repetit el senyor Ganyet des d'aquí la tribuna, se'n fa ressò, es fa ressò d'aquest missatge d'aquestes entitats, que és un missatge que diu —ho va dir l'altre dia en la interpellació— que sintonitza totalment amb l'opinió pública dels pirinencs i amb un considerable nombre de catalans.

I això em semblaria a mi, com dic, que és preocupant, i li diré per què: considerem que no és bo, ni de cap manera cert, que l'opinió pública dels pirinencs, i, sobretot, d'un considerable nombre de catalans, puguin ser manifestacions com les que hi ha en el fulletó, que diu que, per exemple: «Avui, molts pobles pirinencs desapareixen víctimes de la incomprensió i de la indiferència de l'Administració. El Pirineu continua esperant en l'agonia una solidaritat que no acaba mai d'arribar. Els Pirineus són una bossa de pobresa del país» —ho ha repetit també el senyor Ignasi Riera, i no crec que tampoc sigui l'opinió de la

majoria dels catalans. Després: «que molts pobles ja no podran celebrar el Mil·lenari; que, al segle XXI, no quedaran pirinencs...» —aquesta frase no està en el fulletó: és de política pròpia del senyor Ganyet, segons vaig sentir l'altre dia, perquè no l'he trobada en el fulletó. Però, finalment, hi ha dues manifestacions més, que jo considero que són més fortes i que hauríem de considerar, que diuen, per exemple, que «la cultura pirinenca desapareix davant la indiferència d'una societat ignorant, que conrea el tòpic i descarta la realitat i que gairebé podríem dir que ens fan fora de la muntanya perquè, un cop abandonades les nostres cases, gent de la ciutat hi pugui anar a passar les vacances».

Bé, jo considero, com deia, que és preocupant que, des d'aquesta tribuna, fem ressò d'un llenguatge com aquest o d'un missatge com aquest. No és aquest el llenguatge dels pirinencs ni és el llenguatge d'un nombre considerable de catalans. Em semblaria a mi que, fomentant aquest missatge o aquest tipus de missatge, una altra vegada més fem un flac favor a la muntanya, a la resolució dels seus problemes, a tots els qui hi vivim i, sobretot, a la crida a la solidaritat que demanem, que es demana en el mateix fulletó.

L'Illustre Diputat també ens va dir l'altre dia, en la interpellació, que aquestes entitats que signen aquesta publicació són —exactament, va dir— «els autèntics pilars bàsics de l'estructura cultural i cívica de les comarques, d'aquestes comarques de muntanya». Pel que fa a la meua, la Cerdanya —que és, evidentment, el que conec—, jo haig de dir que l'autèntic pilar bàsic de l'estructura cultural i cívica de la nostra comarca el conformen, a més del Grup d'opinió de la Cerdanya, evidentment, un ampli ventall, diria, d'entitats i d'associacions que, dia a dia, a través del foment de l'esport, de l'arqueologia, de la música, de la ceràmica, del muntanyisme, de la gastronomia i moltíssimes coses més, estimulen els propis cerdans a anar trobant noves activitats que els facin guanyar, cada dia més, que els facin assolir, cada dia més, una fe més intensa en el futur de la seva comarca —que, d'entrada, haig de dir que estan segurs que no està agonzant.

A mi em semblaria bé, per acabar, que entre un triomfalisme potser injustificat i també una necrològica clara del Pirineu, com s'ha fet aquí, podríem trobar un missatge una mica més realista, o molt més realista, i sobretot més estimulante, perquè, entre tots nosaltres, intentem resoldre els problemes d'aquestes valls pirinenques.

Res més. Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Seguidament, es posa a votació el text de la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de vuit del vespre i dotze minuts.)